MĂ PIERD ÎN TINE
Jasinda Wilder

Cartea aceasta este pentru toţi cei care au pierdut vreodată pe cineva drag, pentru toţi care s-au trezit plângând şi adormit tot aşa, pentru toţi cei care au fost nevoiţi să înveţe că nu e rău să nu le fie bine. Supravieţuirea nu ţine de putere, ci de tăria de a continua să respiri zi după zi; puterea ţine de a învăţa să trăieşti, în pofida suferinţei.

PARTEA ÎNTÂI
Trecutul

Nell
CAPITOLUL 1
Cei mai buni prieteni... sau doar buni prieteni?

Septembrie

N-am fost îndrăgostită de la început de Colton Calloway; mai întâi, am fost îndrăgostită de fratele lui mai mic, Kyle.

Kyle a însemnat prima mea iubire adevărată, primul din toate punctele de vedere.

Am crescut în vecinătatea familiei Calloway. Eu şi Kyle aveam aceeaşi vârstă, mamele noastre născându-ne în acelaşi spital, la distanţă de două saloane, la interval de două zile. Kyle fusese primul, spre marea mea enervare. Numai cu două zile, dar asta îi era de-ajuns ca să şi-o ia în cap şi să mă tachineze fără milă. Ne-am jucat în acelaşi ţarc, în casa mamei lui, cât am fost ţânci. Ne împărţeam cuburile şi păpuşile (Kyle s-a jucat cu păpuşile la fel de mult ca mine, până pe la vreo trei ani, lucru cu care a fost rândul meu să-l tachinez fără milă). Am învăţat împreună să mergem pe bicicletă: tata ne-a învăţat pe amândoi, din moment ce domnul Calloway, fiind congresman, era mai mult plecat. Am învăţat împreună, ne-am făcut temele împreună. Am fost cei mai buni prieteni, înainte de orice.

Mereu s-a cam presupus că o să ajungem să fim împreună, cred.

Nu era tocmai un aranjament, nu neapărat, ci doar… se presupunea. Tatăl lui, energicul congresman; tatăl meu, directorul de companie, omul de afaceri ultraprosper. Frumoşii lor copii împreună? Ei bine, na! Cum să zic, ştiu că sună a aroganţă, sau cum vreţi, dar e purul adevăr. Nu sunt perfectă, evident. Am şi eu ceva cusururi. Sunt cam lată în şolduri pentru înălţimea mea, iar bustul îmi e un pic prea voluminos în comparaţie cu statura, dar asta e. Ştiu cum arăt, dar jur că nu mă umflu în pene din cauza asta.

N-am avut habar de presupunerile astea până în anul al doilea de liceu. Până atunci, am fost prieteni, cei mai buni prieteni, dar numai prieteni. Eu n-am fost nicicând genul de fată înnebunită după băieţi. Tatăl meu, conservator de fel, nu mi-ar fi permis, în primul rând, şi oricum nu mi-a dat voie să ies cu băieţi până la şaisprezece ani. Aşa că, în săptămâna de după ce-am împlinit dulcea vârstă de şaisprezece ani, Jason Dorsey m-a invitat să ieşim împreună. Jason era pe locul doi după Kyle în cursa spre perfecţiunea desăvârşită. Era blond, în timp ce Kyle avea părul ca pana corbului, un tip mai mătăhălos, gen culturist, spre deosebire de graţia suplă, ascuţită, lupească, a lui Kyle, iar Jason nu era atât de inteligent şi de fermecător precum Kyle, însă pe atunci era posibil să mă înşel.

Nici măcar n-am ezitat când m-a întrebat Jason dacă poate să mă scoată la cină după ce ieşim de la şcoală. Adică, iaca, nu? Cam toate fetele din liceul meu visau să le invite Jason sau Kyle în oraş, iar eu eram cea mai bună prietenă a lui Kyle şi aveam să ies cu Jason. Invitaţia mi-a adresat-o în vestiar, mereu un loc aglomerat, aşa că a fost ceva public. Toată lumea a fost martoră şi toate au fost foarte geloase, daţi-mi voie să vă spun.

M-am întâlnit cu Kyle lângă bolidul lui Camaro tunat, ca de fiecare dată după ora a şasea, şi am luat-o din loc, în scrâşnetul cauciucurilor. Kyle avea tendinţa să conducă de parcă ar fi fost într-o cursă de urmărire la viteză maximă,

însă era foarte îndemânatic ca șofer, așa că nu mi-era niciodată frică. Tatăl lui avusese grijă să-i aranjeze cursuri de conducere preventivă cu un agent FBI veritabil, aşa că, astfel, Kyle era capabil să întreacă în viteză majoritatea poliţiştilor locali.

— Ghici ce? i-am zis entuziasmată, în timp ce Kyle efectua un viraj larg la stânga pe drumul de macadam care ducea spre cartierul nostru. Kyle mi-a aruncat o privire, ridicând din sprâncene, aşa că l-am apucat de biceps şi l-am strâns, ţipând: Jason Dorsey m-a invitat în oraş! Mă scoate diseară la cină!

Kyle a fost cât pe ce să iasă de pe carosabil. A apăsat cu putere pe frână, făcând ca maşina să derapeze pieziş pe şosea. S-a răsucit pe scaunul lui tapiţat cu piele, proptindu-şi un braţ pe tetiera scaunului meu şi aruncând flăcări din ochii lui căprui.

— Ce-ai zis?

Părea furios, ceea ce m-a derutat.

— Fiindcă aş fi putut să jur că tocmai mi-ai zis că te-a invitat Jason în oraş.

Am simţit cum mi se opreşte respiraţia de ardoarea din ochii lui, din vocea lui.

— Am… am zis?

Mi-a ieşit ca o întrebare timidă şi dezorientată. După un moment de derută, am continuat:

— El… vine să mă ia pe la şapte. O să mergem la Brann. De ce te porţi aşa?

— De ce mă…

Kyle a închis brusc gura, clănţănind din dinţi, întrerupându-se, după care şi-a trecut palmele peste faţă.

— Nell, nu se poate să ieşi cu Jason.

— De ce? m-am mirat eu.

Acum, că trecusem peste şocul subitului acces de furie al lui Kyle, mă simţeam ofensată, mai derutată ca oricând, şi începeam să mă supăr.

— E drăguţ şi simpatic, am argumentat. E cel mai bun prieten al tău, aşa că nu înţeleg ce ai împotriva lui? Sunt entuziasmată, Kyle. Sau, mai bine zis, am fost.

Nimeni nu m-a mai invitat până acum în oraş şi în sfârşit am voie să ies cu băieţi, din moment ce am şaisprezece ani, dar tu eşti furios la culme. Nu pricep. Ar trebui să te bucuri pentru mine.

Chipul lui Kyle s-a schimonosit şi am văzut cum o sumedenie de sentimente au trecut în valuri peste trăsăturile lui frumoase. A deschis gura să spună ceva, dar apoi a închis-o la loc. În cele din urmă, a scăpat o înjurătură gemută şi a deschis portiera, s-a aruncat afară din maşină, trântind-o după el şi pornind cu paşi apăsaţi prin lanul de porumb al domnului Ennis.

Am ezitat să-l urmez, mai dezorientată ca oricând. Kyle, imediat înainte de plecarea lui furtunoasă, mi-a dat impresia că ar fi gelos. Era posibil să fie gelos? Şi-atunci, de ce nu m-a invitat el să ieşim în oraş? Mi-am desprins părul din coadă şi l-am legat la loc, în timp ce rotiţele mi se învârteau în cap atât de repede, încât abia mai puteam să respir.

Kyle? Făceam toate lucrurile împreună cu Kyle. Toate. Mâncam împreună de prânz în fiecare zi. Mergeam în drumeţii şi picnicuri, în lungi expediţii pe bicicletă care se sfârşeau cu îngheţate la Dairy queen. Chiuleam de la seratele politice lunare ale tatălui său şi beam vin şterpelit pe terasa din spatele casei mele. Odată chiar ne-am ameţit şi ne-am dus să ne scăldăm în pielea goală.

Mi-a revenit în minte cum l-am privit pe Kyle întorcându-se cu spatele când şi-a dat jos boxerii şi am simţit o furnicătură în pântec la vederea posteriorului său dezgolit. La vremea aia, am pus senzaţia pe seama ameţelii. Evident, mă dezbrăcasem şi eu, iar privirea lui Kyle îmi examinase trupul într-un fel care făcuse să se accentueze şi mai mult furnicăturile. Atunci, urlasem la el, cerându-i să nu se mai holbeze la mine, şi se întorsese cu spatele. Se cufundase în apă până la brâu, însă acum nu mă puteam stăpâni să mă întreb dacă nu cumva voia astfel să-şi ascundă reacţia provocată de faptul că mă văzuse goală. Avusese mare grijă să păstreze distanţa cât timp înotasem, deşi în mod normal contactele fizice erau foarte

frecvente: ne îmbrăţişam, ne sâcâiam reciproc, lansându-ne în războaie de gâdilat, din care Kyle ieşea totdeauna învingător.

Dintr-odată, începeam să privesc totul cu alţi ochi.

Kyle? Era cel mai bun prieten al meu. Eram prietenă şi cu fete, normal. Mergeam în fiecare săptămână cu Jill şi cu Becca la manichiură şi pedichiură, după care ne duceam să bem câte un milk-shake la Big boy. Dar când eram necăjită, sau enervată, când mă certam cu mama şi cu tata, sau luam vreo notă proastă, sau orice, mă duceam la Kyle. Stăteam pe terasa din spatele casei mele şi el mă scotea din starea proastă în care eram. Mă lua în braţe şi mă ţinea aşa până când îmi trecea. Am adormit pe terasă cu el de o mie de ori, am adormit şi pe canapeaua lui, în timp ce vedeam filme. Pe canapeaua lui, în poala lui. Cu capul pe pieptul lui, în braţele lui.

Asta e genul de afecţiune dintre cei mai buni prieteni, nu-i așa? Noi nu ne-am sărutat niciodată, nu ne-am ţinut niciodată de mână, totuşi, ca doi iubiţi. Şi, dacă ne întreba cineva, ceea ce se întâmpla foarte des, totdeauna răspundeam la modul *nu, nu ieşim împreună, suntem doar buni prieteni.*

Dar, oare, să fi fost mai mult?

Dumnezeule, ce încurcătură!

Am coborât din maşină şi am pornit după Kyle. Dispăruse de mult din vedere, dar ştiam încotro s-a dus. Era un loc anume, pe movila aflată dincolo de lanul de porumb al domnului Ennis, unde stăteam deseori împreună. Se putea vedea şi oraşul de pe movila aia, ca şi panglica argintie a pârâului şi întinderea întunecoasă a pădurii.

Kyle se căţărase cam până la jumătatea pinului lovit de fulger care încununa movila. Copacul avea o creangă lungă şi groasă, urcând până la vreo şase metri, pe care ne puteam sui cu uşurinţă, aşa că stăteam frecvent împreună pe ea, el cu spinarea rezemată de trunchi, iar eu cu capul pe pieptul lui. M-am urcat cu picioarele pe creangă, dedesubtul lui Kyle, şi am aşteptat. El şi-a încolăcit

picioarele în jurul ei, s-a aplecat în jos şi m-a ridicat ca pe o păpuşă, aşezându-mă apoi în faţa lui. Dintr-odată, poziţia asta a căpătat o semnificaţie nouă. Îi simţeam inima bătându-i cu putere în piept. Răsufla greu şi transpirase. Sigur alergase până aici.

M-am lăsat cu ceafa pe umărul lui şi mi-am ridicat privirea spre el, spre profilul lui sculptat şi superb, scăldat în lumina aurie a soarelui după-amiezii târzii. Avea sprâncenele împreunate şi maxilarele strâns încleştate. Încă era nervos.

— Kyle… hai să vorbim. Eu nu…

— Nu, ce? Înţelegi? Ba da, înţelegi, m-a întrerupt, aruncându-mi o privire, apoi închizând ochii şi întorcându-şi faţa, ca şi cum vederea mea i-ar fi produs durere.

— Suntem cei mai buni prieteni, Kyle. Dacă pentru tine mai e şi altceva, spune-mi.

— Pentru mine? a întrebat şi şi-a trântit cu putere capul de trunchiul copacului. Nu ştiu, Nell. Eu, mda, eu zic că suntem cei mai buni prieteni, prin definiţie, bănuiesc. La urma urmei, am crescut împreună, nu? Am stat atât timp împreună şi le spunem oamenilor că doar asta suntem, dar…

— Dar ce? m-am interesat, simţind cum îmi bubuie inima în piept. Asta putea să schimbe totul.

Mi-a prins între degete o şuviţă de păr blond-roşcat şi a început s-o răsucească.

— Dar dacă ar fi mai mult? m-a întrebat. Între noi doi?

— Mai mult? Adică, să fim împreună?

— De ce nu?

M-a inundat un val de furie.

— De ce nu? Fir-ar să fie, vorbeşti serios, Kyle? Asta e răspunsul pe care mi-l dai tu mie?

M-am lăsat să lunec în faţă pe creangă, mi-am săltat piciorul peste ea şi am coborât pe următoarea de dedesubt.

În câteva secunde, eram jos din copac şi alergam deja prin lanul de porumb. L-am auzit pe Kyle în urma

mea, strigându-mi să-l aştept, dar nu m-am oprit. De aici, mai aveam numai o milă până acasă, aşa că am fugit mai departe. Am dat uşa de perete atât de tare, încât a zguduit toată casa, speriind-o pe mama atât de rău, încât a scăpat un pahar din mână. Am auzit zgomotul sticlei spărgându-se pe podea, apoi înjurătura mamei, dar deja trânteam după mine uşa de la camera mea şi mă aruncam pe pat, plângând în hohote. Reuşisem să mă stăpânesc până atunci, însă la adăpostul camerei mele puteam să mă las în voia plânsului.

— Nell? Ce-ai păţit, draga mea? s-a auzit de dincolo de uşă vocea mamei, îngrijorată şi mieroasă.

— Nu… nu vreau să vorbesc despre asta.

— Nell, deschide uşa şi vorbeşte cu mine.

— Nu!

Asta era vocea profundă, bărbătească, a lui Kyle, în spatele mamei mele.

— Nell, a zis ea. A venit Kyle.

— Nu vreau să-l văd. Zi-i să plece.

Am auzit-o apoi pe mama stând de vorbă cu Kyle, spunându-i c-o să discute ea cu mine, asigurându-l c-o să fie bine. Totuşi, n-avea cum să fie. De ce anume plângeam atât de amarnic, nu prea puteam să-mi dau seama. Eram cât se poate de confuză.

Eram entuziasmată că aveam să ies cu Jason. Sau, cel puţin, fusesem. Am încercat să-mi imaginez mâna lui Jason într-a mea, braţul lui în jurul mijlocului meu. Am încercat să mă văd sărutându-l pe Jason, dar m-a străbătut un frison şi am fost nevoită să-mi alung imaginea, aproape îngreţoşată. Şi-atunci, de ce fusesem atât de bucuroasă? Doar pentru că fusesem invitată de un băiat drăguţ să ies cu el? Poate. Cum să zic, era cam un fapt unanim recunoscut acela ca Nell Hawthorne era tabu pentru toţi şi pentru oricine. Mai primisem o invitaţie în oraş, în anul precedent, când aveam cincisprezece ani, prin preajma balului bobocilor. De la Aaron Swarnicki. Drăguţel, dar plicticos. Tata se enervase şi-mi spusese că n-am voie să ies. Puteam să mă duc la bal, dar atât. Iar vestea se cam

răspândise, nerostită, dar înţeleasă: *Nell e tabu*. Nu m-a mai invitat nimeni după asta. Tata era un personaj destul de influent în oraşul nostru. Numai tatăl lui Kyle era o figură mai importantă şi asta numai din cauză că era congresman. Tati era proprietarul mai multor magazine din oraş, dar şi al multor altora, din districtele vecine. Făcea parte din consiliul local, avea trecere la primar, ca şi la guvernatorul statului. Prin intermediul domnului Calloway, avea intrare şi la personajele politice influente pe plan naţional. Iar asta însemna că nimeni n-ar fi vrut să-l supere pe Jim Hawthorne. Şi mi se părea foarte ciudat, acum, că mă gândeam la asta. Poate că tati i-o fi spus ceva băiatului care mă invitase să ies cu el.

Gândurile mi s-au întors iute la Kyle. La subita şi extrema lui reacţie privitoare la faptul că Jason mă invitase să ies cu el. La felul în care mă privise acolo, în copac.

La propria-mi reacţie faţă de acel *de ce nu* al lui.

De ce nu? Asta era tot ce găsea el mai bun de spus? Simţeam cum mă înfurii din nou şi nu mă puteam stăpâni, deşi ştiam că e o reacţie iraţională. Nu voiam ca el să vrea să iasă cu mine doar de-aia. Voiam ca asta să însemne ceva.

M-am străduit să vizualizez relaţia mea cu Kyle ca fiind mai mult, indiferent ce-ar mai însemna şi asta. Îmi venea uşor să-mi imaginez degetele noastre împletite împreună. Mese de seară la lumina lumânărilor. Capul meu pe pieptul lui, buzele coborându-i spre ale mele, în timp ce soarele apunea în spatele nostru.

Mi-am poruncit mie însămi să nu mai fiu atât de melodramatică. Şi totuşi… nu-mi puteam alunga imaginea. Aproape că puteam să simt pe spinare braţele lui Kyle, palmele lui cuprinzându-mi talia, apropiindu-se primejdios de mult de fese. Puteam să simt fiorul secret al dorinţei ca mâinile lui să mai coboare, doar un pic. Aproape că puteam să-i simt buzele, calde şi moi şi umede, alunecând pe ale mele.

M-am înroşit şi m-am vânzolit pe pat, rostogolindu-mă pe spate și ștergându-mi ochii.

Ce era în neregulă cu mine? Dintr-odată, mă apucau fanteziile cu Kyle?

Ara simţit nevoia să ies. Aveam nevoie să alerg. Mi-am dezbrăcat hainele de şcoală şi mi-am pus şortul pentru alergat, sutienul de sport şi maioul, şosetele până la glezne, pantofii Nike, şi mi-am înhăţat iPodul. Alergarea îmi limpezea mintea, de obicei, și exact de asta aveam nevoie acum.

Mi-am îndesat căştile în urechi în timp ce coboram scara şi m-am repezit afară pe uşa din faţă, prefăcându-mă că n-o aud pe mama strigându-mă. Mi-am pus repertoriul obişnuit pentru alergare, numai cântece pop tâmpite, fără conţinut, vesele, pe care să mi te pot scoate din minte şi să alerg numai. Am făcut o scurtă încălzire şi am luat-o din loc, plecând în obişnuitul meu circuit de cinci mile.

Trecând pe lângă aleea din faţa casei lui Kyle, m-am bodogănit în sinea mea pentru lipsa de minte. Mă aştepta, şi el cu căştile în urechi, fără tricou, în şortul pentru sport. Îl mai văzusem de o mie de ori aşa, cu sculpturala lui musculatură abdominală unduindu-se în bătaia soarelui şi dunga de păr negru coborându-i în jos, pe pântece, şi pierzându-se pe sub şort. De data asta, totuşi, am înghiţit în sec văzându-l. Cum să zic, ştiam despre el că e sexy. Întotdeauna ştiusem asta despre Kyle şi totdeauna o apreciasem. În definitiv, eram o fată normală de şaisprezece ani, pradă hormonilor, capabilă de o sănătoasă apreciere a unui trup masculin sexy. Doar că nu mă mai gândisem chiar aşa la Kyle până acum. Ca ta, cum să zic, un obiect al dorinţei.

N-am încetinit, totuşi, aşa că el şi-a potrivit ritmul alergării după al meu, paşii noştri sincronizându-se firesc. Până şi ritmul în doi timpi al inspiraţiei-expiraţiei s-a sincronizat cât ai clipi.

N-am vorbit, nici măcar nu ne-am privit unul pe celălalt. Am alergat şi-atât. O milă, apoi încă una, după care am început să slăbim ritmul. Atunci am accelerat, iar el m-a urmat, după care l-am înteţit încă şi mai mult şi ne-am recăpătat avântul. Am trecut în goană pe lângă

buturuga noduroasă care marca a treia milă, răsuflând anevoie acum, transpirând. M-am forţat să privesc doar înainte, spre drumul din faţa mea, mi-am forţat mintea să se golească de tot, cu Lady Gaga pe fundal. Aleargă, aleargă, aleargă, respiră şi concentrează-te, mişcă-ţi braţele. Nu privi spre Kyle. Nu-i privi pelicula lucioasă de transpiraţie de pe pieptul gol, nu privi mărgelele lichide şiroind peste un sfârc şi dincolo de umflătura pectoralilor, nu te imagina lingând picătura când ajunge pe suprafaţa unduitoare a abdomenului său.

Pe naiba! De unde a mai apărut şi imaginea asta? Să-l ling? *Vino-ţi în fire, Nell. Vino-ţi, naibii, în fire.* Admonestarea auto-administrată nu mi-a fost de folos. Imaginea îmi era acum pirogravată în creier. Kyle, întins pe spate, pe iarbă. Transpiraţia curgând pe pielea lui bronzată, părul răvăşit şi ud. Eu, aplecându-mi faţa spre pieptul lui, apăsându-mi buzele pe osul pieptului, apoi lingând o mărgică sclipitoare de lichid sărat.

Of, Doamne, of, Doamne… Doamne! Era de rău. Astea nu erau gânduri potrivite. Nu erau gânduri nevinovate. Nu erau gânduri ca între cei mai buni prieteni. Eu eram virgină. Nu mai linsesem niciodată pe nimeni. Nu mai sărutasem pe nimeni, chiar. Sigur, văzusem câteva filme permise celor sub 17 ani doar cu acordul sau supravegherea părinţilor, cu Jill şi Becca, şi urmăream mereu împreună, pe furiş, *True blood*. Aşadar… ştiam cam cum trebuie să se desfăşoare şi aveam şi eu propriile mici fantezii şi vise cu ochii deschişi, dar… cu Kyle?

Nu făceam decât să preiau sentimentele dintre Sookie şi Eric. Clar. Numai că, de fapt, Kyle semăna mai degrabă cu Bill.

M-am smucit brusc la realitate şi Kyle era la câţiva paşi în urma mea, iar eu alergam din răsputeri, agitându-mi braţele cu sălbăticie. M-am forţat şi mai mult, am alergat şi mai repede, alungându-mi din minte imaginile şi caraghioasa dorinţă subită pentru cel mai bun prieten al meu, alergând şi-atât. Picioarele mi s-au înmuiat ca o peltea, respiraţia mi-a devenit hârâită şi usturătoare,

vederea mi s-a înceţoşat, disperarea luând locul sângelui, iar deruta pe-al oxigenului: acel gen de alergare.

Kyle s-a strecurat în câmpul meu vizual periferic, în ritm cu mine, încordându-se, după care forma lui superioară a prevalat, ajutându-l să se desprindă de mine, alergând mai iute decât aş fi putut spera vreodată să alerg. Iute ca o vedeta naţională a fotbalului american, la categoria şaisprezece ani. Iute ca unul deja monitorizat de descoperitorii de talente de la TJ din M şi Alabama şi UNC.

M-am împleticit, am încetinit, m-am oprit, apoi m-am aplecat în faţă, cu mâinile pe genunchi, gâfâind. Kyle era la vreo zece paşi în faţa mea, în aceeaşi postură. Ne aflam pe coama unui deal, cu pădurea în stânga şi casele noastre la câteva mile în urmă, iar movila cu copacul nostru se vedea în dreapta. Florile sălbatice se legănau în bătaia vântului, bine-venit şi răcoros în arşiţa începutului.

M-am oprit iar din mers, cu capul dat pe spate, străduindu-mă să-mi domolesc respiraţia; apoi, mi-am coborât faţa la loc şi mi-am înfăşurat-o cu maioul, ca să-mi absorb transpiraţia care-mi ustura fruntea.

— Ar trebui să faci ceva mişcări de refacere, a murmurat Kyle, la doar câţiva centimetri de mine.

Am tresărit la auzul vocii lui, la brusca lui apropiere. Inima a reînceput să-mi bată cu violenţă, de data asta din cauza agitaţiei, mai degrabă decât a epuizării fizice. Iar asta era o prostie. Eram cu Kyle. El ştia totul despre mine. Mă văzuse goală.

Ceea ce era tocmai cel mai nepotrivit lucru la care să mă gândesc, într-un astfel de moment. Mi-am luat maioul de la ochi şi mi-am ridicat privirea, tocmai la timp ca să-l văd studiindu-mă, cu o expresie încordată, dar altfel, indescifrabilă. Respira adânc, tărăgănat, şi mi-am dat seama că, dacă nu eram prudentă, puteam ajunge să mă conving pe mine însămi că nu era doar o gâfâială de pe urma alergării.

Mi-am umezit buzele, iar privirea lui mi-a urmărit traseul limbii. Rău. Asta era de rău.

— Kyle… am început, după care mi-am dat seama că

nu ştiam ce să mai spun.

— Nell, mi-a răspuns şi vocea îi suna calmă, încrezătoare. Netulburată. Însă ochii… ochii îl trădau.

Mi-a întors spatele, s-a aplecat, cu picioarele împreunate, şi şi-a început exerciţiile de refacere. Clipa se destrămase, aşa că m-am întors, la rândul meu, ca să-mi fac exerciţiile. După ce am terminat amândoi, ne-am aşezat pe iarbă şi mi-am dat seama că nu mai putem evita discuţia. Ca să-mi maschez agitaţia, mi-am desfăcut părul din coadă şi l-am scuturat.

Kyle a inspirat adânc, m-a privit agitat, apoi a închis ochii, strâns.

— Nell, ascultă-mă. Când am zis *de ce nu*, asta a fost… a fost o prostie. Nu asta aveam în gând. Scuză-mă. Îmi dau seama cum o fi sunat pentru tine. Doar că eram atât de supărat şi derutat…

— Derutat?

— Da, derutat! a răspuns Kyle, aproape urlând. Toată chestia asta de azi, dintre noi, e derutantă. Când mi-ai spus că te-a invitat Jason să ieşiţi împreună, am… a fost ca şi cum ceva din capul meu mi-ar fi plesnit. Mi-am imaginat cum eşti cu el, poate chiar sărutându-l, şi atunci… nu. Nu şi-atât.

Și-a trecut mâinile peste faţă, apoi s-a întins la loc pe iarbă, cu privirea îndreptată spre cerul albastru, presărat cu petice albe şi pătat cu portocaliu de soarele care apunea.

— Îmi dau seama cum o să sune asta, dar… când mi-am imaginat braţele lui Jason în jurul tău, buzele lui atingându-te… n-am mai putut să suport. Mi-am zis: *Ce naiba, nu! Nell e a mea*. Atunci a fost când am luat-o la fugă. N-am putut să-mi dau seama de ce devenisem, dintr-odată, atât de posesiv. Şi încă… nu ştiu de unde vine asta.

— Nici eu. Adică, m-a surprins felul în care ai reacţionat, dar după ce m-am dus acasă şi m-am gândit că aveam chiar să ies împreună cu Jason… pur şi simplu, nu s-a potrivit N-am putut să mă imaginez cu el.

— Şi-atunci, o să mai ieşi cu el, totuşi?

Am ezitat puţin cu răspunsul.

— Nu ştiu. Cred că nu.

Kyle mi-a aruncat o privire, după care şi-a scos iPhone-ul, cu căştile atârnându-i din el.

— Şi el ştie?

Am inspirat brusc. Nu-l sunasem ca să anulez întâlnirea.

— Nu, ce naiba, nu ştie.

Buzele lui Kyle s-au arcuit într-un zâmbet.

— Atunci, ar fi bine să-l suni, hm? Acum s-o întreba unde eşti, îmi închipui.

Mi-am examinat ecranul iPodului: 6: 54 p.m.

— Pot să folosesc telefonul tău?

Şi-a căutat prin agendă, apoi a smuls căştile din iPhone şi mi l-a întins. Am apăsat pe *Apelare* şi mi l-am lipit de ureche, cu învelişul din cauciuc încă umed şi cald de la strânsoarea mâinii lui Kyle.

Vocea exuberantă a lui Jason s-a auzit imediat în difuzor.

— Salut, Kyle, fratele meu! Care-i treaba?

Am tras aer în piept, cu şovăială.

— Jason, de fapt, sunt eu, Nell. Te sun de pe telefonul lui Kyle… Am… mi l-am uitat pe-al meu.

— Ţi l-ai uitat pe-al tău? Unde eşti? Tocmai intru pe aleea ta, chiar acum!

Vocea lui prietenoasă, emoţionată, căpătase acum o nuanţă dezorientată.

— Ascultă, îmi pare rău, dar nu pot să ies cu tine.

Tăcere prelungită.

— A, m-am prins, a zis apoi, pe un ton vlăguit, şi puteam să-mi imaginez chipul lui pleoştindu-se. E totul în regulă? Adică…

— Nu, doar că… s-ar putea să-ţi fi spus *da* prea repede, Jason. Îmi pare rău. Nu cred… nu cred că ar putea să meargă.

— Aşadar, nu e o amânare, nu.

Cuvintele ar fi cerut un semn de întrebare, însă tonul lui implica o afirmaţie categorică, încordată.

— Nu. Îmi pare foarte rău.

— Nu-i nimic, cred, a replicat, râzând, un râs forţat, spart. Ce naiba, nu. Nu e nimic. Doar că mi se pare oarecum suspect, Nell. Eram atât de emoţionat…

— Îmi pare foarte, foarte rău, Jason. Doar că abia acum mi-am dat seama, după ce m-am gândit cu adevărat la toate. Cum să-ţi zic, mă simt măgulită şi m-a entuziasmat faptul că m-ai invitat, dar…

— E vorba despre Kyle, nu-i aşa? Eşti cu el, mă suni de pe telefonul lui, aşa că evident e vorba despre el.

— Jason, nu e… adică, mda, sunt cu el în clipa asta, dar…

— Nu-i nimic. Am înţeles. Bănuiesc că ne-am aşteptat cu toţii la asta, aşa că n-ar trebui să fiu surprins. Doar că aş fi preferat să-mi fi spus mai devreme.

— Îmi pare rău, Jason. Nu ştiu ce-aş putea să mai spun.

— Nu e nimic de spus. E bine aşa. O să mă… în fine. Ne vedem luni, la chimie.

Tocmai se pregătea să închidă, când m-a străbătut un fulger de inspiraţie.

— Jason, stai!

— Ce e?

Tonul îi era lipsit de viaţă, plat.

— Probabil că n-ar trebui să-ţi spun una ca asta, dar… Becca s-a îndrăgostit de tine încă dintr-a şaptea. Îţi garantez că ar vrea să iasă cu tine.

— Becca? a zis el şi mi-am dat seama după voce că analiza ideea. N-ar fi ciudat? Adică, oare ce-aş putea să spun? Ea ar crede că a fost a doua opţiune sau cam aşa ceva. Adică, bănuiesc că aşa e, dar nu aşa, înţelegi?

M-am gândit puţin la vorbele lui.

— Nu trebuie decât să-i spui adevărul. Că te-am lăsat baltă în ultimul moment. Tu deja ai făcut rezervarea, iar eu m-am gândit că ar putea să meargă ea cu tine, în locul meu.

— Crezi c-o să meargă? Chiar? a întrebat cu o voce revenită la viaţă, entuziastă din nou. E chiar drăguţă!

— O să meargă. Tu sun-o doar.

I-am spus răspicat numărul ei, iar el l-a repetat după mine.

— Mersi… Dar, ştii ceva, Nell? Data viitoare când vrei să-i mai frângi inima vreunuia, dă-i de ştire un picuţ mai devreme, da?

— Nu fi caraghios, Jason. Nu ţi-am frânt inima. Nici măcar n-am ajuns să ieşim împreună. Dar îmi pare sincer rău pentru că ţi-am dat plasă aşa.

— N-ai grijă. În plus, poate c-o să iasă ceva între Becca și mine. E aproape la fel de sexy ca tine. Stai, ce naiba, asta n-a sunat cum trebuia. Becca nu trebuie să afle că am spus aşa ceva. Voi două sunteţi la fel de sexy, eu doar…

Nu mi-am putut stăpâni râsul.

— Jason? Taci. Sun-o pe Becca.

Am apăsat pe *Terminare* şi i-am întins telefonul înapoi lui Kyle. S-a holbat la el.

— A fost ceva destul de abil din partea ta, Nell. Trebuie s-o recunosc, a mărturisit, adresându-mi o privire întrebătoare. Dar chiar s-a îndrăgostit Becca de el, pe bune?

Am izbucnit iarăşi în râs.

— Da, ce naiba. E îndrăgostită nebuneşte de Jason Dorsey, încă din… mă rog, lui i-am spus că dintr-a şaptea, dar e de mai multă vreme. Mult mai multă. Cam… de printr-a patra. De când lumea. Încă un motiv pentru care n-ar fi trebuit niciodată să-i spun *da*, numai că… am fost emoţionată, Kyle. Să te invite un băiat drăguţ e mare lucru, iar tu şi Jason sunteţi băieţii cei mai drăguţi din toată şcoala.

Kyle mi-a zâmbit îndrăzneţ şi ştrengăreşte.

— Ţi se pare că sunt drăguţ?

Of, Doamne. Of, Doamne. Mirosea a belele. Nu mă simţeam în stare să-i întâlnesc privirea. Iarba devenise deodată foarte, foarte interesantă.

— Ştii că eşti sexy, Kyle Calloway, aşa că încetează să mai umbli după complimente, am replicat, încercând

abordarea fluşturatică, glumeaţă, sperând să-i distrag atenţia de la faptul că devenisem roşie ca focul de la frunte şi până la despicătura dintre sâni. Dar nu mi-a mers.

— Ai opt nuanţe de roşu pe piele, Nell, mi-a zis şi vocea i se auzea prea de aproape.

Răsuflarea lui îmi ardea gâtul.

Ce se-ntâmpla? Ce făcea?

Mi-am ridicat privirea şi ochii lui Kyle erau la câţiva centimetri de ai mei. Stătea întins pe o parte, iar degetele mi le căutau pe-ale mele. Dintr-odată, n-am mai putut să respir. Mi-a mângâiat părul din spatele urechii şi n-am mai fost în stare să mă concentrez la altceva, decât la corpul lui sculptural şi la ochii lui învăpăiaţi şi la mâna lui din părul meu şi la gura lui, la buzele lui, atât de aproape, la vârful limbii lui plimbându-se pe buza de jos… Dintr-odată, Kyle era cu totul altcineva, cu totul altfel. Nu băieţelul cu care crescusem, ci un bărbat tânăr cu trăsăturile lui, cu ochii lui, cu maxilarele lui puternice, dar cu o privire învăpăiată, matură, aproape flămândă.

Nu-l cunoşteam pe acest Kyle, dar îmi plăcea. Îmi doream să-l cunosc.

Un val de electricitate a năvălit prin mine, forţându-mă să închid ochii, şocul strecurându-mi un icnet printre buze în clipa în care Kyle şi-a lipit gura de a mea. O undă de căldură umedă şi o delicată energie m-au înfiorat, surprinderea lăsând locul, încetul cu încetul, minunării, încântării.

Kyle mă săruta. Of, Doamne, Doamne… Doamne! Îmi plăcea, atât de mult! Primul meu sărut.

Mi se tăiase respiraţia şi eram incapabilă să mă mişc, din cauza incredibilei senzaţii date de atingerea buzelor lui. Străină, dar perfectă, căutată şi şovăitoare. Când s-a retras, m-a lăsat chiar şi mai fără suflare şi jelind pierderea sărutului.

— Nell? Eu… tu…

Părea nesigur de el, de sărut.

I-am zâmbit, feţele noastre fiind încă atât de apropiate, încât mi-am simţit buzele arcuindu-se pe ale lui.

Mâna mi s-a ridicat din poală spre braţul lui, apoi spre faţă, degetele răsfirându-se în jurul urechii şi palma lipindu-se de obraz. A suspinat uşurat, iar de data asta sărutul a fost reciproc. Mi-am apăsat buzele mai tare, mişcându-le peste ale lui, minunându-mă şi rămânând fără suflare încă o dată… sau încă.

O mie de întrebări care-mi răsăriseră în minte când priveam filme în care oamenii se sărutau şi-au primit răspunsul. Ce fad cu nasul? Care nas? Nu mai eram conştientă decât de gura lui peste a mea, uşor într-o parte. Mâinile? Păreau să ştie şi singure încotro să se îndrepte. Spre faţa lui, spre ceafă, spre braţe. Puteam să respir chiar şi când ne sărutam, evident. Când eram mai mică, mă întrebam dacă aş fi nevoită să-mi ţin respiraţia. Acum eram încântată să descopăr că puteam să-l sărut pe Kyle la nesfârşit. Nu trebuia să mă întrerup niciodată ca să respir. Nici nu voiam.

Nu ştiu sigur cât timp a trecut aşa, sărutându-ne în iarba de pe deal. Nici nu mă interesa. Nu mai conta nimic, în afara bucuriei. Mâna lui a alunecat în sus pe braţ, oprindu-se stângace pe umăr, apoi coborându-mi pe spate. Ezita, şi la fel şi eu. Sărutul a încetat, dar buzele noastre aproape că nici nu s-au dezlipit. Când ni s-au întâlnit privirile, l-am văzut că se minunează, se gândeşte, vrea, dar e nesigur. M-am mişcat puţin, dar suficient cât să mă las cu şi mai multă greutate peste el, cu palmele pe pieptul lui. Văzusem odată poziţia asta într-un film şi acum o înţelegeam. Era intimă. Confortabilă, dar… sugestivă.

M-am simţit experimentată. Adultă, matură, plină de dorinţe pe care nu le prea înţelegeam şi cu care nu ştiam ce să fac. Simţeam ceva tare între noi, şi privirea şovăielnică a lui Kyle îmi spunea că era şi el dureros de conştient de asta, la fel ca mine. Ce-ar fi trebuit să fac? Să mă dau deoparte? În filme, aici era momentul în care se trecea, firesc şi uşor, de la sărut la alte chestii. În *True blood*, era momentul în care Eric scotea, îndemânatic, hainele de pe Sookie, după care cadrul se schimba, şi el era deasupra ei, numai musculatură masculină şi linii lungi

şi mişcare, şi ei făceau dragoste… şi-o trăgeau… şi ştiau amândoi perfect ce făceau.

Eu nu eram prea sigură de toate astea. Faptul că-l vedeam fără tricou devenea, dintr-odată, suficient ca să mă facă să mă înroşesc. Simţindu-i pielea de pe piept sub mâinile mele, palmele lui pe carnea mea, printre bretelele bustierei, aveam furnicături. Dar… restul?

Nu eram pregătită.

Kyle probabil că mi-a simţit frământările sau brusca zbatere violentă a inimii. S-a desprins de mine şi s-a ridicat în şezut, forţându-mă să fac şi eu la fel.

— Ar fi cazul s-o luăm mai încet, Nell.

— Mda… mda.

Am sărit în picioare şi mi-am ridicat tricoul de pe iarbă.

Era ud leoarcă, aşa că nu mi l-am pus pe mine. Mi-am simţit muşchii încordându-se, spinarea zvâcnind de junghiuri. M-am întins, arcuindu-mă pe spate, cu braţele deasupra capului şi palmele îndreptate spre cer. Când am revenit la poziţia iniţială, am simţit că el era cu ochii pe mine. Pe mine, aşa cum privesc bărbaţii, văzându-mă, uitându-se de-a binelea. M-am înroşit.

— Ce e? l-am întrebat, chiar dacă ştiam răspunsul.

— Nimic.

Privirea lui Kyle s-a abătut în grabă, iar eu n-am putut-o împiedica pe-a mea să se plimbe peste muşchii lui sclipind de sudoare şi peste încă vizibila umflătură trădătoare din şort, care doar mă făcea să mă înroşesc şi mai tare.

Mi-am adus aminte de acea seară când văzusem, împreună cu Jill, un film porno găsit de ea pe internet, mânate de simpla curiozitate şi de conştiinţa faptului că n-aveam voie să vedem aşa ceva. N-am fost în stare să mă gândesc la altceva atunci, decât la cum arătau bărbaţii, enormi şi vânoşi şi păroşi şi doar… să mă cutremur. Nu fusese nici distractiv, nici incitant, nici atractiv. Femeile nu păreau reale. Fusese urât şi şocant şi oarecum înfricoşător. Îl opriserăm când nu ajunsese nici măcar la jumătate,

jurând că n-o să mai vorbim niciodată despre el. Aleseserăm să vizionăm reluarea unui episod din Jersey Shore, străduindu-ne amândouă să ne prefacem că imaginile alea îngrozitoare nu ne rămăseseră întipărite adânc în minte.

Iar acum, desigur, la şase luni după experimentul nostru eşuat, al meu şi-al lui Jill, în domeniul pornografiei, tot ce-mi putea trece prin cap, în timp ce mă forţam să nu privesc spre organele lui Kyle, era dacă şi el o arăta ca ei, dac-aş fi dată pe spate de cum arată gol şi dac-aş fi dispusă s-o facem amândoi.

— Ar fi cazul să ne întoarcem, a propus Kyle. Suntem plecaţi de mult timp.

Soarele tocmai apunea când am pornit grăbiţi să traversăm câmpul, întorcându-ne spre drumul principal. Am coborât într-o alergare uşoara panta abruptă a dealului, în faţa lui Kyle, şi din nou i-am simţit privirea pe mine, iar de data asta am ştiut că se zgâieşte la posteriorul meu. Ignorându-mi jena care mă făcuse să mă înroşesc, am întors capul ca să-l privesc peste umăr, încercând să arăt ruşinoasă, dar încinsă. Mi-am unduit şoldurile spre el când am încetinit, la poalele dealului.

— Te zgâiai la mine, Kyle, i-am zis, cu voce scăzută, când s-a apropiat.

— Ba nu, nu mă zgâiam, s-a apărat, luptându-se să-şi stăpânească un zâmbet, însă obrajii i se îmbujoraseră, divulgându-i minciuna.

— Ba da, te zgâiai. Te holbai la fundul meu.

— Mă…

Şi-a lăsat capul în jos, frecându-se la ceafă, după care şi-a ridicat la loc faţa spre mine, zâmbind strâmb.

— Ştii ceva, da, asta e. Mă zgâiam. Eşti mulţumită? Mă holbam la fundul tău. E vreo problemă din partea ta?

— N-am zis că ar fi fost o problemă din partea mea, i-am răspuns, ridicând din umeri.

Doar nu era să recunosc că-mi făcuse plăcere.

Pe urmă, am mers unul lângă celălalt, într-o tăcere un pic stânjenitoare, un pic ezitantă. Până la urmă, Kyle a

fost cel care a spart-o.

— Ştii ceva, am tot încercat să nu te privesc aşa, nicio afurisită de clipă. Ori de câte ori alergam împreună, trebuia s-o iau înainte, ca să nu mă holbez la fesele tale. Sau să-ţi văd sânii cum saltă. Chiar şi cu bustieră aia, tot îţi saltă sânii într-o veselie, ceea ce, fir-ar să fie, mă zăpăceşte de-a binelea.

— Kyle! am exclamat, gata să leşin de cât de tare m-am înroşit, fără să mă mai pot opri din râs, dintr-odată.

— Ce e? Nu fac decât să-ţi spun adevărul. Eşti cea mai bună prietenă a mea şi mi se părea nepotrivit să te privesc ca pe oricare altă fată. Adică, eu oricum încerc să nu casc ochii după fete, pen' că e necuviincios sau cum o mai fi, dar cu tine e altceva. Şi totuşi... fir-ar să fie, Nell. Tare greu îmi vine să nu te privesc. Eşti excitantă.

M-am oprit brusc din mers şi m-am întors cu faţa spre el.

— Tu crezi că sunt excitantă?

Mi-a azvârlit înapoi cuvintele pe care i le aruncasem mai devreme.

— Ştii că eşti sexy, Nell Hawthorne, aşa că încetează să mai umbli după complimente.

Zâmbetul i s-a stins apoi într-o căutătură ardentă, gravă şi abundând de emoţie.

— Numai că... *sexy* nu e termenul potrivit. Cum să-ţi zic, toţi băieţii din şcoală sunt de părere că eşti sexy... în afara lui Thomas Avery, pen' că el e gay. Dar eu sunt de părere că eşti frumoasă. Eşti adorabilă.

M-am foit incomodată de privirea lui cercetătoare şi arzătoare, de văpăile usturătoare din ochii lui.

— Mersi? am zis neconvinsă.

El crede că sunt... adorabilă? Gândul că, în ochii lui Kyle, eram nu numai sexy, ci şi adorabilă, mi-a trimis junghiuri de ceva asemănător fricii prin tot corpul, o apăsare aprigă în inimă.

Am mers mai departe spre casă şi, la un moment dat, degetele lui au ajuns să se încurce printre ale mele, împletindu-se de parcă totdeauna ar fi fost aşa. Am ajuns

mai întâi la el, unde am văzut-o pe mama lui în capătul aleii, răsfoind corespondenţa din cutia poştală, cu telefonul mobil proptit între ureche şi umăr, probabil într-o discuţie cu mama mea.

Ne-a zărit trecând agale prin poarta din fier forjat, acţionată electric, mână în mână. Sprâncenele i-au ţâşnit în sus, până aproape de rădăcina părului, şi vocea i s-a stins în mijlocul frazei, gura căscându-se într-un *o* şocat. Mi-am dat seama că părul îmi era o debandadă încâlcită şi transpirată, că n-aveam tricou pe mine şi nici el… şi deodată buzele mi-au fost cuprinse de furnicături la amintirea sărutului, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă ea şi-o da seama că ne-am sărutat, dacă s-o gândi că ne-am…

— Rachel? Te sun eu mai târziu. Tocmai au intrat copiii noştri… ţinându-se de mână. Da. Ştiu. Deja.

Şi, cu asta, Olivia Calloway a închis telefonul şi s-a întors spre noi.

— Aşa. Aţi cam stat ceva voi doi.

Şi-a coborât ochii spre mâinile noastre împreunate. Noi ne-am privit unul pe celălalt, un schimb de priviri prelungit, semnificativ. L-am strâns de mână, transmiţându-i că n-am de gând să-i dau drumul. Nu mi-era ruşine de asta, nici nu încercam să ascund ceva.

Kyle mi-a făcut un discret semn de încuviinţare, după care şi-a întors faţa spre mama lui.

— Păi am fost să alergăm, după care ne-am mai oprit pe la movila lui Keller, ca să stăm de vorbă.

Doamna Calloway şi-a mijit ochii spre noi, examinându-ne gradul de despuiere, ca şi încâlceala din părul meu.

— Să staţi de vorbă, hmm? Şi asta? a întrebat, arătând spre mâinile noastre.

Kyle şi-a înălţat bărbia.

— Acum suntem împreună.

Nu luaserăm hotărârea asta, nu tocmai, ca atare, din moment ce ne apucaserăm să ne sărutăm fără să cădem de acord, la propriu, asupra a ceva oficial. Dar nu era să spun una ca asta, nu aici, nu acum. Şi eram împreună, chiar

dacă n-o făcusem să devină ceva *oficial*.

— Înţeleg, a zis doamna Calloway. Acum sunteţi împreună. Dar sunteţi siguri că e bine? Amândoi sunteţi atât de tineri.

Kyle s-a încruntat spre mama lui.

— Pe bune? Colţ a avut o iubită la şaisprezece ani şi nu-mi aduc aminte ca voi să-i fi spus rahaturi pe tema asta.

— Revizuieşte-ţi limbajul, tinere, l-a admonestat ea cu asprime în glas. Şi, dacă vrei să ştii, chiar i-am zis câte ceva. Aceleaşi lucruri pe care ţi le zic şi ţie acum. Doar din cauză că n-ai auzit discuţia, nu înseamnă ca ea n-a existat. Aveai pe-atunci, cât, unsprezece ani? Tatăl tău şi cu mine n-am fi purtat o astfel de discuţie cu fratele tău de faţă cu tine, Kyle.

— Mda, presupun că ai dreptate, a admis Kyle, oftând. Dar…

— Doar să aveţi grijă, bine? a intervenit doamna Calloway peste fiul său.

— Mamă, nu, nu ne-am… adică, n-am…

— Eu nu discut asta cu tine, Kyle. Mai ales de faţă cu Nell. Tot ce am de spus, acum şi în continuare, este că, orice-aţi face sau ce n-aţi face… să aveţi grijă.

A dat să plece, îndesându-şi corespondenţa sub braţ, dar s-a oprit şi şi-a întors capul spre noi.

— Şi spun asta din punct de vedere afectiv, nu numai fizic. Voi doi aţi fost cei mai buni prieteni de când vă ştiţi. Dacă treceţi hotarul spre altceva, mai mult… să ştiţi că e un hotar pe care nu-l veţi mai putea trece înapoi.

Ceva din tonul ei şi din felul în care privea, oarecum în depărtare, m-a făcut să mă întreb dacă ştia ce spune din propria experienţă.

— Ştim asta, mamă. Despre asta am şi stat de vorbă, de fapt.

— Atunci… bine, a mai zis ea, dispărând în casă, cu nasul deja în telefon.

Am rămas pe loc, împreună cu Kyle, pe aleea din faţa casei lui.

— N-a fost chiar atât de rău, am zis.

— Nu, dar asta a fost mama. O să-l sune pe tata, iar el o să mă sune pe mine şi-o să avem *discuţia*.

Mi-am schimonosit chipul într-o expresie compătimitoare.

— Mda, probabil că discuţia asta mă aşteaptă şi pe mine, acasă, chiar acum.

Kyle a izbucnit în râs.

— Dar n-am avut deja discuţia asta cu ei când eram copii?

— Nu, aia a fost altceva, sunt destul de convinsă. Pe atunci, ne-au explicat ce e aia şi ailaltă şi ce anume intră, unde şi de ce. Acum e despre…

Nu mi-am mai continuat fraza, neştiind sigur cum aş putea s-o închei.

— Motivul pentru care ar trebui să mai aşteptăm? Şi cum să fim responsabili, dacă nu?

— Exact, am confirmat, simţind o uşurare aproape absurdă datorită faptului că reuşiserăm să trecem peste subiect fără să fiu nevoită să pronunţ ceva de-a dreptul jenant.

Încă o dată, nu eram pregătită. Cât se poate de nepregătită. Dar deodată i-am simţit mâinile alunecându-mi pe spate şi trăgându-mă într-o îmbrăţişare şi brusc ideea că aş putea avea mai mult cu el nu mi s-a mai părut atât de absurdă.

Mai degrabă… aşteptată.

CAPITOLUL 2
Norocul meu că m-am îndrăgostit
Ianuarie

Între mine şi Kyle s-a stabilit o relaţie confortabilă, dar palpitantă. Nu s-au schimbat prea multe între noi, într-un fel mai semnificativ. Eram la fel cum fuseserăm dintotdeauna: doar că ne ţineam de mână la şcoală şi ne sărutam pe coridoare, în maşina lui sau pe canapea, în faţa televizorului. Părinţii noştri au ţinut într-adevăr *discuţia* cu noi amândoi, sfătuindu-ne să avem grijă, ceea ce a fost mai

mult decât umilitor. Ai mei nu mi-au dat măcar ocazia să le spun că n-am trecut nici de faza sărutului sau că relaţiile sexuale nu se arătau la orizont pentru noi, deocamdată.

Sau, cel puţin, pentru mine. Kyle părea să se ia după indiciile venite din partea mea, iar eu mă mulţumeam să las lucrurile să rămână aşa cum erau. Îmi plăcea să-l sărut pe Kyle. Îmi plăcea să mă giugiulesc cu el pe canapea. Era, poate, oarecum de parcă n-aş fi vrut să împing relaţia noastră de la prietenie la parteneriat, pur şi simplu pentru că nu voiam să schimb ceva care-mi place.

În realitate, în adâncul sufletului, eram înspăimântată. Posibil să mă fi vârât în sperieţi un pic toate show-urile şi filmele văzute împreună cu Becca şi Jill, care cuprindeau şi sex. Mi-era teamă că realitatea n-avea să se ridice la nivelul aşteptărilor mele. Cum să zic, ştiam, în sinea mea, logic, că show-urile de televiziune şi filmele nu înfăţişează lucrurile cu o acurateţe cât de cât apropiată de realitate. Până şi felul în care se sărutau personajele pe ecran nu semăna cu sărutatul din viaţa reală. Dar n-aş fi putut să explic diferenţa, nici măcar pentru mine.

Nu puteam, totuşi, să-i spun nimic din toate astea lui Kyle. Nu eram sigură c-o să înţeleagă şi ştiam că ar suna caraghios. Suna caraghios până şi în urechile mele. Dar, pur şi simplu, nu-mi puteam alunga temerile. Evident, cunoşteam adevărurile. Ştiam că prima dată nu e totdeauna chiar atât de minunat pentru o fată şi că doare. Aveam o grămadă de prietene la şcoală care trecuseră deja prin experienţe sexuale şi obţinusem amănuntele de la ele. De la Becca, de exemplu. Cuplarea ei cu Jason dusese exact la rezultatul sperat de mine. De atunci, au tot ieşit împreună, cu regularitate, iar într-o seară, târziu, Becca a venit la mine acasă îmbujorată, exaltată şi înfierbântată, străduindu-se să-şi stăpânească lacrimile.

Am stat cu ea pe patul din camera mea, ridicând volumul televizorului, astfel încât sunetele de la *Teen mom* să le acopere pe cele ale discuţiei noastre. Am aşteptat, făcându-mi de lucru cu şnurul pantalonilor mei de pijama, ştiind că Becca îmi va spune ce avea pe suflet imediat cum

îşi va găsi cuvintele potrivite. Aşa era Becca: ea nu vorbea niciodată, până când nu parcurgea mental tot ce avea de spus. În copilărie, se luptase cu bâlbâiala, iar ca rezultat al terapiei logopedice, se învăţase să-şi planifice fiecare cuvânt, fiecare propoziţie, înainte să vorbească. Asta o cam făcea să pară uneori că ar citi un scenariu, ceea ce nu reuşea toată lumea să înţeleagă la ea.

Eu, totuşi, o înţelegeam, fiindcă o cunoşteam încă dinainte să treacă prin terapie. Învăţasem să ascult, dincolo de bâlbâială, cuvintele pe care voia să le spună şi mă deprinsesem să n-o grăbesc. Chiar şi după terapie, nu trebuia s-o grăbeşti pe Becca. Ea spunea ceea ce avea de spus atunci când se ştia pregătită, şi nu înainte.

— M-am cu-culcat cu Jason, mi-a zis ea chinuit, pentru că, mda, Becca încă se bâlbâia uneori, în momentele de emoţie extremă.

Mi-am smucit capul în sus şi părul mi-a tresăltat peste ochii măriţi de şoc. Becca zâmbea pe jumătate, cu cârlionţii ei negri şi strânşi acoperindu-i o parte a feţei. Tot am observat că se înroşise, lucru destul de complicat, din moment ce ea era pe jumătate italiancă şi pe jumătate libaneză, având în consecinţă tenul întunecat, crepuscular şi înroşindu-se foarte rar.

— Te-ai ce? De-adevăratelea? Când? Unde? Cum a fost?

Becca şi-a răsucit o buclă pe deget şi a tras de o şuviţă elastică precum un arc, semn că era agitată.

— A fost exact aşa cum am auzit noi mereu, Nell. Minunat, stânjenitor, fierbinte şi cam dureros la început. Cum să-ţi zic, doar ca o ciupitură, nu ceva de-a dreptul rău sau mai ştiu eu cum, iar după, e… e chiar incredibil. Jason a fost foarte grijuliu şi foarte blând. Şi pentru el era prima dată. A fost foarte drăguţ. N-a durat mult, totuşi. N-a fost ca în *True blood*, asta-i sigur. Cu toate astea, a fost bine.

— Ai sângerat? m-am interesat eu.

— Mda, puţin, a încuviinţat ea. Le-am spus părinţilor noştri ca mergem la cumpărături în *Great Lakes Crossing*, dar, de fapt, ne-am dus la un hotel. N-a fost ca o hemoragie

sau altceva, m-a informat, zâmbind. A doua oară a fost chiar şi mai bine, şi mai puţin stânjenitor.

M-am încruntat.

— Ce e stânjenitor în asta?

— Ţi-aduci aminte când te-ai sărutat prima dată? Vreau să zic, sărutat de-a binelea. Adică, pe bune. Ţi-aduci aminte că era ceva complet firesc, ca şi cum ai fi ştiut cumva ce faci, dar tot aveai nevoie oarecum să-ţi dai seama cum s-o faci ca să fie bine? Unde să-i pui mâinile şi toate astea? Ei bine, cam aşa e.

A privit pe fereastră, spre crengile stejarului care se legănau în bătaia vântului de iarnă, şi mi-am dat seama că era cu mintea din nou în camera aceea de hotel, împreună cu Jason.

Am rămas tăcute amândouă, privind-o pe Jenelle cum se ceartă cu mama ei la televizor.

— Te simţi schimbată? am întrebat-o într-un târziu.

A încuviinţat.

— Da. Foarte mult. Adică, e greu de explicat cât de diferit vezi totul. Din punct de vedere fizic, nu mă simt mult schimbată. O mică inflamaţie acolo jos, dar atât. În schimb, în mintea mea, mă simt mai matură. Mai înţeleaptă. Totuşi, nu asta e, de fapt. Nu ştiu. Partea asta e cel mai greu de explicat. S-ar putea spune, bănuiesc, că am înţeles în sfârşit ce mare chestie e.

— Ai simţit că eşti pregătită?

Nu mi-a răspuns imediat.

— Aşa cred. Nu ştiu. Adică, am vrut. Chiar am vrut. Am tot discutat despre asta de câteva săptămâni, punând la cale când şi unde. Mai întâi, am ieşit la cină şi a fost romantic. Dar mie îmi era frică. Şi lui Jason îi era, dar cred că nu la fel de mult ca mie.

I-am întâlnit privirea şi i-am observat ezitarea.

— Te-a forţat, Becca?

A întors capul, privind în altă parte, după care a revenit spre mine.

— Poate, un pic? N-aş fi făcut-o, dacă n-aş fi vrut. Dar poate că doar aş mai fi aşteptat un pic, dac-ar fi fost numai

după mine.

Nu-mi dădeam seama precis cum să reacţionez la asta.

— Dar ai fost… protejată, nu?

A încuviinţat, clătinând viguros din cap.

— Verişoara mea, Maria, are douăzeci şi trei de ani şi m-a dus la o clinică să-mi prescrie anticoncepţionale. Şi am folosit şi prepre… ştii tu. Protecţie.

— N-ar putea verişoara ta să mă ducă şi pe mine?

Becca m-a privit în ochi.

— Aş putea s-o rog, dacă eşti sigură. Dar aşteaptă până ştii sigur că eşti pregătită.

A mai inspirat adânc de vreo două ori, după care umerii au început să i se zguduie şi am strâns-o într-o îmbrăţişare.

— Te simţi bine? am întrebat-o.

A ridicat din umeri, a scuturat din cap, dar apoi a zis:

— Mda, aşa cred. Doar că sunt copleşită. Adică, nu-mi vine să cred că am făcut-o.

S-a desprins din îmbrăţişare, căutându-mi privirea.

— Nu mai sunt virgină, Nell. Acum sunt femeie, a adăugat, râzând, deşi a sunat aproape ca un hohot de plâns.

— Nu erai pregătită, este? am şoptit.

Atunci s-a prăbuşit în braţele mele.

— N-nu. Dar îl iubesc, Nell. Zău că da.

A mai inspirat o dată prelung, tremurat, după care şi-a revenit în fire, îndreptându-şi spinarea şi ştergându-şi ochii.

— Îl iubesc şi n-am vrut să-l dezamăgesc. Şi-şi am ştiut că n-o să putem să tot mergem pe sârmă, cum am făcut până acum, înţelegi?

— Ce vrei să spui?

— Ei, haide acum, Nell. Ştii bine ce vreau să spun. Te tot giurgiuleşti şi treaba se încinge din ce în ce mai mult. Şi, până la urmă, ştii clar încotro se îndreaptă, aşa că trebuie să te înfrânezi, înainte să ajungă acolo accidental. Aşa cum ţi-am zis, chiar am vrut cu adevărat. Te rog să nu

crezi că Jason a pus toată presiunea asta pe mine. N-a fost aşa şi nu e că n-aş fi vrut, pentru că am vrut. Doar că… Nu ştiu cum să-ţi explic.

— Cred că înţeleg, am zis. Şi relaţia mea cu Kyle începe să ajungă în punctul ăsta, în care suntem nevoiţi să ne oprim, ca nu cumva să ne lăsăm duşi de val.

— Ei bine, mi-a zis Becca, luându-mi mâinile într-ale ei, trebuie doar să faceţi ce-am făcut şi noi. Să discutaţi despre asta. Dacă tot era să se-ntâmple oricum, ne-am închipuit că ar fi mai bine să ne-o planificam, să ne asigurăm c-o să se-ntâmple aşa cum vrem noi, înţelegi?

Am încuviinţat, deşi, în urma discuţiei, am fost nevoită să-mi alung furtuna ameţitoare a gândurilor care-mi năvăleau prin cap. Becca a mai stat ceva timp, până s-a terminat *Teen mom*, care deodată căpăta o semnificaţie cu totul nouă, după care a plecat acasă.

Mi-a trebuit mult timp până să adorm după ce-a plecat Becca. Nu reuşeam să mă gândesc la altceva, decât la felul în care fusesem silită să mă desprind de Kyle în seara aia, la cum mă simţisem de parcă m-aş fi înecat în el, ca şi cum m-aş fi pierdut în săruturile lui. La cât de uşor ar fi fost să cedez, pur şi simplu, şi să mă las dusă de val.

Totuşi, nu voiam să am nici cea mai mică îndoială. Nu voiam să-mi fac apariţia acasă la Becca după aia şi să plâng din cauză că n-am fost sută la sută pregătită să-mi încep viaţa sexuală cu Kyle.

O voce mi-a şoptit în adâncul minţii, totuşi, întrebându-mă dac-o să fiu vreodată complet pregătită, dacă e măcar posibil să fii pregătită sută la sută pentru aşa ceva.

* * *

După alte două săptămâni, într-o seară de vineri, târziu, stăteam pe scaunul din dreapta al Chevroletului Camaro al lui Kyle, croindu-ne drum printr-o ninsoare foarte deasă. Cântecul nostru preferat, cântecul nostru, se auzea la radio: *Lucky*, al lui Jason Mraz, iar eu cântam odată cu el. Kyle era încruntat de concentrare, mergând cu faza mare aprinsă şi tot reuşind de-abia să străpungă cu

vederea mantia albă căzătoare. Mergea doar cu cincizeci la oră pe un drum de macadam, din apropierea caselor noastre, un drum pe care-l cunoştea ca pe propria palmă.

— Ninsoarea asta e al naibii de tâmpită, s-a plâns el. Nu văd nici la trei metri în faţă şi cauciucurile din spate îmi tot derapează.

— Poate c-ar trebui să tragem pe dreapta şi să vedem dacă se mai potoleşte un pic, i-am propus.

— Nu, o să mă descurc. Oricum, nu suntem departe de casă. Doar c-o s-o iau mai încet.

Mi-am dat ochii peste cap, fiindcă ştiusem chiar din clipa în care-i făcusem propunerea că el n-o să vrea să tragă pe dreapta şi să aştepte. Am trecut de o curbă şi Kyle a scăpat o înjurătură când cauciucurile din spate i-au derapat dintr-o parte în cealaltă. Mi-am încordat privirea prin zăpada din faţa noastră şi am văzut motivul panicii lui Kyle: ne apropiam vertiginos de o căprioară uriaşă, oprită în mijlocul drumului, încremenită şi îngheţată. A înjurat din nou şi a trecut într-o treaptă de viteză mai mică, încercând să recapete controlul asupra automobilului, însă nărăvaşul Camaro n-a făcut decât să danseze şi mai rău, înainte de a se învârti de-a binelea în cerc.

— Mişcă-te, fir-ar să fie, căprioară tâmpită! a strigat Kyle, în timp ce ne roteam tot mai aproape de animal.

Kyle, totuşi, ştia să conducă pe zăpadă, aşa că a apăsat cu putere pe frână, a răsucit volanul în sensul invers rotirii, apoi a atins pedala de acceleraţie. Autoturismul Camaro a efectuat o a treia rotaţie completă, de trei sute şaizeci de grade, însă îşi încetinea acum înaintarea pe amestecul de pământ, pietriş şi zăpadă. Partea din faţă a maşinii s-a izbit de căprioară, zguduindu-se cu violenţă din cauza impactului. Am scos un ţipăt şi m-am proptit cu mâinile de bord, însă n-am putut să-mi îndepărtez privirea, urmărind cum se răstoarnă căprioara pe spate, pierzându-şi echilibrul şi prăbuşindu-se în zăpadă pe-o rână. Kyle a reuşit să oprească maşina, scăldând în lumina farurilor animalul rămas inert în mijlocul drumului, prin zăpada care ne învăluia ca o draperie albă de jur-

împrejur. Gâfâiam amândoi, iar articulaţiile degetelor lui Kyle se albiseră, de cât de tare stăteau încleştate pe volan.

Am tras adânc aer în piept, apoi l-am scos afară, întorcându-mi faţa spre Kyle. Mi-a întâlnit privirea şi amândoi am explodat într-un râs aproape isteric. M-am întins pe deasupra schimbătorului de viteze şi mi-am încolăcit braţele de gâtul lui, tremurând, abia acum, după ce trecuse totul, şi valul de adrenalină m-a lovit din plin. Centura de siguranţă îmi tăia pieptul, aşa că am descheiat-o şi m-am prins mai strâns de Kyle. El a împins maneta schimbătorului de viteze în poziţia de staţionare, apoi m-a tras mai aproape. M-am căţărat, neîndemânatică, peste consolă, ajungând să-l încalec, atârnată de gâtul lui. Mi-a cuprins faţa între palme şi m-a tras spre el, într-un sărut apăsat, înfierbântat.

Atunci, m-am lăsat pierdută în el, m-am dăruit complet. Adrenalina îmi străbătea tot trupul, alimentându-mă cu o energie fulgerătoare, incandescentă. Mi-am strâns pumnii în părul lui de la ceafă, apoi am început să-l zgârii cu degetele pe umeri. Am nimerit peste gulerul cămăşii, aşa că mi-am strecurat palmele pe sub ţesătura din bumbac, ajungând să şovăi cu ele pe pielea goală. Am scăpat un icnet când i-am simţit căldura pielii, de toată electricitatea care-mi zbârnâia prin trup doar atingându-l.

După care m-a atins el. Of, Doamne. Degetele i s-au strecurat pe sub geaca mea, apoi sub bluză, pipăindu-mi pielea înfierbântată de pe spinare. M-am arcuit la atingerea lui, i-am primit limba care ţâşnise s-o guste pe-a mea şi m-am simţit ameţită, subjugată, miraculos sufocată. Mi-am coborât mâinile în jurul lui, pipăindu-i protuberanţele muşchilor abdominali şi lespezile pectoralilor. El mi-a imitat mişcările, lăsându-şi palmele să-i lunece şi conturându-mi buricul cu degetele, după care sărutul nostru s-a întrerupt, lăsându-ne cu buzele lipite între ele, cu ochii deschişi şi cu o fierbinţeală scânteietoare între noi. Mi-am ţinut respiraţia când mâinile au început să-i urce, mi-am muşcat buza şi am inspirat mai adânc când palmele lui mi-au cuprins dantela sutienului.

Am simţit cum mi se întăresc sfârcurile la atingerea lui, chiar şi prin sutien, fără să-mi abat privirea de la el, oferindu-i tacit permisiunea de a continua să mă atingă. M-am mutat mai în spate, astfel încât să-mi las greutatea pe genunchii lui şi să-mi reazem spinarea de volan. El a avut un moment de ezitare, cu ambii mei sâni cuprinşi în palme, şi l-am văzut cum se gândeşte, cum îşi doreşte să meargă mai departe. Voia să atingă pielea goală. Iar eu voiam să-l las. Îmi plăcea să-i simt mâinile pe piele, mă umplea de plăcere fulgerătorul fior resimţit la atingerea lor.

Am ridicat o mâna şi, pe sub bluză, mi-am împins în jos breteaua sutienului de pe un umăr, apoi de pe celălalt. Kyle şi-a strecurat degetele pe sub marginea cupei, a tras şi mi-a lăsat pieptul dezgolit. Bluza încă îmi atârna între noi, pe sub geaca descheiată şi larg desfăcută. Căldura din maşină dogorea în continuare, supraîncălzindu-ne pe amândoi. Bâjbâind cu o mână, am reuşit s-o opresc, după care mi-am întors la loc privirea spre Kyle. Mă urmărea cu ochii umbriţi, luptându-se cu sine, dorinţa lui războindu-se cu raţiunea.

Simţeam că şi în mine se poartă acelaşi război. Voiam să fac asta cu el. Aici şi acum, mi-l doream. Nimic altceva nu mai conta.

O voce din străfundurile minţii mi-a amintit de discuţia avută cu Becca, de acum vreo două săptămâni. Am redus-o la tăcere. Mâinile lui Kyle îmi rătăceau pe pântec, pe şolduri, întorcându-se apoi la sâni. Îi eliberase între timp pe amândoi din cupele sutienului şi acum mi-i explora cu palmele, cu degetele.

Mi-am scuturat geaca de pe umeri, după care, ca să nu mă mai pot răzgândi, mi-am şi scos bluza peste cap. Kyle a icnit, inspirând precipitat, şi un zâmbet năucit i-a arcuit buzele.

— Dumnezeule, cât eşti de excitantă, a răsuflat el, privindu-mi pielea albă, cercurile întunecate ale areolelor şi năstureii roz ai sfârcurilor.

Mi-am muşcat buza când mi-a cuprins un sân în palmă, descriind cercuri cu degetul mare în jurul sfârcului,

am strâns pleoapele într-un val de emoţie, simţindu-mă dintr-odată expusă, ruşinea mea luptându-se cu dorinţa. Îmi doream asta. Îmi plăcea. Era bine, nu? Eram cu Kyle, partenerul şi cel mai bun prieten al meu, şi-l iubeam.

Ultima afirmaţie a venit ca un şoc, smulgându-mi un icnet. Îl iubeam! Aşa să fi fost? Inima mi se umplea şi mă durea de fiecare dată când eram lângă el, iar gândul de a nu fi cu el mă înspăimânta. Asta însemna iubirea, nu? Voiam să fiu cu el tot timpul, în fiecare clipă.

— Mi-ar fi plăcut să te văd toată în clipa asta, mi-a zis, mângâindu-mi pieptul.

Un fulger de dorinţă m-a străbătut prin tot corpul. Voiam ca el să mă vadă toată. Totuşi, aici, acum? Aşa? Am deschis gura să-i răspund, însă el mi-a luat-o înainte.

— Nu aici, totuşi, a zis, închizând ochii strâns şi scrâşnind din dinţi. Te vreau, Nell. N-am de gând să neg.

Şi-a retras mâinile de pe pielea mea şi am fost cât pe ce să scâncesc de pierderea atingerii. Mi-am pus la loc sutienul, dar nu mi-am mai îmbrăcat bluza. Privirea lui Kyle era strălucitoare şi ardentă.

— Și eu te vreau, i-am zis.

— Dar îmi doresc ca totul să fie cum trebuie. Îmi doresc să fie special, mi-a explicat, dând impresia că se luptă cu sine.

Am simţit că mi se strânge inima la auzul cuvintelor lui şi m-am aplecat în faţă ca să-l sărut, cuprinzându-i obrajii între palme.

— Şi de-asta te iubesc, i-am şoptit pe negândite.

A încremenit şi a făcut ochii mari, căutându-i cu privirea pe-ai mei.

— Ce?

Mi-am muşcat buza, temându-mă că fusese prea devreme.

— Păi…

Pleoapele mi-au alunecat în jos, acoperindu-mi ochii, în timp ce mă luptam să-mi găsesc cuvintele potrivite. Până la urmă, m-am hotărât să-mi asum răspunderea.

— Am zis că *şi de-asta te iubesc*. Aşa e. Te iubesc,

Kyle.

Mâinile i s-au strecurat în jurul meu, urcând şi coborându-mi pe spinare, apoi poposind pe şolduri, într-o atingere familiară, senzuală, incredibilă. Deodată, adoram ca mâinile lui să fie acolo, le voiam rămase acolo pentru totdeauna. Mâinile lui, pe şoldurile mele, deasupra blugilor mei cu talia joasă, îmi dădeau o senzaţie perfectă.

— Eu n-o să ţi-o spun încă, a zis el, după care s-a încruntat. Nu vreau să crezi că ţi-o spun şi eu, doar pentru că mi-ai spus-o tu. Dar aşa e.

Tocmai asta îmi trecuse prin minte.

— Aşa e?

A scuturat energic din cap, descriindu-mi cercuri cu degetele mari pe şolduri.

— Mhî.

I-am zâmbit şi m-am aplecat în faţă, pentru un nou sărut.

— Bun. Aşa şi trebuie, să mă iubeşti.

A chicotit, cu buzele lipite de ale mele.

— O, dar asta şi fac, a zis, în timp ce mâinile îi porneau în sus pe trupul meu; mi-am arcuit spinarea, ca să-i permit accesul la sâni. Mai ales ăştia, a mărturisit. Ăştia chiar îmi plac.

A fost rândul meu să izbucnesc în râs.

— Ei, nu zău? Mai ales ăştia? Numai ăştia? Mă iubeşti numai pentru sânii mei?

— Hmm, a mormăit el, prefăcându-se că se mai gândeşte, apoi şi-a lăsat mâinile în jos pe spinarea mea şi, după câteva clipe de ezitare, şi le-a coborât ca să-mi cuprindă posteriorul. Şi ăsta, a zis. Şi ăsta îmi place.

Mi-am strecurat palmele în sus pe sub cămaşa lui şi l-am ciupit de sfârcuri, smulgându-i un ţipăt.

— Mai încearcă, amice.

A râs şi m-a strâns într-o îmbrăţişare, şoptindu-mi prin păr.

— Glumesc, Nell. Te iubesc pentru tot. Pentru ceea ce eşti.

Mi-am ridicat faţa şi l-am sărutat pe bărbie.

— Ştiu, i-am zis. Şi eu am glumit.

Instalaţia de încălzire fiind oprită, frigul se strecurase în maşină şi am simţit cum mi se face pielea de găină. Mi-a simţit-o şi Kyle, aşa că mi-a întins bluza şi a dat din nou drumul la căldură. M-am lăsat să lunec jos de pe genunchii lui şi mi-am pus bluza pe mine.

— Mă întreb dac-o fi murit căprioara, a zis Kyle.

Mi-am încordat privirea, pe deasupra capotei motorului, spre silueta întinsă pe zăpada care continua să cadă din cer.

— Nu se mişcă, i-am zis, întorcând capul spre el şi încheindu-mi fermoarul de la geacă. N-ar trebui să verificăm?

— Mă duc eu, s-a oferit Kyle. Tu stai aici.

— Nici gând! am replicat, pufnind. Vreau şi eu să văd.

M-a privit, clătinând din cap şi înăbuşindu-şi râsul. Am coborât amândoi, călcând uşor pe zăpada prăfoasă. Fulgii au început să mi se aştearnă pe nas şi prin păr, acoperindu-mă aproape instantaneu cu o pudră albă şi rece. Mi-am înfăşurat talia cu braţele şi m-am strâns lângă Kyle. El s-a oprit la câţiva paşi distanţă de căprioară, mi-a pus o mână pe umăr ca să mă ţină pe loc, după care a mai făcut un pas înainte. O tăcere încordată s-a aşternut între noi, în timp ce motorul ne huruia în spate, iar farurile ne scăldau într-o baltă de lumină, străpungând de altfel întunecoasa noapte de iarnă.

L-am urmărit cu privirea pe Kyle, care se apropia precaut de căprioară. Şi-a întins un picior şi a atins-o pe o parte, împungând cu blândeţe. Nimic. Am răsuflat uşurată. Kyle a mai făcut un pas mic în faţă, s-a lăsat pe vine şi a întins mâna spre coastele căprioarei.

Apoi, s-a întors spre mine surprins.

— Trăieşte încă. Respiră.

— Ce e de făcut? l-am întrebat. Nu se poate s-o lăsăm aici.

El şi-a desfăcut braţele într-un gest de *nu ştiu*.

— Poate că e numai inconştientă sau, dac-o fi rănită,

cumva… Nu ştiu, Nell.

Exact în clipa aia, căprioara a zvâcnit dintr-o copită, iar apoi toată partea laterală i s-a cutremurat, când a răsuflat brusc. Kyle s-a retras în grabă, împleticindu-se, înjurând şocat, iar căprioara, după ce s-a zbătut cu violenţă timp de câteva clipe, şi-a adunat picioarele sub ea şi s-a îndepărtat de noi cu câţiva paşi, oprindu-se să ne mai privească o dată, cu ochii galeşi şi urechile ciulite. Kyle era căzut în fund pe zăpadă şi o urmărea cu privirea cum ne studiază prelung, apoi porneşte în goană de-a curmezişul drumului.

— Fir-ar să fie! a exclamat, ridicându-se şi scuturându-se de zăpadă. Asta, sincer să fiu, a fost o sperietură a naibii de straşnică. S-ar putea să fii şi făcut un pic de pipi pe mine.

Atât de tare am râs, încât am fost nevoită să mă prind de braţul lui ca să mă pot ţine pe picioare.

Am parcurs restul drumului spre casă fără incidente, însă amintirea momentului împărtăşit de amândoi în maşină ne-a rămas înainte de orice în minte. Nu ne-am mai sărutat îndelung, așa cum obişnuiam, înainte ca eu să cobor pe aleea din faţa casei mele. Cunoşteam acum puterea impulsului şi, eliberată de fierbinţeala momentului, ştiam că nu eram încă pregătită. Şi, probabil, nici Kyle nu era.

CAPITOLUL 3
Mersul la hotel
Valentine’s day

La şcoală, am fost un pic cam neastâmpărată, neatentă, întrebându-mă tot timpul ce planuri o fi făcut Kyle pentru noi. Ştiam că ştie că e Valentine’s day şi ştiam că a pus el ceva la cale, fiindcă dăduse de înţeles că ar fi ceva special. Fuseserăm prudenţi în ultimele două săptămâni, mărginindu-ne la săruturi calme şi stăpânite. Eram amândoi conştienţi, fără să mai fie nevoie de cuvinte, că, dacă ne lăsam duşi de val, era foarte uşor să nu ne mai

putem opri.

Era necesar să discutăm despre asta la un moment dat. Ştiam că era. Ştia şi el că era. Şi totuşi, continuam să evităm momentul. Ceea ce, într-un fel, părea ciudat, din moment ce amândoi eram adolescenţi înfierbântaţi, impulsionaţi de hormoni. Ştiam că el voia, şi voiam şi eu. Însă amândurora ne era frică, bănuiesc, deoarece ştiam că asta ar însenina o nouă graniţă trecută, una mai semnificativă.

Totuşi, pentru orice eventualitate, mă dusesem cu verişoara prietenei mele Becca să mi se prescrie anticoncepţionale şi le luam deja de vreo săptămână. Lui Kyle nu-i spusesem însă. Era încă un lucru pe care-mi închipuiam că, probabil, ar trebui să-l fac, dar parcă niciodată nu găseam momentul potrivit.

În sfârşit, s-a terminat şi a şasea oră şi am ieşit în parcarea şcolii, unde mă aştepta Kyle, lângă maşina lui. Mi-a zâmbit în timp ce-mi deschidea portiera şi-o închidea apoi după mine.

— Ai de gând să-mi spui ce facem diseară? l-am întrebat.

Şi-a încreţit fruntea, de parcă ar fi fost nedumerit.

— Diseară? Ce e diseară?

L-am fixat cu privirea, încercând să-mi dau seama dacă glumeşte sau i-am interpretat greşit aluziile.

— Glumeşti, nu?

Auzindu-mi tonul ameninţător, a izbucnit în hohote.

— Da, Nell, glumesc. Şi nu, n-am de gând să-ţi spun. Totuşi, atât părinţii tăi, cât şi ai mei, au fost informaţi c-o să ne întoarcem târziu. Am lămurit deja totul cu ei. Ora noastră limita de ajuns acasă e, provizoriu, pentru astă-seară, două dimineaţa.

— Două? am repetat, săgetându-l cu privirea. Ţi-ai pus în minte să mă ţii până la ora aia târzie, hm, Kyle?

— Poate că da, a încuviinţat, înroşindu-se.

Am tras adânc aer în piept, ştiind că eu trebuia să fiu cea care deschide subiectul. El, cred, n-ar fi făcut-o.

— În legătură cu diseară. O să… adică… dacă stăm

până atât de târziu, înseamnă că vrei ca noi să…

N-am reuşit să-mi mai găsesc cuvintele pentru continuare.

Kyle îşi tot făcea de lucru cu schimbătorul de viteze, rozându-şi buza de jos. Până la urmă, mi-a aruncat o privire, când a oprit la culoarea roşie a unui semafor.

— Uite ce e, ştiu unde vrei să baţi şi… am aranjat ceva. Ştii, pentru eventualitatea în care asta o să vrem. Dar nu neapărat. Vreau să fie cum trebuie.

— Ai aranjat ceva? Asta ce înseamnă?

S-a înroşit din nou, mai intens ca oricând.

— Avem o cameră la *Red Roof Inn*. E chiar vizavi de unde o să luăm cina.

Am încercat s-o dau pe glumă.

— Suntem un pic cam încrezuţi, nu-i aşa, domnule Calloway?

Kyle mi-a zâmbit, dar amândoi ştiam că gluma căzuse ca nuca-n perete.

— Pentru… orice eventualitate, a zis.

Atunci m-a izbit o idee şi am scos-o pe gură înainte de a putea să mă gândesc prea mult la ea.

— Kyle? Te-ai gândit cumva că poate nu suntem pregătiţi, dacă nici măcar nu putem să discutăm despre asta fără să ne apuce stânjeneala?

A râs, însă părea mai degrabă un râs nervos.

— Mda, mi-a trecut gândul ăsta prin minte.

— Oare n-o facem doar pentru că asta fac toţi prietenii noştri?

Mi-a aruncat o privire enervată.

— Nu! Adică, Jason mi-a zis despre el şi Becca şi ştiu că au făcut-o şi Aaron şi Kyla, dar nu. Nu. Şi nu e musai să facem ceva. Am vrut doar să existe varianta asta la îndemână.

Am râs, mai mult pentru mine, decât pentru altceva.

— Nu ştiu dacă să mă simt mişcată de faptul că ai gândit în perspectivă sau înfricoşată deoarece ai presupus c-o s-o facem.

— N-am presupus nimic, Nell, a insistat Kyle aproape

supărat. Eu doar… ştii ce, mda. Ba am presupus. Adică, eu chiar vreau să fiu cu tine, Nell. Ştiu că suntem destul de tineri, dar te iubesc. Şi cred că suntem pregătiţi.

Am făcut ochii mari: rostise cuvintele magice.

— Avem şaisprezece ani, Kyle, i-am zis apoi, ridicând o sprânceană a ironie. N-ar fi trebuit să aştepţi un moment romantic, din timpul cinei, ca să-mi spui că mă iubeşti? Toiul unei discuţii în contradictoriu nu pare cel mai potrivit moment pentru asta, ştii?

— Asta e o discuţie în contradictoriu?

— Oarecum, am răspuns, ridicând din umeri. Nu ştiu. Eu nu vreau să fie.

— Nici eu. Şi presupun că ai dreptate, dar acum am zis-o. Te iubesc. Sunt săptămâni de când tot aştept să ţi-o spun, dar am fost prea laş. Îmi pusesem în gând să ţi-o spun diseară. Mi-am notat o chestie întreagă. Adică, am scris-o de-a binelea, mi-a explicat, vârându-şi mâna în buzunarul pantalonilor şi scoţând de-acolo o hârtie împăturită de dictando, cu una dintre margini zdrenţuită, acolo unde fusese smulsă din spirala caietului.

Ştiu că suntem foarte tineri, scria*. Şi ştiu că majoritatea oamenilor ar zice că suntem doar copii sau prea mici ca să ştim ce înseamnă dragostea. Dar dă-i în mă-sa. Te cunosc de-o viaţă. Am împărţit totul. Toate momentele importante din vieţile noastre le-am trăit împreună. Împreună am învăţat să mergem pe bicicletă, împreună am învăţat să înotăm, împreună am învăţat să conducem maşinile. împreună am picat la algebră într-a opta. (Ţi-aduci aminte cât de urâcios era domnul Jenkins? De câte ori ne-a trimis la cancelarie în semestrul ăla?) Iar acum învăţăm împreună cum să ne îndrăgostim. Nu-mi pasă de ce-ar spune oricine altcineva. Te iubesc. O să te iubesc totdeauna, indiferent ce s-ar întâmpla cu noi în viitor.*

Te iubesc şi acum, şi pururi.

Al tău iubit iubitor, Kyle

Am citit biletul de la un capăt la celălalt de mai multe ori. Nu mi-am dat seama că plâng, până când a picat ceva

pe foaia boţită, prea mult împăturită, făcând să se răspândească o pată albastră şi umedă peste cerneală. Asta schimba totul.

— Şi eu te iubesc, Kyle, am zis, râzând, chiar dacă în acelaşi timp mă smiorcăiam. Biletul ăsta e atât de drăguţ! E de-a dreptul perfect. Îţi mulţumesc.

— E adevărul, mi-a răspuns, ridicând din umeri. Ştiu că asta poate n-a fost cea mai romantică ocazie ca să-ţi spun că te iubesc…

— E perfect, Kyle, l-am întrerupt, împăturind la loc biletul şi vârându-l în portofelul din geanta mea.

Biletul acesta avea să devină, pentru mine, cea mai mare alinare, dar şi amintirea celei mai profunde suferinţe.

* * *

Restaurantul pe care-l alesese Kyle era îngrozitor de aglomerat. Chiar şi având rezervare, am aşteptat aproape o oră până ca masa noastră să fie pregătită. Erau acolo zeci de perechi, începând de la vârsta noastră şi până la căsniciile cu vechime. Nu ne-am grăbit, împărţind o salată, o supă şi felul principal de mâncare, ca și o felie uriaşă de plăcintă cu brânză dulce, ca desert.

Eram neobişnuit de relaxaţi, acum, că faza declaraţiilor de dragoste fusese depăşită. Conversam lejer despre orice, de la profesorii noştri până la bârfele privitoare la cine cu cine se culcase şi cine nu. La urmă, Kyle a plătit nota şi ne-am întors la maşina lui. Apoi, a ieşit din parcarea restaurantului şi a început să-şi croiască drum, încetişor, prin oraş. Trăgea de timp, mi-am dat seama, dându-ne şansa de a sta de vorbă, înainte de a aborda problema mersului sau nu la hotel.

Kyle a dat roată oraşului, mergând pe drumuri periferice, de macadam, şi, după cam o jumătate de oră, a reintrat pe strada principală, apropiindu-se de locul în care ştiam că se află hotelul. A aruncat o privire spre mine, apoi mi-a luat mâna într-a lui.

— Vrei să ne întoarcem acasă? Mai sunt şi vreo două filme care rulează la cinematograf, dacă ai chef să vezi un film, mi-a zis.

S-a jucat apoi, agitat, cu volanul, cât timp am aşteptat la un stop, după care, în sfârşit, s-a întors spre mine, cu o expresie sobra pe chip.

— Sau am puteam să mergem la hotel, a adăugat.

Momentul hotărârii.

Of, Doamne. Ochii lui erau de un maroniu fluid, ca o cafea mocca presărată cu accente roşiatice de scorţişoară, mici pete de topaz şi altele, mai mari, de bronz. Era atât de serios, de drăguţ! Îmi oferea varianta fără să mă preseze. L-am strâns de mână, în timp ce inconfundabilul acoperiş cu ţigle roşii al hotelului se vedea din ce în ce mai aproape. Am înghiţit cu greutate.

— Hai să mergem la hotel, am zis.

Încă ocoleam amândoi problema. Discutam despre ea în limbaj codificat. *Să mergem la hotel*. Adică, să mergem să facem sex. M-am înroşit când mi-a trecut prin minte gândul ăsta brutal. Dar apoi l-am privit pe Kyle, cu părul lux negru atent aranjat în formă de ţepi, maxilarele puternice, pomeţii proeminenţi şi buzele moi. Lungile lui gene negre au clipit iute, apoi el şi-a ridicat privirea spre mine, oferindu-mi un zâmbet emoţionat, dar strălucitor, arătându-mi dantura albă şi perfect dreaptă. Propria mea emoţie s-a mai domolit doar un picuţ. Inima continua să-mi bată cu o viteză de un milion de mile pe minut, totuşi, iar bubuiturile din pieptul meu n-au făcut altceva decât să-şi înteţească iuţeala după ce am oprit în parcare şi ne-am apropiat de recepţia hotelului.

Femeia din spatele recepţiei era mai în vârstă, cu părul blond încărunţit şi ochii de un albastru metalic. Ochi cunoscători. Ne-a privit lung, intens, parcă sfidându-ne să continuăm. Buzele i s-au ţuguiat a dezaprobare când i-a întins lui Kyle cardul de acces în cameră şi mi-am dat seama că voia să ne spună ceva. N-a spus nimic, însă, şi amândoi ne-am stăpânit cu greu râsul până când ne-am urcat în liftul care avea să ne ducă spre camera noastră de la etajul al treilea.

— Dumnezeule, ce se holba, a comentat Kyle, pufnind în râs.

— Mda, cam aşa ceva, l-am aprobat. Cred că ea ştia ce-o să facem şi nu-i făcea absolut deloc plăcere.

— Păi cum naiba să nu ştie, a replicat Kyle. Nu există decât un singur motiv pentru ca doi adolescenţi de şaisprezece ani să-şi ia o cameră la hotel de Valentine's day fără să aibă vreun bagaj.

— Crezi c-o să spună cuiva? m-am interesat eu.

— Cui să-i spună? Doar nu suntem fugari.

N-am mai avut alt răspuns la asta, în afară de o ridicare din umeri şi un semn aprobator din cap. Ajunseserăm în dreptul camerei noastre, 313. Kyle şi-a strecurat cardul în fanta corespunzătoare şi imediat s-a aprins becul verde, cu un clic audibil în tăcerea de pe coridor. A deschis uşa şi m-a invitat să intru în camera întunecoasă, ţinându-mă strâns de mână.

A apăsat pe un întrerupător, făcând să se reverse peste cameră o lumină prea strălucitoare. Parcă simţindu-mi reacţia faţă de lumina prea puternică din tavan, s-a desprins imediat de mine şi a aprins veioza fixată de perete lângă patul matrimonial. Eu am stins-o pe cea din tavan şi amândoi am răsuflat uşuraţi.

Kyle s-a aşezat pe marginea patului, făcându-şi de lucru cu capătul cravatei. I-am zâmbit. Era tare chipeş în costumul lui negru, cu o îndrăzneaţă cravată roz ca unică pată de culoare peste cămaşa neagră, elegantă. Şi-a descheiat sacoul și a început să-şi frece palmele de genunchi.

Mi-am umezit buzele, smucind cu nervozitate de tivul rochiei mele corai, fără mâneci şi lungă până la genunchi. Privirile ni s-au întâlnit şi s-au îndepărtat, emoţiile năvălind înapoi din abundenţă, acum, că eram singuri într-o cameră de hotel.

Acasă la mine sau la el, în maşina lui, pe drumurile lăturalnice, peste tot unde ne sărutaserăm, exista conştiinţa faptului că ar putea să dea cineva peste noi. Drumurile lăturalnice erau patrulate regulat de şerifii districtuali şi cel puţin unul dintre părinţii noştri era de fiecare dată acasă. Asta era prima dată când se întâmpla

să fim într-adevăr singuri, în intimitate, fără vreo posibilitate de a fi întrerupţi.

Bătăile inimii îmi erau atât de puternice, încât eram convinsă că el poate să le-audă din celălalt capăt al camerei.

Privirea mi-a fugit înapoi spre chipul lui; i-am văzut limba alunecând peste buza de jos şi i-am imitat gestul, aproape inconștient. Asta a fost momentul decisiv. Kyle a sărit de pe pat şi s-a lipit de mine înainte să pot reacţiona, una dintre palmele lui mari, puternice, cuprinzându-mi obrazul, iar cealaltă, oprindu-se pe mijlocul meu, imediat deasupra şoldului. Totuşi, nu m-a sărutat imediat. A ezitat, cu buzele la doi centimetri de ale mele, privindu-mă cu fierbinţeală şi duioşie în ochi.

— Ţi-e frică? m-a întrebat în şoaptă, răsuflarea lui mângâindu-mi delicat buzele.

Am ridicat din umeri; de fapt, o aproape insesizabilă mişcare a unui singur umăr.

— Da, un pic.

— Putem să plecăm.

Am scuturat din cap.

— Vreau să fiu aici cu tine, am murmurat.

Mi-am ridicat mâinile şi mi-am încurcat degetele prin părul lui. Mi-am împins degetele prin părul lui, printre ţepii daţi cu gel, ascuţiţi, dar delicaţi, apoi mi le-am strâns în jurul cefei şi l-am atras într-un sărut.

— Hai doar să începem cu asta, i-am zis, desprinzându-mă. Fiecare pas la timpul lui.

— La asta mă gândeam şi eu.

Am rămas acolo, în mijlocul camerei de hotel, sărutându-ne, atingându-ne reciproc feţele cu mâinile, apucându-ne de umeri şi de spinări. La început, n-am încercat să forţăm. Îi simţeam inima bubuindu-i în coaste, în palma mea de pe pieptul lui, şi faptul că-l știam la fel de emoţionat ca şi mine mi-a dat curaj.

M-am desprins din sărut, l-am privit în ochi, apoi i-am scos uşor haina de pe umeri. După ce a ajuns pe podea, în spatele lui, i-am desfăcut cravata cu amândouă mâinile,

trăgând de panglica din mătase, lăsând-o să cadă peste sacou. El mi-a căutat privirea, aşteptând. Am bâjbâit ceva timp cu năsturelul de sus, până la urmă reuşind să-l deschei cu un hohot de râs nervos. Kyle a râs şi el cu mine ţinându-mă cu mâinile de şolduri, ceva mai jos acum. Privirile noastre au rămas înlănţuite şi cât timp i-am descheiat, unul câte unul, nasturii cămăşii, cu mâini tremurătoare. În cele din urmă, cămaşa a rămas să atârne desfăcută, scoţând la iveală un maiou de un alb imaculat, care i se mula pe trunchiul musculos. I-am luat o mână într-a mea, i-am desfăcut butonul, apoi am repetat mişcarea cu mâna cealaltă, trăgând de mâneci în jos, peste încheieturi, până când cămaşa a căzut, umflată ca o paraşută, pe podea, la picioarele lui.

A ridicat o mână în spatele meu, căutând fermoarul rochiei, însă eu l-am oprit. Încă nu terminasem. Eram hotărâtă să fac totul cum trebuie, aşa cum mi-am imaginat. Ştiţi, îmi vizualizasem momentul în minte în repetate rânduri. Aveam să-l dezbrac cu încetul, după care să aştept, cu sufletul la gură, ca el să-mi desfacă fermoarul rochiei şi s-o lase să cadă. Totuşi, în imaginaţia mea, n-am reuşit niciodată să trec mai departe de momentul ăsta.

Şi-a aruncat pantofii din picioare, apoi a rămas din nou nemişcat, aşteptând, zâmbind şovăielnic. M-am lins pe buze, privind cum ochii lui îmi urmăresc traiectoria limbii. Mi-am pus mâinile pe mijlocul lui, am ezitat o clipă, apoi i-am ridicat uşor maioul din bumbac, dezgolindu-i trunchiul cu încetineală, centimetru cu centimetru. El şi-a ridicat braţele deasupra capului şi aşa am scos maioul împreună, lăsându-l pe Kyle cu bustul gol, numai în pantalonii de costum, în toată splendoarea lui.

Acum venea partea cea mai dificilă. Am tras adânc aer în piept şi mi-am dus mâna la curea. El a făcut ochii mari şi degetele i s-au strâns pe şoldurile mele, înfigându-se în materialul rochiei şi în carnea de dedesubt. Mâinile mi-au tremurat ca frunzele în bătaia unui vânt puternic în timp ce i-am descheiat cureaua, i-am scos-o din găici, apoi mi le-am îndreptat spre şliţul pantalonilor. El şi-a oprit

respiraţia şi şi-a supt burta când i-am desfăcut copca de sus. A închis ochii pentru o clipă când i-am tras fermoarul în jos. Pantalonii i-au căzut în jurul gleznelor şi el a făcut un pas în lateral, ieşind din ei. Boxerii lui strâmţi se făcuseră cort în partea din faţă, aşa că ne-am înroşit amândoi şi am privit în altă parte.

M-a sărutat, împingându-mi mâinile pe lângă corp.

— E rândul meu, mi-a şoptit.

Am încuviinţat şi i-a venit rândul inimii mele să se zbată cu sălbăticie în piept. Eu aveam mult mai puţine de scos de pe mine. Mâinile i-au lunecat în sus pe braţele mele goale, lăsându-mi în urmă pielea de găină. Mi-am ţinut respiraţia când mi-a prins capătul fermoarului între degete şi mi-am muşcat buza în timp ce l-a tras în jos agonizant de lent. O adiere a degetelor pe piele, după care rochia mi s-a aşternut la picioare, lăsându-mă în faţa lui numai în sutien şi-n chiloţi.

Mă mai văzuse până acum în costum de baie, dar aici era oarecum altceva.

— Eşti frumoasă, Nell, s-a auzit vocea lui, ca o răsuflare aspră prin tăcerea din cameră.

— Şi tu.

A clătinat din cap, zâmbind crispat. Degetele i-au patinat pe umerii mei, jucându-se cu bretelele sutienului. Zâmbetul i s-a şters când mi-am ridicat mâinile la spate ca să mi-l deschei. M-a oprit, ţinându-mi mâinile cu ale lui.

— Eşti sigură? m-a întrebat, căutându-mi privirea cu tandreţe şi şovăială în ochi.

Şovăială. O voce din adâncul minţii mele a început să-şi murmure îndoielile, dar le-am alungat imediat.

I-am făcut semn că da. Mi-a ridicat mâinile, aşezându-le pe umerii lui, apoi a apucat copcile sutienului. A bâjbâit un pic şi-a scos limba. Mi-am înăbuşit râsul în umărul lui.

— Ia taci, a bombănit. Doar nu-ţi închipui că am mai făcut asta până acum.

— Ştiu, am zis. E nostim.

A mormăit încet în timp ce-a descheiat o copcă, apoi

pe a doua, mârâind o înjurătură când cea de-a treia şi ultima s-a hotărât să-l sfideze.

— Nu trebuia să fie nostim, a zis, privind peste umărul mea, într-o încercare de a vedea ce face. Trebuia să fie excitant şi erotic şi romantic.

Am chicotit încă o dată când a înjurat iar, luptându-se cu ultimul cârlig şi ultimul inel. Până la urmă, a reuşit să-l descheie şi atunci râsul mi-a pierit, lăsând locul emoţiei şi dorinţei. Chiar voiam să fac asta. Eram emoţionată, da, şi un pic înfricoşată, da. Dar voiam. Şi nu exista altul cu care să-mi pot imagina că aş face-o, în afara lui Kyle.

Sutienul s-a alăturat celorlalte veşminte ale noastre pe podea, după care Kyle a făcut un pas înapoi, ca să mă privească. Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe celălalt cât timp m-a cercetat aşa. Ştiam că mă consideră frumoasă şi de obicei nu mă simţeam incomod în propria piele, însă ostentativa studiere a corpului meu aproape gol era ceva dificil de suportat cu graţie.

Mi-am muşcat buza, adunându-mi curajul pentru ce aveam de făcut în continuare; degetele mari ale lui Kyle s-au strecurat pe sub elasticul boxerilor, iar eu i-am oglindit mişcarea.

— Împreună? a propus el.

Am încuviinţat din cap, fiindcă vocea îmi rămăsese înţepenită în gât. El a ezitat o clipă, apoi şi-a împins boxerii în jos şi a făcut un pas în lateral, lăsându-i deoparte. Am încremenit, incapabilă de mişcare, paralizată de vederea lui, acum complet gol.

A fost rândul lui să se foiască, jenat, în timp ce mă holbam la el. Era superb. Nu aveam termen de comparaţie cunoscut în viaţa reală, însă acolo jos era ceva mare de tot. Nu semăna deloc cu imaginile care-mi rămăseseră întipărite în minte, slavă Domnului. Era bine proporţionat şi membrul lui falnic, lung, părea să mă cheme spre el.

Vocea lui Kyle m-a smuls din gânduri.

— Credeam că fusese vorba s-o facem împreună.

— Scuză-mă, i-am zis. Aşa am vrut, dar pe urmă te-am văzut şi…

N-am mai putut să termin.

Şi-a ridicat bărbia, şi-a rotit umerii, şi-a flexat degetele, adunându-şi siguranţa de sine. Apoi, a făcut un pas spre mine şi m-am forţat să mă relaxez.

— Ce-ar fi s-o faci tu în locul meu? i-am propus, un pic şocată de propria cutezanţă.

— Îmi place ideea, a răspuns şi mâinile i-au pornit spre locul lor preferat, exact pe curbura exterioară a şoldurilor mele.

Purtam chiloţi roşii din dantela, asortaţi cu sutienul, şi degetele lui Kyle mi s-au plimbat pe deasupra feselor, mângâind dantela, urmărind linia elasticului. M-am forţat să respir când mi i-a împins în jos pe coapse, m-am forţat să deschid ochii şi să-mi ridic privirea spre el, când mi-a cuprins fesele.

Am scuturat un pic din şolduri şi din coapse şi fâşia de dantelă a ajuns pe podea, iar noi am rămas complet goi. Inima îmi bătea ca o toba frenetică în piept, în timpane. Tremuram din cap până-n picioare de frică, de exaltare şi de dorinţă.

Îi simţeam pielea fierbinte pe a mea, a mâinilor care-mi atingeau şoldurile goale şi coastele, a coapsei lui lipite de a mea. I-am atins pieptul cu sfârcurile şi mici fiori m-au străbătut fulgerător. Palmele i s-au arcuit pe spinarea mea, apoi au cutezat să coboare spre fund, apucând şi frământând un pic cam prea tare, dar nu mă deranja.

Mâinile mele se mişcau cu putere, pipăindu-i nodurile muşchilor de pe spinare, urmărind ridicăturile şi adânciturile coloanei vertebrale. A inspirat precipitat când i-am atins posteriorul, minunându-mă de duritatea lui rece. L-am cuprins cu palmele, la fel cum mi-l cuprinsese el pe-al meu, apoi am râcâit uşor cu unghiile pe emisferele ferme.

Am simţit cum îmi zvâcneşte ceva peste burtă când l-am atins. Mi-am coborât privirea între noi ca să-i privesc erecţia şi minusculul orificiu aflat chiar în vârf, din care se scurgea un lichid transparent.

Ridicându-mi privirea, am văzut că face ochii mari, când mâna mi s-a cufundat între noi, apoi respiraţia i s-a

oprit în gât când degetele mele l-au atins.

— Dumnezeule, Nell… Trebuie să-i dai drumul… e prea devreme.

I-am dat drumul şi mi-am trecut palma peste pieptul lui, apoi l-am prins de ceafă şi l-am sărutat. Fierbinţeala lentă a săruturilor noastre obişnuite a ars mocnit la început, după care a izbucnit în vâlvătăi. M-am pomenit strâns lipită de trupul lui, cu duritatea lui pe moliciunea mea, şi focul s-a înteţit şi mai încins, când i-am simţit căldura fizicului musculos pe corpul meu.

M-a împins uşor, făcându-mă să merg cu spatele spre pat, şi m-am urcat fără să mă întorc, simţind cum îmi revin palpitaţiile emoţiei când Kyle m-a urmat.

— Eşti şi… a început el.

— Da, l-am întrerupt. Sunt sigură. Sunt emoţionată şi înfricoşată, dar dorinţa e mai mare decât frica.

Mi-am muşcat buza, apoi i-am mărturisit:

— Iau anticoncepţionale. Am început acum o săptămână, pentru orice eventualitate.

Kyle a făcut ochii mari.

— Da? Mie de ce nu mi-ai spus?

— Nu ştiu, am zis, ridicând din umeri, Pur şi simplu… niciodată nu mi s-a părut că ar fi momentul potrivit. De jenă, cred.

Kyle s-a lăsat să alunece jos din pat şi şi-a scos portofelul din sacou, extrăgând din el două prezervative şi punându-le pe noptiera de lângă pat.

— Eu mi-am luat din astea.

— Eşti sigur? l-am întrebat.

Acum el părea stăpânit de emoţie.

— Mda, sunt sigur. Cum ai zis şi tu, sunt un pic emoţionat. Adică, nu vreau să te doară sau să fac ceva greşit.

— N-o să faci nimic greşit N-o să mă doară. Numai… s-o luăm încet, bine?

A făcut un semn de încuviinţare, apoi a sfâşiat ambalajul prezervativului, punându-l unde trebuia.

S-a lăsat pe genunchi deasupra mea, sprijinindu-se în

mâini de-o parte şi de cealaltă a feţei mele, cu genunchii între ai mei, privirea ţintuită în ochii mei, cercetându-mă.

L-am tras spre mine şi mi-am oprit mâinile pe spinarea lui, apoi am ridicat capul ca să-l sărut. Fierbinţeala sărutului ne-a şters amândurora temerile sau cel puţin le-a domolit. Atunci, a început să intre în mine, cu încetul.

Am simţit o încordare, apoi o ciupitură ascuţită şi rapidă. Am tresărit şi Kyle a încremenit. Respiraţia îi era deja întretăiată şi-i simţeam încordarea din muşchi. Îmi muşcam buza cu putere, simţind deja cum durerea usturătoare se potoleşte şi minunata plinătate necunoscută îi ia locul. I-am pus mâinile pe fese şi l-am tras peste mine, încurajându-l să-şi continue mişcările.

N-a trecut mult până când a rămas nemişcat, gemând.

N-au fost focuri de artificii, nici ţipete, nici zbateri sălbatice, scăldate de transpiraţie, dar tot a fost ceva uluitor.

Kyle s-a ridicat, a dispărut în baie, apoi s-a întors. Mi-am cuibărit capul pe pieptul lui. Minutele au trecut în tăcere. Îi simţeam trupul tare şi fierbinte sub mine şi senzaţia de a fi ţinută aşa de el, atingerea goliciunii de goliciune, era aproape mai grozavă decât ceea ce fusese mai devreme.

O lacrimă mi s-a scurs pe obraz, picurând pe pieptul lui Kyle. Nu-mi dădeam seama precis de unde venise şi ce însemna. Am clipit, străduindu-mă să le opresc pe celelalte care ameninţau s-o urmeze, nevrând ca el să creadă că nu-mi plăcuse.

— Plângi? m-a întrebat.

Am făcut semn din cap că da şi am lăsat lacrimile să se reverse.

— Nu e... Nu de supărare sau altceva. E doar de emoţie.

— Ce fel de emoţie?

Am ridicat din umeri.

— E greu de explicat. Nu mai sunt virgină. Acum nu

mai avem drum de întoarcere. Nu că aş vrea să mai întorc ceva, pentru că a fost o experienţă minunată. Dar… e ceva foarte important, înţelegi?

— Mda, înţeleg ce vrei să spui.

Mi-am întors capul într-o parte ca să-l pot privi.

— Te iubesc, Kyle.

A doua oară a fost ceva incredibil. Am simţit cum un foc îmi înfloreşte jos, în pântec, o senzaţie de parcă ar urma o explozie sau o implozie. Reuşisem să trec şi de una singură dincolo de acest punct, evident, dar acum era cu totul altceva.

Mă întrebasem cum ar fi să trec dincolo de acest punct şi cu Kyle.

CAPITOLUL 4
O cerere în căsătorie. Un copac cade
August, după doi ani

Dacă părinţii noştri or fi ştiut că eu şi Kyle aveam frecvent relaţii sexuale, oricum n-au spus şi nici n-au făcut nimic în privinţa asta. Evident, aveam grija când şi unde s-o facem. Mama lui Kyle începuse să frecventeze un club de colecţionari, aşa că era plecată în câte două sau trei seri pe săptămână, iar tatăl lui îşi petrecea în Washington cea mai mare parte a anului, aşa că puteam să stăm mult timp în camera lui. Mama mea era acasă mult mai adesea, la fel şi tata, însă ei nu păreau să fie deranjaţi de cât de mult stăteam noi acasă la Kyle. Normal, pretindeam că învăţăm, că ne facem temele sau vedem filme în majoritatea situaţiilor. Şi chiar făceam lucrurile astea, doar că nu atât de frecvent pe cât le dădeam de înţeles părinţilor mei.

Împliniserăm amândoi optsprezece ani săptămâna trecută. Părinţii noştri hotărâseră ca, în loc să ne organizeze vreo petrecere extravagantă, să ne lase să plecăm în weekend la căsuţa familiei lui Kyle, de pe malul dinspre nord al lacului. Noi le ceruserăm asta toată vara, dar ei ezitaseră, spunându-ne că or să se mai gândească ei. Aproape că renunţaserăm la idee, când ne anunţaseră ei

că vor să stea de vorbă cu noi.

— Voi doi aveţi acum optsprezece ani și sunteţi adulţi din punct de vedere legal, a afirmat tatăl lui Kyle, în chip de introducere. Sunteţi împreună de cât, de doi ani deja? Noi ştim ce înseamnă excursia asta a voastră şi înţelegem. Am fost şi noi tineri, odată.

Toată lumea s-a foit stânjenită de subînţelesul cuvintelor lui.

— Da, în fine, a zis tatăl lui Kyle, tuşind încet şi continuând cu vocea lui tunătoare de congresman. Ideea e că noi ne-am hotărât să vă permitem excursia asta împreună. Şi-acum, partea cea mai dificilă. Îmi dau seama că e delicată şi incomodă pentru toată lumea, dar trebuie spusă. Acum sunteţi tineri adulţi, capabili să vă luaţi propriile hotărâri. Noi v-am crescut cum trebuie, v-am educat să fiţi tineri inteligenţi, apţi pentru luarea unor decizii bune. Ştiu că am mai vorbit şi altă dată despre asta cu fiecare dintre voi, ca părinţi, dar sunt de părere că trebuie să v-o spun şi amândurora, laolaltă, în calitate de cuplu.

— Tată, spune-o şi-atât, a oftat Kyle.

— V-am atras atenţia că trebuie să fiţi prudenţi. Să vă protejaţi.

Aici, eu şi Kyle am schimbat o privire între noi, dar n-am zis nimic.

— Eu sunt o persoană publică, la fel e şi tatăl tău, Nell. Este imperativ ca voi să luaţi asta în serios. Eu nu pot să-mi permit un scandal în etapa asta a carierei mele. Se discută despre nominalizarea mea pentru alegerile prezidenţiale de peste doi ani şi nu e nevoie să vă amintesc câtă importanţă deţine imaginea într-o astfel de situaţie.

— Tată, suntem prudenţi, a zis Kyle. Îţi garantez. Ne protejăm.

Părinţii mei mă fixau cu priviri stăruitoare, aşa că am simţit nevoia să iau şi eu cuvântul.

— Eu iau anticoncepţionale, bine? Le tot iau încă de când… înţelegeţi voi, de când am început. Şi ne protejăm. Nu poate fi vorba despre sarcini nedorite aici, bine? Am

putea să încetăm acum cu discuţiile pe tema asta, vă rog?

— Doamne, ce bine ar fi, a bombănit Kyle.

— De când datează asta? s-a interesat tata.

A urmat un nou schimb de priviri între mine şi Kyle.

— Nu ştiu dacă asta are sau nu importanţă, domnule, a răspuns Kyle.

— Bineînţeles că are importanţă, a insistat tata cu o voce arţăgoasă şi ameninţătoare, fixându-l pe Kyle cu cea mai aspră privire din repertoriul lui de director executiv. E vorba despre fiica mea. De cât timp?

M-am bucurat că nu eram eu destinatara privirii ăleia; era al naibii de înfricoşătoare.

Kyle, în schimb, şi-a înălţat bărbia şi şi-a îndreptat umerii.

— Îmi pare rău, domnule Hawthorne, dar eu chiar sunt de părere că este ceva care ne priveşte doar pe Nell şi pe mine, a zis el.

S-a ridicat de pe scaun, iar eu m-am ridicat odată cu el şi, desigur, toţi ceilalţi ne-au urmat exemplul. Apoi, Kyle a considerat de cuviinţă să i se mai adreseze o dată tatălui meu.

— Eu n-am discutat despre relaţia dintre mine şi Nell cu niciunul dintre prieteni şi, cu tot respectul cuvenit, domnule, n-o să discut nici cu dumneavoastră. Este ceva intim.

Tata a clătinat aprobator din cap şi i-a întins mâna lui Kyle, care i-a strâns-o.

— Bun răspuns, fiule. Nu-mi face plăcere, deoarece înseamnă, probabil, că datează de mai mult timp decât aş prefera să-mi închipui. Dar te respect pentru faptul că-ţi aperi intimitatea. Că protejezi reputaţia copilului meu şi aşa mai departe.

Kyle a încuviinţat.

— O iubesc pe fata dumneavoastră, domnule. N-aş face niciodată ceva care s-o rănească sau s-o stânjenească. Sau pe dumneavoastră, sau pe părinţii mei.

Mi-am strecurat degetele printre ale lui Kyle, mândră de el. Tata se pricepea să intimideze. Fusesem de câteva

ori, în ultimul timp, la el la companie, fiindcă îmi pusesem în gând să mă specializez în economie la Syracuse, şi-l văzusem folosind aceeaşi privire pătrunzătoare şi dură, şi acelaşi ton aspru, cu angajaţii lui. Invariabil, nefericita persoană căreia îi erau adresate tremura în ghete şi, practic, se împiedica în ele, din graba de-a face exact ce-i ceruse tata. Aruncând o privire spre domnul Calloway, am observat că şi el era mândru de Kyle, pentru modul în care gestionase situaţia.

Am mai discutat pe scurt despre planurile noastre, după care eu şi Kyle am fost trimişi să ne facem bagajele. După ce ne-am văzut singuri în camera mea, Kyle s-a trântit pe spate, pe pat, frecându-şi faţa cu palmele.

— Mama mă-sii, Nell. Înfricoşător mai e taică-tău ăsta!

M-am pus în genunchi pe marginea patului, încălecându-l, şi m-am aplecat să-l sărut.

— Ştiu. Am văzut bărbaţi în toată firea care aproape că au făcut pe ei când i-a luat tata aşa, i-am zis, muşcându-l uşurel de bărbie. Sunt mândră de tine, iubitule. Te-ai descurcat foarte bine.

M-a apucat cu mâinile de posterior şi m-a tras peste el.

— Primesc vreo recompensa?

Am izbucnit în râs şi m-am îndepărtat.

— Când ajungem mai la nord.

Ne-am făcut repede bagajul, punându-ne toate lucrurile într-una dintre genţile pentru echipament de la fotbal ale lui Kyle, acasă la el. Asta mi-a dat un sentiment de maturitate şi de experienţă, că foloseam o singură geantă ca bagaj, lucrurile mele amestecate cu ale lui.

În timp ce puneam în geantă lucrurile lui Kyle, l-am observat că scoate ceva din sertarul pentru ciorapi, după care îşi vâră acel ceva în buzunarul de la şold al blugilor. Nu ştiu ce-o fi fost, decât că era mic, dar nu putusem să-i disting forma. I-am adresat o privire întrebătoare, însă el doar a ridicat din umeri şi mi-a zâmbit. N-am mai insistat. Nu ştiam să mă fi minţit Kyle vreodată sau să fi ascuns

ceva de mine, aşa că nu mi-am făcut griji.

Ne-am urcat în maşină şi Kyle a condus, iar eu m-am apucat să-mi fac ordine, sortându-mi lucrurile din portofel. Am scos din el chitanţe vechi, cotoare de bilete la concerte şi filme, o mulţime de carduri cadou de la Starbucks şi Caribou, rămase fie goale, fie cu doar câţiva cenţi pe ele. Am dat apoi peste biletul pe care mi-l scrisese Kyle, acum mai mult de un an şi jumătate. L-am recitit, zâmbindu-mi mie însămi. Acum mi se părea că s-ar fi petrecut tare demult. Mi-am amintit de cea care fusesem pe-atunci şi de cât de plină de emoţii eram. În decurs de un an şi câteva luni de-atunci încoace, eu şi Kyle învăţaserăm să ne cunoaştem reciproc, descoperiserăm unul în celălalt o minunată lume a plăcerii. El învăţase să mă ducă pe acea culme a vibraţiilor şi să mă împingă până dincolo de ea. Eu descoperisem tihna plină de bucurie a zăcutului în braţele lui, după, şi extazul moleşitor, comparabil cu cel dat de droguri, al după-amiezilor somnoroase sau al duminicilor însorite de vară, când făceam dragoste pe pătura întinsă ca pentru picnic, sus, pe movila noastră, la umbra copacului nostru.

Kyle mi-a aruncat o privire şi a zâmbit când a văzut ce citeam.

— N-ai de gând să te descotoroseşti de vechitura aia? E jenant de stupidă, dacă-mi mai amintesc bine.

Am strâns la piept foaia de hârtie şi l-am privit oripilată.

— N-o să mă descotorosesc niciodată de ea, brută insensibilă ce eşti. O iubesc. E drăguţă, şi minunată, şi mă face să zâmbesc.

El doar a clătinat din cap şi mi-a zâmbit, după care a pus piesa *I and love and you*, cu The Avett Brothers, şi ne-am ţinut de mâini, ascultând cântecul pe care făcuserăm dragoste de mai multe ori decât aş fi putut număra. Ne-am privit unul pe celălalt, apoi am întors capetele în direcţii diferite, împărtăşindu-ne tacit amintiri despre toate lucrurile pe care le făcuserăm ascultând cântecul ăsta.

Până la căsuţă era un drum de mai multe ore şi

evident că, până la urmă, am adormit şi nu m-am trezit decât când buzele lui Kyle mi le-au atins uşor pe-ale mele, iar vocea lui mi-a şoptit *am ajuns* la ureche.

Kyle era în picioare, sprijinit pe portiera din dreptul meu, şi mă mângâia pe obraji cu dosul palmei. M-am întins, lascivă, şi braţele mi-au aterizat după gâtul lui.

— Mi-e prea somn ca să pot merge. Du-mă în braţe.

Buzele lui Kyle mi-au înşirat sărutări apăsate pe gât în timp ce mă întindeam, provocându-mi chicote duse la paroxism, după care braţele lui m-au cuprins şi m-au ridicat fără efort din maşină, ducându-mă până dincolo de cele trei trepte ale verandei.

— Cheile sunt în buzunarul meu, mi-a zis.

I-am scotocit prin buzunar, am scos cheile şi i le-am arătat pe rând, până când el mi-a indicat-o pe cea potrivită. Am descuiat repede uşa, încă aflată în braţele lui Kyle. El nu dăduse niciun semn de sforţare, cu excepţia crispării buzelor. M-a trecut pragul şi m-a purtat în braţe prin living, dar s-a oprit la picioarele scării care ducea spre etaj.

— Ţine-te bine, iubito, m-a sfătuit. Acum o să urcăm.

L-am lovit uşor cu picioarele, încercând să mă desprind din braţele lui.

— Ai înnebunit. Nu poţi să mă cari până sus!

M-a lăsat jos, dar imediat cum am atins treapta cu tălpile, s-a aruncat peste mine, împingându-mă în spate, spre scară. Am aterizat pe posterior, dar am mers mai departe, trăgându-l în jos, apropiindu-i gura de a mea. Pe urmă, m-am lăsat pierdută în săruturile lui, uitând de muchia treptei care-mi tăia spinarea sau că părul îmi rămăsese prins între un umăr şi treapta următoare. Nu mai ştiu decât că, la un moment dat, eram din nou în braţele lui, urcând scara. I-am simţit sforţarea după respiraţie, dar nu s-a lăsat până nu m-a dus în dormitorul principal şi m-a întins pe pat. S-a urcat şi el odată cu mine, trăgându-mi tricoul peste cap şi bâjbâind cu palmele pe coastele mele, apoi cuprinzându-mi sânii cu ele. M-am arcuit la atingerea lui, căutându-i cu degetele nasturele

blugilor.

Am botezat patul ăla de l-au găsit dracii.

În timp ce zăceam în moleşeala plăcută de după şi Kyle îmi tot desena cu degetele pe suprafaţa pielii dintre sâni, s-a întors să mă privească în ochi, cu o înfăţişare sobră.

— Te-ai hotărât cu privire la facultate?

Tot discutaserăm despre asta de ceva vreme. Dăduserăm amândoi SAT şi ACT şi ne trimiseserăm dosarele pentru admitere la mai multe colegii şi facultăţi fiecare. Stătuserăm de vorbă despre ce voiam să facem şi unde voiam să ne ducem. Ceea ce nu făcuserăm, însă, era să stabilim dac-o să mergem amândoi în acelaşi loc. Conversaţiile noastre pe tema asta porneau de la un soi de premisă nedeclarată cum că vom rămâne împreună şi ne vom alege facultăţile dintr-un loc în care să putem merge amândoi.

Am ridicat din umeri, fiindcă nu-mi plăcea subiectul.

— Mă gândeam la Syracuse. Poate Boston Collège. Undeva pe Coasta de Est, cred. Vreau să mă specializez în economie.

N-a zis nimic pe moment, iar eu i-am interpretat tăcerea ca semn că nu i-a făcut plăcere răspunsul meu.

— Eu am fost primit la Stanford. Mi-au oferit o bursă uriaşă.

— Cu fotbalul?

— Mda.

Măcar atât era clar. Media lui generală era bună, dar nu cât pentru o bursă. Fusese abordat de reprezentanţi ai mai multor universităţi diferite, în decursul ultimelor câteva luni. Totuşi, el aştepta să apară ceva mai bun, pe măsură ce se derula ultimul nostru an de liceu.

— Stanford e în California, am zis pe un ton dezagreabil de plat.

— Iar Syracuse e în New York, a replicat el şi mâna i-a rămas nemişcată pe pielea mea. Am primit, într-adevăr, şi o ofertă de la Penn State, a adăugat.

Am aprobat printr-o înclinare a capului.

— Întrebarea care bănuiesc că se pune acum ar fi: hotărârile astea le luăm împreună? Adică… dacă tu te hotărăşti că Stanford ar fi locul cel mai bun pentru tine, iar eu chiar vreau neapărat să mă duc la Syracuse?

— Nu ştiu, a zis Kyle, oftând şi nu prea. Asta m-am tot întrebat şi eu. Oferta pe care mi-au pus-o pe masă cei de la Stanford e tentantă de-a binelea. Şi la Penn State e destul de bine, însă Stanford e… Stanford, a încheiat, ridicând din umeri ca şi cum ar fi vrut să spună că, pur şi simplu, nu se compară.

Au trecut mai multe minute lungi. Nu ştiam precis ce-aş putea să spun, cum am putea să trecem de momentul ăsta. În cele din urmă, m-am ridicat în capul oaselor.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta. Mi-e foame.

Kyle a oftat, ca şi cum uşurarea provocată de lăsarea deoparte a subiectului ar fi însemnat îndepărtarea unei poveri de pe umerii lui. Am aprins grătarul şi am petrecut o încântătoare secvenţă domestică, frigând împreună hamburgeri şi porumb. În cămară era un bax nedesfăcut cu doze de Budweiser, rămas de la o petrecere ţinută acolo în timpul verii, aşa că am băut amândoi bere. Niciunul dintre noi nu era petrecăreţ înrăit. Ne mai duceam pe la petrecerile prietenilor noştri şi mai beam câte un pahar, două, dar nu eram genul celor care se fac praf. Eu nu m-am îmbătat decât o singură dată, şi atunci cu Kyle, în vara care trecuse. O convinseserăm pe Maria, verişoara prietenei mele Becca, să ne cumpere o sticlă de trei sferturi de Jack şi o băuserăm pe terasa din spatele casei, în timp ce părinţii noştri participau la un ştiu ce serată politică.

Beţia fusese amuzantă doar până când alcoolul a început să mă dea gata. În cele din urmă, am vărsat pe terasă şi am leşinat acolo. Kyle m-a luat în braţe şi m-a pus în pat, apoi a stat să mă vegheze până când a fost sigur că n-o să mă înec cu propria vomă. După asta, am tras concluzia că făcutul mangă nu e pentru mine. Aveam prietene care parcă trăiau numai pentru petrecerile din weekend, ca să se îmbete şi să se cupleze.

Îl aveam pe Kyle şi-mi era de ajuns.

După ce-am mâncat, am făcut un foc în groapa de lângă lac şi ne-am scăldat în pielea goală după apusul soarelui, râzând şi hărţuindu-ne reciproc prin apă. Era şi o insulă, cam la patru sute de metri în larg, o cocoaşă micuţă de uscat cu câţiva pini pitici şi câteva tufe, plus o plajă îngustă. Eu şi Kyle ne obişnuiserăm să înotăm împreună până la insula asta încă din copilărie. De data asta, am înotat până acolo și am făcut dragoste pe nisip, apoi am stat goi, în seara caldă de sfârşit de vară, să privim cum licăresc şi pâlpâie stelele, discutând despre tot şi nimic.

Discutând despre tot, însă evitând dificilul subiect reprezentat de viitor şi de facultăţi. Îmi împovăra sufletul, fiindcă îmi spunea ceva mie că n-o să ajungem la vreo hotărâre uşoară sau plăcută. Kyle era croit pe Stanford. Puteam să i-o citesc în ochi, să-i descifrez din voce. Iar eu îmi doream cu adevărat să fiu pe Coasta de Est, aproape de centrul lumii financiare, New York City. Planul meu era să-mi obţin specializarea în finanţe şi administrarea afacerilor şi să fac un stagiu riguros în New York, apoi să câştig un post în cadrul companiei tatii, dar în mod legitim, pornind de jos, fără sfori trase, fără favoritisme făţişe.

Tata chiar nu-şi dorea altceva decât să mă aducă în consiliul de conducere de îndată ce-mi voi fi luat licenţa, însă eu eram hotărâtă să ajung acolo prin forţe proprii. Kyle avea o problemă similară cu părinţii. Domnul Calloway voia ca fiul lui să-i calce pe umeri şi să devină stagiar la Washington, să tragă ceva sfori ca să-i obţină un rol politic de primă mână. Kyle, în schimb, voia să rămână în lumea sportului. Să joace în echipa universităţii, încercând apoi să treacă la profesionism şi, după retragere, să se apuce de antrenorat. Era un subiect dureros, însă Kyle era la fel ca mine, hotărât să facă aşa cum voia el.

Ştiam că nu m-ar lăsa inima să-i cer lui Kyle să-şi compromită din cauza mea idealul universitar. Puteam să-mi obţin licenţa dorită de la o mulţime de alte facultăţi şi eram conştientă de faptul că, prin intermediul domnului

Calloway şi al tatii, se puteau trage sforile astfel încât să intru la oricare facultate aş fi vrut.

Îl iubeam pe Kyle îndeajuns încât să-mi modific planul. Kyle era încrâncenat în acceptarea celor mai bune oferte. Şi erau din abundenţă, avea de unde să aleagă, aşa că nu-mi făceam prea multe griji în privinţa asta.

Am stat lângă foc, înfăşurată într-un prosop, urmărindu-l pe Kyle cum ciupeşte alene corzile unei chitare, cu privirea pierdută în depărtare, ştiind că trebuia să iau o hotărâre. Să-l urmez pe Kyle din dragoste? Sau să-mi urmez planul de viitor?

N-aveam de unde să ştiu că dilema asta avea să-mi fie, curând, înlăturată.

* * *

Sâmbăta a fost o zi de lenevie, petrecută pe ponton, bând bere și mâncând sandvişuri, făcând dragoste şi ascultând muzică pe iPodul meu. Am evitat discuţiile dificile şi doar ne-am bucurat unul de celălalt, savurând unduirile albastre ale lacului, întinderea palidă a cerului senin şi lipsa aşteptărilor din partea altora.

Acasă, eram amândoi urmăriţi de imaginile taţilor noştri. Tata se gândea să candideze la funcţia de primar al oraşului nostru. Însă Kyle, în mod special, trebuia acum să fie atent la ce făcea. Din moment ce tatăl lui se îndrepta spre o candidatură prezidenţială, fiecare amănunt legat de familia Calloway era examinat cu regularitate de mass-media. Amândoi eram nevoiţi să avem grijă ca nu cumva să fim surprinşi în vreo poziţie compromiţătoare, să nu facem sau să spunem ceva care să aducă vreo umbră imaginii domnului Calloway.

Aici, mai la nord, nu existau astfel de aşteptări. Nu eram decât noi.

Ziua de duminică a fost furtunoasă, aşa că am stat înăuntru să vedem filme. Ne-am dus să luăm o cină timpurie la singurul restaurant drăguţ aflat la o oră de mers cu maşina, un local italian destul de fiţos, în care familia Calloway era bine cunoscută. Kyle a fost întâmpinat de un şef de sală care i-a spus pe nume şi i-a oferit imediat

o masă, în pofida mulţimii doritorilor care aşteptau să se elibereze vreuna.

A fost o nouă cină drăguţă, dar un pic stânjenitoare, fiindcă pe amândoi ne apăsa gândul la discuţia care avea să urmeze. Ştiam că va trebui să-mi trimit foarte curând scrisoarea oficială de confirmare la Syracuse sau să-i pun pe taţii noştri să tragă sforile astfel încât să mă trimită la Stanford, împreună cu Kyle. Timpul începea să se scurteze. Amânaserăm asta prea mult timp, spre necazul ambilor noştri taţi, iar acum venise sorocul. Era august, iar anul universitar începea în septembrie.

Am deschis de câteva ori gura ca să abordez subiectul, însă Kyle a părut de fiecare dată că-mi anticipează intenţia, ca şi cum ar fi ştiut deja ce aveam să spun. Ne-am întors la căsuţă într-o tăcere încordată. Kyle a stat cu mâna în buzunarul pantalonilor lui kaki Dockers în tot timpul cât a condus şi a tot aruncat priviri spre mine, cu o expresie profundă, indescifrabilă pe chip. A oprit în faţa căsuţei şi am rămas amândoi în maşină, privind stropii mari de ploaie care împroşcau parbrizul, ascultând urletul vântului de afară. Uriaşii pini din jurul căsuţei se îndoiau şi se legănau în bătaia vântului, care, după cum mi se părea, se apropia acum de forţa unei vijelii. Am privit cu inima cât un purice cum rafalele păreau să îndoaie aproape de tot un copac anume şi m-am pomenit aşteptând încordată clipa în care el avea să se frângă şi să cadă. După direcţia din care sufla vântul, dacă arborele s-ar fi frânt într-adevăr, ar fi căzut peste căsuţă şi peste maşina în care stăteam noi.

Kyle m-a privit şi am observat că pe faţă avea broboane de sudoare, cu toată răcoarea din automobil. Mâna lui strângea cu putere volanul sau îi netezea învelişul din piele, gest pe care-l făcea numai când era emoţionat sau supărat. Am aşteptat, ştiind c-o să vorbească el când s-o simţi pregătit.

M-a privit din nou, a inspirat adânc, după care şi-a scos mâna din buzunar.

Inima a început să-mi bubuie în piept când mi s-a făcut lumină în minte. Of Doamne. Of Doamne. El se

pregătea să mă ceară în căsătorie. Nu, nu. Nu eram pregătită pentru aşa ceva.

Şi-a desfăcut palma şi, după cum era de aşteptat, în ea se afla o cutiuţă neagră, cu numele *Kay Jewelers* înscris cu fir de aur pe capac. Mi-am muşcat buza, străduindu-mă să nu fac un atac de panică.

— Kyle? Eu…

— Nell, te iubesc.

Mâna i-a tremurat puţin când a deschis cutia, scoţând la iveală un inel cu diamant de jumătate de carat, faţetat, simplu şi frumos. Şi înfricoşător.

— Nu vreau să-mi mai irosesc nicio clipă din viaţă fără tine. Nu-mi pasă de facultate, de fotbal, de nimic. Tot ce mă interesează eşti tu. Putem să ne punem la cale un viitor împreună.

A scos inelul din cutiuţă şi mi l-a întins, ţinându-l între degetul mare şi arătător. Ploaia răpăia în parbriz, iar vântul urla ca o harpie, rafalele fiind atât de puternice, încât automobilul se zgâlţâia pe suspensiile lui. *De ce acum?* m-am întrebat. De ce aici? Într-o maşină, pe furtună? De ce nu în restaurant, în timpul cinei? De ce nu lângă groapa focului, unde aveam atât de multe amintiri? Inima îmi trepida în piept şi ochii mă usturau, vederea îmi pâlpâia, înceţoşată. Buza a început să mă doară şi am simţit gustul înţepător al sângelui. M-am silit s-o las în pace, înainte de a ajunge să-mi retez cu dinţii vreo bucată din ea.

— Nell? Vrei să te măriţi cu mine?

Vocea lui Kyle s-a frânt spre sfârşitul întrebării.

— Of, Doamne, Kyle! am rostit cu vocea sugrumată, scoţând cuvintele cu forţa. Te iubesc. Zău că da. Dar… acum? Eu nu… nu ştiu. Nu pot… abia avem optsprezece ani. Te iubesc şi voiam să-ţi spun c-o să vin cu tine la Stanford. Tata poate să-mi aranjeze o admitere de ultim moment…

Am scuturat din cap şi am închis ochii, strângând cu violenţă pleoapele, ca să nu mai văd expresia rănită şi derutată din ochii lui Kyle.

— Stai… a zis, clătinând din cap şi retrăgându-şi puţin mâna cu inelul. Asta înseamnă că spui *nu*?

— E prea devreme, Kyle. Nu că nu te-aş iubi, doar…

Eram asaltată de îndoieli. Nu mai fusesem niciodată cu altcineva. Nu că aş fi vrut, nu neapărat. Numai că, uneori, mă simţeam mult prea tânără. Nu fusesem niciodată despărţită de părinţii mei pentru mai mult de o săptămână. Nu plecasem niciodată de-acasă. Asta era prima oară când mă duceam undeva fără ei, îmi doream să cunosc viaţa. Îmi doream să mă maturizez un pic. Nu eram pregătită pentru căsătorie.

Dar nu puteam să exprim prin cuvinte nimic din toate astea. Tot ce puteam să fac era să clatin din cap, în timp ce lacrimile îmi cădeau, imitând căderea picăturilor de ploaie. Am deschis portiera şi am coborât, împleticindu-mă, neluându-l în seamă pe Kyle care-mi striga să stau. Am fost leoarcă până la piele în câteva clipe, dar nu-mi păsa.

L-am auzit pe Kyle în urma mea, alergând după mine. Nu fugeam de el, ci de situaţia asta. M-am oprit şi tocurile mele înalte au alunecat, săpând şănţuleţe prin prundişul ud.

— Nu înţeleg, Nell, mi-a zis.

Vocea îi era îngroşată şi aspră din cauza emoţiei, însă ploaia care-i cădea peste faţă îi ascundea trăsăturile, aşa că nu puteam să-mi dau seama dacă plânge sau nu.

— Am crezut… am crezut că ăsta ar fi următorul pas pentru noi.

— Este, doar că nu încă, i-am răspuns, ştergându-mi faţa şi făcând un pas spre el. Te iubesc. Te iubesc cu adevărat. Te iubesc din toată inima. Dar încă nu sunt pregătită ca să mă logodesc. Noi nu suntem pregătiţi pentru aşa ceva. Încă suntem doar copii. Abia am absolvit liceul, acum doar câteva luni.

— Ştiu că suntem tineri, numai că… tu eşti cea pe care o vreau, tot ceea ce vreau. Am putea să locuim într-un cămin pentru familişti şi… să fim împreună. Să trăim totul împreună.

— Asta putem s-o facem oricum. Putem să ne

închiriem un apartament împreună. Poate nu chiar imediat, dar curând.

M-am întors cu spatele, disperată de incapacitatea de a-mi explica motivele pentru care nu mă consideram pregătită.

— Kyle… atât, că e prea devreme. Nu-ţi dai seama? Nici eu nu vreau să fim despărţiţi. Vreau să merg la Stanford cu tine. O să fiu cu tine oriunde te duci. Şi vreau să mă mărit cu tine, doar că nu încă. Mai lasă câţiva ani să treacă. Să trecem de facultate şi să ne punem la punct carierele. Să ne maturizăm un pic.

De data asta, a fost rândul lui Kyle să-mi întoarcă spatele. Şi-a trecut palmele prin părul ud, făcând să ţâşnească o trâmbă de stropi prin aer.

— Vorbeşti ca părinţii noştri. Vorbeşti ca tatăl tău. Pe el l-am întrebat mai întâi, să ştii. De-aia ne-au şi lăsat să venim aici. El mi-a zis că nu e convins că am fi pregătiţi pentru asta şi e de părere că am avea nevoie de ceva timp ca să cunoaştem viaţa un pic mai bine, dar că, tu fiind acum adultă din punct de vedere legal, ai dreptul să spui *da*, iar el nu s-ar opune absolut deloc ca noi să ne logodim.

Ploaia a încetat atunci, însă vântul s-a apucat să bată mai tare ca oricând. Copacii din jurul nostru se unduiau ca firele de iarbă. Chiar şi cu urletele aspre ale vântului, tot puteam să aud scârţâitul trunchiurilor. Un fulger a luminat cerul nopţii, urmat de un altul. Tunetul a bubuit deasupra noastră, atât de puternic, încât l-am simţit până în stomac, după care ploaia s-a abătut din nou asupra noastră, rece şi usturătoare.

— Te iubesc, Kyle, am zis, făcând câţiva paşi spre el, întinzându-mi braţele spre el. Te rog, nu fi supărat pe mine. Eu doar…

Mi-a întors din nou spatele, ciupindu-se de rădăcina nasului.

— Eu am crezut… am crezut că asta îţi doreai.

— Hai să mergem înăuntru acum, bine? O să discutăm înăuntru despre asta. Nu suntem în siguranţă aici, i-am propus, întinzându-mă din nou spre el, dar s-a

ferit.

Fulgerul a spintecat din nou cerul, mai aproape de data asta, atât de aproape, încât mi-am simţit părul de pe braţe zbârlindu-se şi gust de ozon în gură, am simţit trosnetul electricităţii peste tot în jurul meu. Copacii scârţâiau şi se îndoiau, rafalele de vânt fiind îndeajuns de puternice cât să zguduie maşina şi să mă facă pe mine să mă împleticesc pe picioare.

Am scuturat din cap şi am trecut cu paşi apăsaţi pe lângă Kyle, îndreptându-mă spre casă.

— Eu intru. Tu n-ai decât să rămâi aici, dacă asta vrei.

Atunci, am auzit un trosc asurzitor, însă nu era fulgerul. Fusese ca o bubuitură de tun, ca un foc de artificii detonat la doar câţiva paşi. Stomacul mi s-a învolburat şi m-au trecut junghiuri de frică. Am încremenit cu piciorul pe treapta de jos a verandei, mi-am ridicat privirea spre cer şi am văzut cum vine moartea după mine.

Copacul se frânsese. Timpul şi-a încetinit curgerea când pinul mamut s-a prăbuşit spre mine. Am auzit cum trosneşte şi cedează acoperişul, am auzit cum pocneşte şi se despică zidul lateral, am auzit cum se sfărâmă cărămizile. Nu puteam să mă mişc. Iar tot ce puteam să văd era trunchiul de copac, ud şi de un negru scânteietor pe fondul cerului, cu acele lui verzi fluturând în vânt.

Kyle a strigat ceva în spatele meu, însă cuvintele i-au pierit în vânt, în pâcla terorii. Rămăsesem stană de piatră. Ştiam că trebuia să mă mişc, însă membrele refuzau să mă asculte. Tot ce puteam să fac era să privesc cum coboară trunchiul. Nici măcar să ţip nu puteam.

Am simţit ceva tare lovindu-mă din spate şi m-am pomenit aruncată deoparte. Am auzit bubuitura din clipa în care copacul a izbit pământul. Urechile îmi ţiuiau şi tot aerul îmi fugise din plămâni, lăsându-mă să gâfâi în căutarea lui. Eram pe o rână, cu un braţ sucit sub mine. Abia atunci m-a săgetat durerea, chinuitoare şi fulgerătoare, prin braţ. *E rupt*, mi-am zis. M-am răsturnat pe spate, lăsând să-mi iasă un ţipăt când zguduitura

impactului mi-a expediat prin tot trupul noi cioburi ascuţite de durere. Mi-am coborât privirea spre braţul pe care mi-l ţineam acum îndoit pe piept, am văzut sângele şiroind prin ploaie, un râuşor roşu lunecându-mi în jos pe carne. Antebraţul era îndoit într-un unghi nefiresc şi ceva ca un cui alb ieşea în relief la cot. A trebuit să mă rostogolesc din nou pe o parte, ca să pot vomita după ce mi-am văzut braţul distrus.

Abia apoi a urmat conştientizarea.

Kyle.

M-am răsucit şi m-am ridicat grăbită în genunchi, cu braţul lipit de stomac. Încă un ţipăt a răsunat, mai puternic chiar decât vântul şi tunetul. Copacul era ca un gigant prăbuşit peste luminiş. Casa fusese zdrobită, partea dreaptă fiind complet distrusă de trunchiul pinului. Chevroletul Camaro al lui Kyle era zdrobit şi el, cu parbrizul prefăcut în cioburi, capota, plafonul şi portbagajul turtite. Crengile străpunseseră pământul, ţăruşi şi ţăndări, iar acele verzi întunecau pământul şi cerul şi întreaga lume de dincolo de copac.

Am văzut un pantof răzleţ. Un pantof negru, pentru ocazii festive. Pantoful lui Kyle, care-i zburase din picior. Imaginea asta, a pantofului negru, cu pielea udă de ploaie şi o pată de noroi pe bot, avea să-mi rămână întipărită în minte pentru totdeauna.

Kyle era sub trunchiul copacului, agitându-şi picioarele prin noroi şi pietriş în căutarea unui punct de sprijin. Am ţipat iar, dar n-am auzit vreun sunet. Am simţit doar ţipătul în gât, zgâriindu-mi coardele vocale, jupuindu-le.

M-am repezit pe aleea din pietriş în palme şi-n genunchi, suferinţa agoniei spintecându-mă din nou când, din nechibzuinţă, mi-am folosit braţul sfărâmat ca să mă târăsc spre Kyle. Am ajuns la tălpile lui şi mi-am înfăşurat trupul peste trunchiul copacului, printre crengile groase cât un picior de om, rupte şi prefăcute acum în suliţe tăioase.

— Kyle? Kyle?

Am auzit cuvintele, prenumele lui, căzându-mi de pe buze, implorări disperate.

I-am văzut pieptul mişcându-se, i-am văzut capul întorcându-se, privirea căutându-mă. Era lungit pe burtă, cu faţa în jos. Avea obrazul năclăit de noroi. Din frunte îi picura sânge, pătându-i pielea în jurul nasului şi al gurii. M-am împins cu singurul meu braţ teafăr peste copac, îndurând muşcăturile scoarţei pe genunchii mei goi, simţind cum mi se lipeşte seva de pulpe şi de coapse. Rochia mi s-a agăţat de o creangă şi s-a sfâşiat, dezgolindu-mi trupul în faţa cerului furios. Am căzut, aterizând pe umăr şi simţind cum mi se mai rupe ceva în braţ. Durerea mi-a răpit suflul, făcându-mă să tremur, incapabilă să ţip măcar. Mi-am ridicat anevoie pleoapele şi am întâlnit privirea ochilor căprui ai lui Kyle. A clipit rar, apoi i-a închis, când şuvoiul trandafiriu de sânge amestecat cu ploaie i s-a scurs peste ei. Răsuflarea îi era chinuită, neobişnuit de şuierătoare. Dintr-un colţ al gurii i se scurgea un firicel de sânge.

Mi-am răsucit trunchiul, străduindu-mă să-mi mut greutatea de pe braţul rupt. Şi abia atunci am văzut. Nu era doar că se prăbuşise copacul peste el. O creangă îi străpunsese trupul ca o ţepuşă. Încă un ţipăt m-a sfâşiat, stingându-se de data asta în tăcere când mi-a cedat vocea.

Am întins mâna şi i-am şters ploaia de pe faţă, sângele de pe obraji şi de pe bărbie.

— Kyle?

A fost doar o şoaptă, răguşită şi abia perceptibilă.

— Nell… te iubesc.

— O să te faci bine, Kyle. Te iubesc.

M-am silit să mă ridic în picioare, să-mi proptesc umărul de copac, să împing, să trag.

— O să te scot de-aici. Să te duc la spital. O să te faci bine… O să mergem la Stanford împreună.

Copacul s-a clintit şi Kyle a scos un geamăt de durere.

— Opreşte-te, Nell. Opreşte-te.

— Nu… nu. Trebuie să… te scot de-acolo!

Am împins încă o dată, dar am alunecat pe noroi şi m-am izbit cu faţa de scoarţa copacului.

M-am lăsat să mă prăbuşesc pe pământ, lângă Kyle. I-am simţit mâna şerpuind prin noroi şi înlănţuindu-se de-a mea.

— Nu poţi, Nell. Doar… ţine-mă de mână. Te iubesc.

Mi-a cercetat chipul cu privirea, ca şi cum ar fi vrut să-mi memoreze trăsăturile.

— Te iubesc, Kyle. O să te faci bine. O să ne căsătorim… te rog…

Vorbele mi se poticneau între ele, întrerupte de hohotele plânsului.

Încă o dată, m-am forţat să mă pun pe picioare. Am alergat, împleticindu-mă, până la maşină, cu vopseaua ei roşie şi dungile negre ca la bolizii de curse, turtită şi zdrobită, şi mi-am vârât mâna prin geamul spart, căutându-mi geanta. Un ciob mi-a desenat pe braţ o lungă linie stacojie, dar n-am simţit durerea tăieturii. Mi-am strâns, neîndemânatică, geanta la piept cu braţul rănit, mi-am scos telefonul, mi-am trecut disperată degetul peste ecran ca să-l deblochez şi am fost cât pe ce să-l scap când am apăsat pe simbolul verde cu alb înfăţişând un receptor de telefon. Geanta mi-a căzut, uitată, în noroi.

O voce calmă de femeie mi-a străpuns şocul din minte.

— Nouă-unu-unu, ce urgenţă aveţi?

— A căzut un copac… iubitul meu e prins sub el. Cred că e grav rănit. Cred că o creangă… vă rog… vă rog, veniţi să-l ajutaţi.

Nu-mi mai recunoşteam vocea, groaza extremă din ea şi tonul incoerent.

— Ce adresă aveţi, domnişoară?

Am început să mă învârtesc pe loc.

— Nu… nu ştiu.

De fapt, ştiam adresa, dar nu eram în stare să mi-o aduc aminte.

— Nouă trei patru… am încercat, dar m-am înecat de plâns şi m-am prăbuşit lângă Kyle, în pietrişul care-mi

muşca din carnea genunchilor şi a spatelui.

— Ce adresă aveţi, domnişoară? a repetat, cu calm, centralista.

— Nouă… trei… patru… unu… Rayburn… Road, a şoptit Kyle.

I-am repetat centralistei adresa.

— Cineva va sosi acolo în cel mai scurt timp posibil, domnişoară. Vreţi să rămân la telefon cu dumneavoastră până atunci?

N-am mai putut să-i răspund. Am scăpat telefonul din mână, auzindu-i vocea care tocmai repeta întrebarea. Am privit absentă cum ploaia ciocănea ecranul, umplându-l de mărgele şi de pete, bara roşie pentru încheierea convorbirii, simbolurile albe pentru *Mut*, *Tastatură* şi toate celelalte, devenind cenuşii, atunci când centralista a închis sau poate că s-o fi întrerupt legătura. Am întins mâna după telefon, ca şi cum l-ar fi putut ajuta pe Kyle. Am reuşit să-l apuc, dar nu cu mâna care trebuia. Degetele nu m-au ascultat şi lichidul roşu s-a amestecat cu picăturile de ploaie pe ecranul întunecat, târându-se în jos pe antebraţ şi scurgându-se printre degete.

Mi-am întors faţa spre Kyle. Ochii îi erau sticloşi, privind în gol. I-am luat mâna într-a mea. M-am prăbuşit în noroi, ca să pot sta întinsă faţă în faţă cu el.

— Nu mă lăsa…

Abia am reuşit să-mi aud propria voce.

— Eu… nu vreau, a şoptit el. Te iubesc. Te iubesc.

Astea păreau să fie singurele cuvinte pe care le mai ştia el acum. Le tot repeta, încă o dată şi încă o dată, iar eu îi răspundeam tot cu ele, de parcă numai cuvintele astea două ar mai fi putut să-l reţină aici pe pământ, să-l reţină în viaţă.

Am auzit sirenele în depărtare.

Kyie a tras aer în piept, tremurat, m-a strâns de mână, dar a fost o atingere slabă, îndepărtată. Pleoapele i-au fâlfâit, ochii căutându-mă.

— Sunt aici, Kyle. Vine ambulanţa. Nu pleca. Nu te lăsa.

Un hohot mi-a înecat glasul, când privirea i-a alunecat dincolo de mine, părând să nu mă vadă.

Mi-am lipit buzele de ale lui, simţind gustul sângelui. Buzele îi erau reci. Dar era afară, în ploaie, aşa că era normal să fie reci, nu? L-am sărutat încă o dată.

— Kyle? Sărută-mă şi tu. Am nevoie de tine. Trezeşte-te.

L-am sărutat a treia oară, dar i-am simţit buzele reci şi ţepene.

— Trezeşte-te. Trezeşte-te. Te rog. Trebuie să ne căsătorim. Te iubesc.

Am simţit atingerea unor mâini, ridicându-mă, trăgându-mă deoparte. Am auzit voci spunându-mi ceva, dar cuvintele s-au pierdut prin aer. Cineva a ţipat. Să fi fost eu? Kyle era nemişcat, prea nemişcat. Doar rece, doar îngheţat. Nu plecat. Nu plecat. Nu.

Nu. Degetele îi erau încovoiate, ca şi cum m-ar fi ţinut de mână, numai că eu eram departe, plutind tot mai departe, purtată de vânt. Suflată de vânt.

Nu simţeam nimic. Nici durerea, chiar şi când m-am lovit la braţ, în timp ce eram întinsă pe o targă. L-am văzut pe Kyle, departe, mai departe acum, am auzit alte voci punându-mi întrebări, mişcându-mi cu grijă braţul. Durerea era ca tunetul, îndepărtată acum. Ca ploaia, rece şi uitată.

Te iubesc. Nu ştiu sigur dacă vorbele au fost rostite cu voce tare.

Am simţit cum o mână încearcă să-mi desfacă pumnul. Strângeam ceva în mâna mea teafără. Un chip rotund, între două vârste, îmi plutea prin faţa ochilor, rostind cuvinte neauzite, mişcându-şi buzele. Pleoapele mi-au lunecat în jos, învăluindu-mă în întuneric, dar apoi lumina a revenit când le-am redeschis la loc. Am tras aer în piept, l-am lăsat să iasă. Şi încă o dată. M-am întrebat, absentă, de ce mai aveam nevoie să respir. Kyle se dusese. Şi-atunci de ce să mai respir?

Ceva rece şi tare şi transparent mi s-a lipit peste gură şi peste nas şi am respirat din nou, oricum.

Mi-am privit pumnul încleştat. Ce ţineam în el? Nu-mi dădeam seama.

Mi-am forţat degetele să se deschidă, scoţând la iveală o fâşie de argint cu un diamant scânteietor. Am încercat s-o pun în mâna stângă, acolo unde trebuie să stea inelul. O să-i spun lui Kyle, după ce mi-or da voie să ies din spital: *Te iubesc, da. Mă mărit cu tine.* Dar, mai întâi, trebuie să-i port inelul. O mână groasă, cu păr negru pe articulaţii, mi-a luat inelul şi mi l-a strecurat pe al treilea deget de la mâna dreaptă, mâna care nu trebuia. Ceva roşu pătase argintul, aşa că mi-am şters mâna de poală, pe rochia udă. Gata, pata roşie s-a dus.

O figură blândă, cu ochi albaştri decoloraţi, adânciţi într-o faţă cărnoasă. O gură mişcându-se, dar niciun sunet. El îmi întinde ceva. Un telefon. Al meu? Am apăsat pe butonul în formă de cerc, cu simbolul pătrat. Era Kyle, atât de frumos, cu faţa lipită de a mea, în timp ce ne sărutam. Telefonul meu.

Mi-am ridicat privirea de pe ecran spre omul acela nedumerită. Omul părea să vrea ceva de la mine. Mi-a arătat spre telefon și a zis ceva.

Am auzit un pocnet în urechi şi sunetele au revenit.

— Domnişoară? Aveţi de sunat pe cineva?

Vocea îi era profundă şi guturală.

Am făcut ochii mari. Să sun? Pe cine trebuia să sun? Pentru ce?

— Mă auziţi?

— D-da. Vă aud.

Glasul îmi suna slab, îndepărtat, tărăgănat.

— Cum te numeşti, draga mea?

Cum mă numesc? M-am holbat din nou la el. Avea un coş pe frunte, roşu şi urât, care trebuia spart.

— Nell. Numele meu e Nell Hawthorne.

— Poţi să-ţi suni părinţii, Nell?

Aha. El vrea să-mi sun părinţii.

— De ce?

S-a schimonosit la faţă şi ochii i s-au închis încet, apoi s-au redeschis, ca şi cum ar fi vrut să-şi adune curajul.

— A fost un accident. Ţi-aduci aminte? Eşti rănită.

Mi-am coborât privirea spre braţul pe care mi-l simţeam zvâcnind, ca din depărtare. Apoi, am ridicat-o iar spre bărbatul acela.

— Accident? am întrebat, în timp ce gândurile mi se învârteau prin minte ca un turbion, neclare, înceţoşate. Unde e Kyle? Trebuie să-i spun că-l iubesc, am zis. Trebuie să-i spun că vreau să mă mărit cu el.

Şi atunci, totul mi-a revenit în minte. Copacul prăbuşindu-se. Eu incapabilă să mă mişc. Kyle, cu ochii devenindu-i pustii sub privirea mea.

Am auzit un ţipăt, urmat de un hohot de plâns. Telefonul mi-a căzut din mână şi apoi a răsunat o voce foarte îndepărtată.

Întunericul s-a aşternut peste mine.

Ultimul meu gând a fost că el e mort. Kyle e mort. El m-a salvat şi acum e mort. Hohotele s-au multiplicat şi iar s-au multiplicat, smulse dintr-o inimă zdrobită.

CAPITOLUL 5
Suferinţă lichidă
După două zile

Mi-am dat pe spate şi ultima şuviţă de păr şi am prins-o cu agrafa. Cu greu mă mai puteam recunoaşte în oglindă. Eram palidă, albă ca o fantomă, cu cearcăne întunecate sub ochi. Ochi care mă priveau din oglindă, cenuşii precum cerul iernii şi exact la fel de goi.

— Nell? am auzit din spate vocea mamei, moale, şovăitoare.

Degetele ei mi-au cuprins braţul. Nu m-am smucit.

— E timpul să mergem, scumpa mea.

Am clipit apăsat, ca să alung nimicul. Ceea ce simţeam era nimic. Nu simţeam lacrimi. Eram pustie pe dinăuntru, fiindcă pustietatea e de preferat chinurilor. Am încuviinţat în tăcere şi m-am răsucit pe călcâie, ţâşnind pe lângă mama, neluând în seamă fulgerul de durere din clipa în care mi-am ciocnit ghipsul de tocul uşii. Tata îmi ţinea

deschisă ușa din faţă a casei, urmărindu-mă cu o privire grijulie, de parcă s-ar fi aşteptat să explodez sau să mă năruiesc.

Ambele variante erau posibile. Dar n-aveau să se materializeze, fiindcă pentru asta e nevoie să simţi. Iar eu nu simţeam. Nimic. Nimic. Nimicul era cel mai bun.

Am coborât treptele verandei, ţăcănind cu tocurile pe bitumul aleii până spre mătăhălosul SUV Mercedes al tatii. M-am strecurat pe bancheta din spate, mi-am potrivit centura de-a curmezişul pieptului şi am aşteptat, în tăcere. Am văzut-o pe mama oprindu-se în prag, cu faţa spre tata, i-am văzut cum schimbă priviri îngrijorate din cauza mea. După câteva clipe, tata a încuiat uşa şi s-au urcat amândoi în maşină. Am pornit în tăcere.

Tata mi-a întâlnit privirea în oglinda retrovizoare.

— Vrei să pun ceva muzică? m-a întrebat.

Am scuturat din cap, fiindcă n-aveam voce ca să-i răspund altfel. El şi-a mutat privirea spre drum şi şi-a văzut de condus. Mama s-a răsucit pe scaunul ei ca să mă privească şi a deschis gura, pregătindu-se să spună ceva.

— Nu, Rachel, a oprit-o tata, punându-i mâna pe braţ. Las-o în pace.

De data asta, eu i-am căutat privirea tatii în oglinda retrovizoare, încercând să-mi exprim recunoştinţa pe muteşte, din ochii lipsiţi de viaţă.

Ploaia continua să cadă. Picături lente, mari, prin aerul nemişcat, cald. Nicio asemănare cu furtuna care mi l-a furat pe Kyle. Nori grei, cenuşii, pluteau jos pe cer ca un tavan spart. Ciment ud, iarbă sclipitoare şi băltoace pe trotuare.

Strângeam în mână o bucată de hârtie mototolită, împăturită. Biletul. Îl ştiam pe de rost acum. Îl citisem şi-l recitisem de atâtea ori.

Momentul ultimului rămas-bun, într-o încăpere mică, plină de prea multă lume. M-am oprit lângă sicriu, refuzând să privesc înăuntru. Apoi lângă un colaj realizat cu gust, din fotografii cu Kyle, cu noi doi împreună. *Doi străini în imagini*, mi-am zis, văzându-mă pe fericita de

mine, pe fericitul şi viul de el.

Cuvinte rostite, vorbe goale de condoleanţe. Mâini strângându-le pe-a mea, buze atingându-mi obrazul. Prieteni plângând. Veri. Becca îmbrăţişându-mă, Jason oprindu-se în faţa mea, fără să vorbească, fără să mă îmbrăţişeze, ofranda tăcerii fiind cel mai bun lucru pe care mi l-ar putea dărui el.

Apoi, of, Doamne… domnul şi doamna Calloway, apăruţi în faţa mea. Fuseseră aici tot timpul, dar eu nu putusem să-i văd. Nu putusem îndura să le întâlnesc privirile. Acum, însă, erau aici, cu mâinile împreunate şi degetele împletite între ele, cu două perechi de ochi căprui atât de asemănători cu ai lui Kyle ţintuindu-mă, scrutându-mă. Le spusesem foarte puţine despre ce se întâmplase. A fost o furtună, a căzut un copac. Kyle m-a salvat.

Nimic despre cererea în căsătorie, despre inelul de pe degetul meu, de pe degetul nepotrivit. Nimic despre faptul că ne certasem. Că eu ar fi trebuit să mă aflu în locul lui.

Că, dacă aş fi făcut… Dumnezeule, atât de multe lucruri cu totul altfel, fiul lor ar mai fi fost şi acum viu.

Nimic despre faptul că a murit din vina mea.

Dac-aş fi spus *da*, el ar mai fi trăit şi-acum. Ne-am fi dus sus, în dormitor. Am fi făcut dragoste. Copacul tot ar fi zdrobit casă, dar nu pe partea noastră.

I-am privit fix în ochi şi am încercat să-mi găsesc cuvintele.

— Îmi pare foarte rău.

Asta a fost tot ce-am putut să spun şi până şi asta s-a auzit cu greu, cuvinte zdrobite căzându-mi de pe limbă precum cioburile.

— Of, Nell… şi mie, a zis doamna Calloway, cuprinzându-mă într-o îmbrăţişare şi începând să-mi plângă pe umăr.

Am rămas ţeapănă, contactul fizic fiind prea mult de suportat. Am fost nevoită să sorb aer pe nas şi să-l scot afară pe gură, în părul ei negru şi drept, tremurând încordată. Nu-mi puteam permite să simt. Dac-aş simţi, m-

aş prăbuşi.

Nu cred că ea să fi înţeles că, de fapt, imploram iertare pentru că i-am omorât fiul. Dar astea trei cuvinte fuseseră tot ce mai putusem să storc din mine. În cele din urmă, soţul ei a tras-o de pe mine şi-a învăluit-o cu un braţ la pieptul lui, ţinând-o aşa cât timp s-a zguduit de plâns.

Oameni veneau şi plecau, se rosteau cuvinte. Chipuri treceau prin faţa mea înceţoşate. Din când în când, înclinam capul, bălmăjeam câte ceva. Doar atât, cât să nu creadă că sunt în catalepsie, că sunt vie din punct de vedere fizic.

Cu toate astea, nu eram. Respiram. Sinapsele funcţionau, inima îmi pompa sângele prin circuitul venelor. Şi totuşi, eram moartă, murisem odată cu Kyle.

Tata s-a strecurat lângă mine şi m-a cuprins într-o îmbrăţişare cu un singur braţ.

— E timpul, Nell.

N-am înţeles pentru ce era timpul. Am pivotat în îmbrăţişarea lui şi mi-am ridicat privirea, cu sprâncenele împreunate.

A zărit întrebarea din ochii mei.

— Să începem serviciul. Să închidem sicriul şi să-l… îngropam.

Am încuviinţat. El m-a tras spre un scaun şi m-am aşezat.

Domnul Calloway a rămas în picioare, cu spatele spre sicriu, şi a vorbit. I-am auzit cuvintele, dar ele nu însemnau nimic. Vorbe despre Kyle, despre ce băiat minunat era, cât era de grozav, cât de mult promitea, pe scurt. Prea pe scurt. Vorbe adevărate, dar goale faţă de realitate. Nimic nu conta. Kyle nu mai era şi cuvintele nu însemnau nimic.

Doamna Calloway n-a putut să vorbească. Jason a povestit despre cât de bun prieten a fost Kyle şi cuvintele astea au fost, şi ele, adevărate.

Apoi mi-a venit mie rândul. Toată lumea era cu ochii pe mine. Aşteptând. M-am ridicat şi m-am dus spre locul în care stătuseră toţi ceilalţi, în spatele unei mici tribune cu un microfon neamplificat. Am râcâit un pic lemnul cu

unghiile pe care mama mi le pictase cu ojă vineţie.

Atunci mi-am dat seama că eram alta. Vechea Nell ar fi ştiut ce să spună, ar fi găsit cuvinte potrivite și cuviincioase, ar fi vorbit despre cât fusese de extraordinar Kyle, cât de iubitor şi grijuliu, despre viitorul nostru împreună. Dar nimic din toate astea nu mi-a ieşit de pe buze, din cauză că nu mai eram acea Nell.

— L-am iubit pe Kyle.

Am fixat cu privirea lemnul gălbui al tribunei, fiindcă ochii celor aşezaţi pe scaune mi-ar fi putut străpunge platoşa amorţelii, mi-ar fi pătruns prin carne până la şuvoiul de magmă din adâncul fiinţei, până la ce simţeam acum.

— L-am iubit mult. Îl iubesc şi-acum, dar el… nu mai e. Nu ştiu ce-aş mai putea să spun.

Mi-am scos inelul de pe mâna dreaptă şi l-am ridicat la vedere. Vreo câteva persoane au icnit.

— El m-a cerut în căsătorie. Eu i-am spus că suntem prea tineri pentru asta. I-am spus… că vreau să merg cu el în California. Trebuia să se ducă la Stanford şi să joace fotbal. Dar eu i-am zis *nu, nu încă*… iar acum el nu mai e.

Nu mai puteam s-o ţin în mine, dar trebuia. Mi-am împins înapoi criza de nervi, am sorbit-o înăuntru şi-am silit-o să se ducă la fund. Mi-am strecurat la loc inelul pe mâna dreaptă şi am ieşit din sală fără să mai privesc în sicriu. Ştiam, de atunci când murise bunica Calloway, că, de fapt, chestia aia din sicriu nu era Kyle. Era un înveliş, o coajă, o tărtăcuţă goală din lut. Nu voiam să văd aşa ceva. Voiam să-l văd pe Kyle, cel din mintea mea, un puternic, superb Adonis, să-i văd muşchii încordându-se şi unduindu-se, să văd cum mă atingeau mâinile lui, cum i se amesteca transpiraţia cu a mea.

Problema era, însă, că tot ce puteam să văd, când închideam ochii, era pantoful ăla desperecheat, ochii lui căutându-mă disperaţi în timp ce viaţa se scurgea din el, mâna lui încovoindu-se peste a mea şi apoi căzând, goală şi inertă, când eu eram luată de lângă el.

Am plecat din clădirea firmei de pompe funebre,

ţâşnind afară pe uşa din fund şi tăind-o de-a dreptul peste iarba udă până la stejarul uriaş şi stufos din spatele ei. Până să mă reazem de scoarţa lui aspra, rochia neagră mi se făcuse deja leoarcă şi mi se lipise de piele. Părul îmi atârna în laţe ude peste umeri. M-am cutremurat, luptându-mă s-o ţin mai departe în mine. Am inspirat adânc, înecându-mă cu propria limbă când am încercat, la propriu, să-mi mușc hohotele.

M-am întors cu faţa spre copac şi mi-am apăsat fruntea pe scoarţa lui, strângând din dinţi şi gâfâind, scâncind uşor printre buze. Nu plângând, nu, nu. Pentru că nu puteam. Nu puteam să-mi permit.

Am simţit o căldură aşternându-se pe umerii mei, mătasea moale a căptuşelii unei haine de costum. M-am desprins de copac şi m-am întors, zărind o pereche de ochi ca două safire care mă priveau năucitori, pătrunzători, uluitor de albaştri. Chipul era obsedant, familiar, sculptural şi dureros de frumos, ca al lui Kyle, dar mai colţuros. Mai matur, mai puternic. Mai aspru. Mai puţin perfect, mai puţin statuar. Păr lunguţ, lăţos, răvăşit şi des şi lucios şi negru ca pana corbului.

Era Colton. Fratele lui Kyle, mai mare cu vreo cinci ani.

Nu-l mai văzusem pe Colton de mult, mult timp. Plecase de-acasă când eu şi Kyle eram mici şi nu se mai întorsese de-atunci. Nu ştiam nici măcar unde stă, cu ce se ocupă. Cred că nu se înţelegea cu domnul Calloway, dar nu ştiam sigur.

Colton n-a zis nimic, doar şi-a pus haina de la costum pe umerii mei şi s-a rezemat cu spatele de scoarţa copacului, cămaşa lui albă încheiată până la gât ajungând imediat leoarcă, făcând să i se vadă pielea, precum şi cerneala de culoare închisă a unui tatuaj pe braţ şi pe umăr. Un simbol tribal, poate.

M-am holbat la Colton şi el mi-a întâlnit privirea, cumpănit şi calm, dar încă împovărat de o negrăită suferinţă. Îmi înţelegea nevoia de tăcere.

Am simţit ceva tare în buzunarul interior, mi-am

vârât mâna înăuntru, după care am scos-o, împreună cu un pachet de Marlboro şi o brichetă Zippo. Cotton a înălţat dintr-o sprânceană şi mi le-a luat. A deschis pachetul, a scos din el o ţigară, a scăpărat bricheta şi a aprins-o. Eu l-am privit, fiindcă privitul mă ajuta să-mi zăgăzuiesc magma.

Şi-a strecurat filtrul între buze şi a tras, iar eu am simţit ceva neobişnuit petrecându-se în interiorul meu, când i-am văzut obrajii supţi. O senzaţie de parcă l-aş cunoaşte, cu toate că nu-l cunoşteam. De parcă l-aş fi urmărit mereu cum trage un fum şi apoi îl suflă afară, lent, printre buzele ţuguiate. De parcă mereu l-aş fi privit cu dezaprobare, dar fără să-mi dau vreodată glas părerilor.

— Ştiu, ştiu. Chestiile astea or să mă omoare, a zis şi vocea îi era aspră, şi răguşită, şi profundă, dar tot izbutea, cumva, să fie melodioasă.

— Eu n-am spus nimic.

Asta a fost cea mai lungă replică a mea din ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Nici nu era nevoie. Pot s-o văd în ochii tăi. Dezaprobarea.

— Aşa cred. Fumatul e un obicei rău. Poate c-o fi vreo aversiune ereditară, am adăugat, ridicând din umeri. N-am cunoscut niciodată pe cineva care să fumeze.

— Cunoşti acum, a replicat Colton. Eu nu fumez mult. De obicei, când ies în lume. Sau când sunt stresat.

— Asta se încadrează la stres, bănuiesc.

— Moartea frăţiorului meu mai mic? Mda. E o ocazie pentru fumat ţigară de la ţigară.

Îşi rostea cuvintele cu indiferenţă, aproape cu cruzime, însă i-am zărit în ochi suferinţa zdrobitoare, chiar dacă şi-a abătut privirea, aţintind-o asupra jarului portocaliu-cireşiu al ţigării.

— Pot să încerc?

Mi-a aruncat o privire cu sprâncenele ridicate, întrebându-mă fără vorbe dacă eram sigură. Mi-a întins cilindrul alb, ţinându-l de celălalt capăt în cleştele format din două degete groase. Avea unsoare pe sub unghii, iar

buricele degetelor îi erau bătătorite, semnul distinctiv al chitariştilor.

Am luat ţigara şi am dus-o, ezitantă, la buze, am ţinut-o acolo pentru o clipă, după care am tras. Am simţit gust de aer tare, ceva asemănător cu menta, şi apoi am tras în piept. Plămânii m-au usturat şi au protestat, aşa că am suflat fumul afară tuşind. Colton a râs, un fel de chicotit scăzut.

Într-atât mă ameţise, încât era cât pe ce să cad. M-am proptit cu o palmă de trunchiul copacului, ca să-mi menţin echilibrul. Colton m-a prins cu o mână enorma de cot.

— Primul fum totdeauna te ameţeşte. Chiar şi acum, dacă n-aş mai fi fumat de ceva vreme, aş fi ameţit.

Şi-a luat înapoi ţigara şi a tras din ea, apoi a suflat fumul pe nări.

— Numai să nu devii dependentă, bine? Nu-mi mai trebuie încă o porcărie ca asta, să ştiu că te-am făcut să te-apuci de fumat. E un năravăcătos. Ar trebui să mă las.

A pufăit încă o dată, adăugându-şi o minciună la cuvintele tocmai spuse.

Stătea prăbuşit cu spinarea pe trunchiul copacului, cocârjat, ca şi cum povara durerii ar fi fost prea mare ca să poată sta drept sub ea. Cunoşteam senzaţia. I-am luat ţigara dintre degete, ignorând strania şi nedorita scânteie a senzaţiei care mi-a săgetat în sus prin braţ când degetele mele le-au atins pe-ale lui.

Am tras un fum, i-am simţit gustul, apoi l-am suflat afară, tuşind iar, dar mai puţin de data asta. Am simţit cum o senzaţie de uşurare mi se răspândeşte prin cap. Îmi făcea plăcere senzaţia asta. Am mai tras un fum, după care i-am înapoiat ţigara. Atunci am văzut-o pe mama stând în cadrul uşii prin care ieşisem, privind spre mine.

Colton mi-a urmărit privirea.

— Naşpa. Cred că e timpul să plecăm.

— Pot să merg cu tine?

S-a oprit din gestul de a se desprinde de copac. Apoi s-a ridicat, mai înalt decât mine cu cel puţin treizeci de

centimetri, cu umerii cât apărătorile unui jucător de fotbal american, cu braţele ca odgoanele. *Era enorm*, mi-am zis atunci. Kyle fusese suplu şi viguros. Colton era… altceva. Ostentativ puternic. Dur. Primitiv.

— Să mergi cu mine? a repetat, părând nedumerit de cererea mea.

— Până la cimitir. Ei… or să vrea să vorbim. Să-mi pună întrebări. Eu nu pot… pur şi simplu, nu pot.

A mai tras un ultim fum, după care a storcit ţigara între degete, făcând să cadă jarul, a călcat pe el, apoi şi-a vârât chiştocul în buzunar.

— Sigur, a zis. Hai.

L-am însoţit până la un Ford F-250, cu cauciucuri uriaşe şi ţevi de eşapament pentru motor diesel în spatele cabinei. Era împroşcat cu noroi şi avea un compartiment încuiat pe platformă. Colton mergea lângă mine, fără să mă atingă, doar fiind acolo. Am auzit vocea mamei din depărtare, dar n-am luat-o în seamă. Nu puteam suporta întrebările pe care ştiam că vrea să mi le pună.

Mi-a deschis portiera din dreapta, mi-a întins mâna şi m-a ajutat să mă urc. Încă o dată, am simţit cum vâjâie prin mine un fulger îngrozitor de puternic. Sentimentul de vinovăţie mă asalta.

Am trecut foarte aproape de el când m-am urcat în cabină. Mirosea a ţigări şi a colonie şi a ceva imposibil de definit. L-am văzut că înghite în sec şi priveşte în altă parte, dându-mi drumul mâinii imediat cum a fost posibil. Şi-a frecat palma de cracul pantalonilor, vrând parcă să şteargă amintirea fiorului provocat de atingere.

În clipa următoare, era în cabină, lângă mine, răsucind cheia în contact şi pornind motorul camionetei cu un huruit gutural. Scaunul tapiţat cu piele a început să-mi vibreze sub coapse, deloc dezagreabil. Mi-am luat de pe umeri haina lui şi am aşezat-o pe scaunul dintre noi. Odată cu motorul, a început să urle şi muzica din difuzoare, voci masculine şi feminine înălţate într-o armonie obsedantă: *… și de moartea-n somn mă va găsi… ştiu că Domnul sufletu-mi nu-l va primi… sunt un cadavru pe picioare… sunt un*

cadavru pe picioare…

Am simţit ceva rupându-se în pieptul meu şi a trebuit să-mi ţin maxilarele încleştate până când au început să mă doară, ca să nu mă prăbuşesc de tot.

— Ce… cine cântă? m-am interesat cu o voce hârâită, scrâşnită.

— The Civil Wars. Cântecul se numeşte *Barton hollow*.

— E nemaipomenit.

— Ai ascultat doar treizeci de secunde.

Am ridicat din umeri.

— Îmi… spune ceva.

A atins un buton de pe bord şi cântecul s-a reluat de la început. Am ascultat vrăjită. Şi cântecul următor m-a captivat, iar Colton şi-a văzut de condus, fără să vorbească, lăsându-mă să ascult. Apăsarea care-mi înmugurise în piept s-a mai domolit prin puterea muzicii.

Eram, tot timpul, conştientă de prezenţa lui Colton în camionetă ca de un cui înroşit în foc. Umplea cabina cu patru uşi într-atât, încât aproape că mă simţeam cuprinsă de claustrofobie. Aproape. Doar că… prezenţa lui era – într-un fel – ca un balsam pe rana deschisă a inimii mele.

Numai asta şi era de ajuns ca să-mi provoace un torent de vinovăţie. N-aveam voie să simt aşa ceva. N-aveam voie să simt nimic. Nu trebuia să existe vreun balsam, vreo alinare.

Nu meritam.

O tendă fusese montată deasupra mormântului deschis, cu două rânduri de scaune sub ea. Ploaia devenise rece. Am început să tremur când am coborât din cabină, Colton fiind din nou acolo, deschizându-mi portiera şi întinzându-mi mâna.

Părea prea aspru, prea mare, prea colţuros ca să fie atât de gentleman. El însuşi era o contradicţie. Unsoare pe sub unghii. Mâna aspră şi bătătorită, ca un beton cu mult pietriş pe palma mea delicată, când am coborât din cabină.

Privirea i s-a abătut spre a mea, mi-a susţinut-o pentru un scurt moment, a şovăit, de parcă ar fi cercetat,

de parcă ar fi memorat. Mărul lui Adam i-a tresăltat când a înghiţit în sec. Şi-a mijit ochii şi şi-a umezit buzele, eliberându-mi mâna după ce a ţinut-o într-a lui cu o clipă mai mult decât ar fi trebuit.

A tras adânc aer în piept, şi-a înfipt mâna în buzunarul pantalonilor şi şi-a zăngănit cheile.

— Hai s-o facem şi pe-asta, a zis, oftând.

Am pornit după el. Nu voiam să particip la asta. Voiam să fug. Nu voiam să privesc cum cutia din lemn, conţinând cadavrul primei mele iubiri, e coborâtă în pământ. Cât pe ce să mă întorc şi s-o rup la fugă.

Atunci Colton s-a oprit, pătrunzându-mă cu privirea uluitor de albaştrilor lui ochi. N-a făcut decât un semn afirmativ, o foarte scurtă coborâre a bărbiei, însă a fost suficient ca să mă determine să-mi duc un picior în faţa celuilalt şi să ajung până la groapă. Îmi citea gândurile, din câte se părea. Ştia că sunt tentată să fug. Dar n-avea de unde să ştie asta, nu trebuia să ştie asta. Nu mă cunoştea, n-avea cum să mă cunoască. Îl întâlnisem de două ori în viaţa mea. Era fratele mai mare al lui Kyle.

Am simţit-o pe mama cu ochii pe mine, când m-am oprit în faţa sicriului din lemn de cireş, de culoare închisă. Mi-am lipit degetele de buze, ca să păstrez înăuntru sunetele, sentimentele. L-am simţit pe tata cu ochii pe mine. I-am simţit pe domnul şi doamna Calloway cu ochii pe mine. Ochii tuturor pe mine. Am pus o mână pe lemnul rece, din moment ce asta păreau să aştepte din partea mea. Nu-mi mai doream altceva, decât să mă urc în cutia aia, lângă el, şi să nu mai respir, să-l regăsesc în ce-o mai urma după viaţă.

M-am împiedicat când m-am întors, tocurile înalte prinzându-se în iarbă. Braţul lui Colton a ţâşnit şi m-a ajutat să-mi păstrez echilibrul încă o dată. Electricitate la atingere, ignorată. Mi-a dat drumul imediat şi m-am aşezat pe scaun. Un predicator, sau pastor, în costum negru cu cămaşă neagră şi o chestie din aia albă la guler s-a oprit în picioare deasupra mormântului, începând să intoneze versete din Biblie şi să îngaime cuvinte de presupusă

mângâiere.

Nu mai puteam să respir. Mă sufocam de-atâtea emoţii închise în mine. Nu ştiu cum, m-am trezit cu o floare în mână, în timp ce sicriul era coborât în îngrozitorul abis întunecat. M-am oprit la marginea gropii şi am aruncat floarea înăuntru, aşa cum se aşteptau de la mine.

— Îmi pare rău, am şoptit. Nu m-a auzit nimeni, dar oricum nu trebuia să audă altcineva în afara lui Kyle. Adio, Kyle. Te iubesc.

Apoi m-am întors şi am fugit. Mi-am azvârlit pantofii cu toc din picioare şi am alergat desculţă prin iarba, peste parcarea acoperită cu pietriş, ignorând vocile care mă strigau.

Cimitirul era la o distanţă de doar câteva mile de casa părinţilor mei, de acasă, de casa lui Kyle. Am alergat mai departe pe drumul de macadam, neluând în seamă durerile înţepătoare provocate de pietrele care mi se înfigeau în tălpi. Primeam cu recunoştinţă suferinţa, suferinţa fizică. Şi nu făceam decât să alerg. Alergam. Dezechilibrată, cu un braţ în ghips. Fiecare pas îmi zguduia braţul rupt, sporindu-mi durerea. Am cotit pe strada care trebuia şi-am mai alergat puţin. Am auzit o maşină apropiindu-se de mine, am auzit vocea tatălui meu rugându-se de mine. Ploaia îmi răpăia în cap, iarăşi ploaia, mereu ploaia, ploaia neîntreruptă din ziua morţii lui. Nu l-am luat în seama pe tata; am scuturat din cap, şuviţele ude plesnindu-mă peste bărbie. Cred că plângeam, însă picăturile de ploaie se amestecau cu lichidul sărat şi fierbinte.

Altă maşină, altă voce, ignorată şi asta. Aleargă, aleargă, aleargă. Rochia uda pe piele, lipindu-se, fâlfâindu-mi peste coapse. Tălpile care mă dor, mă ustură, mă înjunghie. Durerea chinuitoare din braţul zguduit la fiecare pas. Apoi, zgomot de paşi mari, înghiţind intervalul, ritmic, fără grabă: fuleu de alergător. Mi-am dat seama cine trebuia să fie. N-a încercat să mă ajungă, iar eu am încercat să-mi închipui, doar pentru moment, că e Kyle cel din spate, lăsându-mă să alerg înaintea lui ca să se poată

zgâi la posteriorul meu. Gândul ăsta, imaginea asta, amintirea fuleului lejer al lui Kyle în spatele meu mi-a tăiat respiraţia, lăsându-mă să mă lupt cu şuvoiul lacrimilor ameninţând să ţâşnească.

Mi-am înteţit alergarea, dar şi pasul lui a crescut în urma mea. Mi-am scuturat capul şi părul m-a plesnit peste gură, ud. După alţi câţiva paşi, era alături de mine, cu cămaşa udă şi transparentă, cravata lipsă, nasturii desfăcuţi până la jumătatea pieptului. Ţinea cu uşurinţă pasul cu mine. N-a spus nimic, nici măcar nu m-a privit. Doar a alergat cot la cot cu mine. Respiraţiile au început să ni se sincronizeze: inspirat gâfâit în doi timpi, expirat gâfâit în doi timpi, un ritm mult prea familiar.

Când mai aveam o mila până acasă, am călcat pe o piatră mare din drum şi mi-am sucit glezna, prăbuşindu-mă în faţă. Înainte să pot atinge pământul, m-am pomenit în braţele lui Colton. A încetinit la pas, purtându-mă în stilul pompierilor, cu un braţ pe sub genunchii mei, cu celălalt în jurul umerilor. Răsufla anevoie şi paşii îi erau zdruncinaţi.

— Pot să merg, i-am zis.

Colton s-a oprit şi m-a lăsat jos. Cu toate astea, imediat cum mi-am lăsat un pic de greutate pe gleznă, mi-a cedat şi-am fost nevoită să ţopăi pe celălalt, ca să rămân în poziţia verticală.

— Lasă-mă să te duc eu, mi-a zis Colton.

— Nu.

L-am apucat cu mâna mea bună de biceps, strângând din dinţi, şi-am făcut un pas. M-a durut, dar se putea.

Nu mă las eu dusă pe sus. S-ar fi ivit prea multe întrebări dacă mi-aş fi făcut apariţia acasă în braţele lui Colton. Şi-aşa avea să fie un foc de baraj, o ştiam bine.

Motivul real, totuşi, era că mă simţeam prea bine să fiu cuibărită în braţele lui. Prea comod. Prea firesc. Prea ca la mine acasă.

Vinovăţia m-a asaltat încă o dată şi m-am lăsat intenţionat cu prea multă greutate pe glezna scrântită, ca tot piciorul să-mi pulseze de durere. Durerea îmi făcea bine. Mă distrăgea. Îmi dădea un motiv să scâncesc printre

dinţii încleştaţi şi să-mi alung lacrimile. Plângeam din cauza durerii de la gleznă şi asta avea să-mi treacă. N-aveam să plâng pentru durerea din suflet, fiindcă asta nu putea să se stingă. Ci doar să devină tot mai apăsătoare, şi mai grea, şi mai ascuţită, odată cu fiecare minut, cu fiecare oră, cu fiecare zi.

M-am împiedicat şi mâna lui Colton m-a echilibrat din nou.

— Măcar sprijină-te de mine, Nell, mi-a zis. Nu fi încăpăţânată.

M-am oprit, cu un picior puţin ridicat. Ezitând. Gândindu-mă.

— Nu, am răspuns.

M-am smucit din mâna lui, am lăsat jos piciorul şi am făcut un pas normal. Fără şchiopătat, fără şontâcăit.

M-a durut atât de rău, încât n-am mai putut să respir, şi asta mi-a făcut bine. Mi-a alungat vinovăţia. Mi-a alungat durerea din suflet. Mi-a alungat coşmarul din starea de trezie, conştiinţa faptului că iubitul meu, Kyle, s-a dus pentru totdeauna. Dus. Mort. Pierdut.

Omorât, ca să-mi salveze mie viaţa.

Am mai făcut un pas, lăsându-mă inundată de chinurile agoniei. Mi-am lăsat capul în jos, astfel încât să-mi cadă părul peste faţă, ascunzându-mă vederii din toate părţile. Am auzit paşii lui Colton lângă mine, i-am auzit respiraţia, am simţit mirosul înţepător, şters, al fumului de ţigară, şi mai ştersul miros de colonie, şi transpiraţia abundentă a efortului. Miros bărbătesc. Specific exclusiv lui Colton şi întru totul mult prea reconfortant, mult prea familiar.

Mi-a trebuit mult, foarte mult timp, ca să parcurg distanţa de o mila până acasă şi glezna mi s-a umflat, zvâcnind, trimiţându-mi suliţe de durere în sus pe picior, până în şold. Am deschis uşa de la intrare şi am trecut mai departe, fără să-mi iau în seamă părinţii care stăteau în biroul de la parter şi, cum m-au văzut, au ţâşnit în picioare şi m-au strigat. Colton a intrat după mine.

— Şi-a scrântit glezna, le-a explicat el. Cred că e o

luxaţie.

— Îţi mulţumesc pentru că ai venit cu ea, a zis tata.

I-am simţit suspiciunea din voce, ascultând din capătul de sus al scării.

— N-aveţi pentru ce.

Am auzit talpa lui Colton scârţâind pe marmură şi apoi uşa deschizându-se.

— Condoleanţe pentru pierderea suferită, Colton.

Vocea mamei.

— Mda.

Ăsta a fost răspunsul lui, doar un singur cuvânt, după care uşa s-a închis şi el a plecat. Am şontâcăit până în camera mea, permiţându-mi acum să şchiopătez, din moment ce eram singură. Am închis uşa, mi-am scos rochia şi chiloţii leoarcă de ploaie, mi-am înfăşurat ghipsul în folie de plastic şi m-am vârât sub duş. Apa fierbinte, opărindu-mi şalele, spălându-mă de durere, dar nu şi de vinovăţie.

Când apa a devenit călduţă, am ieşit, m-am şters cu prosopul, m-am înfăşurat în halat şi m-am făcut covrig în pat, sub un morman de pături. Tăcerea din camera mea era profundă.

Am închis ochii şi l-am văzut pe Kyle, zdrobit sub copac, străpuns dintr-o parte în cealaltă a corpului, sângerând, respirând şuierat. I-am auzit vocea şoptind *Te iubesc… te iubesc…* iar şi iar, până când n-a mai avut suflare, iar vaietele sirenelor din depărtare i-au omagiat trecerea dincolo.

Am auzit uşa deschizându-se, am simţit patul lăsându-se, când s-a aşezat mama lângă mine. Am strâns cu putere pleoapele, simţind cum ceva fierbinte şi umed mi se scurge în jos pe obraz. Nu era o lacrimă. Eu n-aş plânge. N-aş putea. Dacă le-aş da drumul, ar însemna să-mi deschid sufletul. Şi nu s-ar opri niciodată.

S-ar rupe… s-ar destrăma, pur şi simplu. Lichidul de pe obrazul meu era sânge, ţâşnit din inima mea sfâşiată şi zdrenţuită.

— Nell… fata mea iubită…

Vocea mamei era moale, şovăitoare. Am simţit-o

mişcând păturile şi pipăindu-mi glezna cu un deget.

— Of, Doamne, Nell. Trebuie să te vadă un doctor. Ai glezna umflată și vânătă.

Am scuturat din cap.

— Doar bandajeaz-o. Pune-i gheaţă. Nu e ruptă.

A oftat, a rămas tăcută timp de un lung minut, după care a plecat şi s-a întors cu o pungă de gheaţă şi un pansament ACE elastic. După ce mi-a pus gheaţă şi m-a bandajat, s-a aşezat la loc.

— N-am ştiut că-l cunoşteai pe Colton.

— Nu-l cunoşteam.

— Ai fumat.

Nu i-am răspuns. N-aveam ce motiv sau scuză să-i ofer.

— De ce nu vorbeşti cu mine, puiule?

Am scuturat din cap.

— Şi ce să-ţi spun?

Mi-am tras pătura peste faţă. Mama a tras-o în jos şi mi-a îndepărtat părul ud de pe faţă.

— Nu pot să spun că, vorbind, o să-ţi dispară durerea. Doar că o să-ţi fie mai uşor să te împaci cu ea.

Fratele ei mai mare murise într-un accident de maşină pe când mama era în facultate. Şi acum i se îneca vocea când vorbea despre el. Fuseseră foarte apropiaţi, cred.

— Nu vreau să-mi fie mai uşor.

— De ce?

A luat peria de pe noptieră şi a tras de mine până când m-am ridicat în capul oaselor. Mi-a pieptănat părul cu mişcări prelungi, line, amintindu-mi de vremea când eram fetiţă. Ea mereu îmi cânta şi-mi peria părul înainte de culcare.

— Pentru că, dac-o să-mi fie mai uşor… o să-l uit, am răspuns.

Încă ţineam biletul strâns în mâna pusă în ghips. L-am luat cu cea teafără, l-am desfăcut, l-am citit. Hârtia era umedă, cerneala albastră se mai ştersese, dar încă era lizibili.

Am auzit-o pe mama oftând, ceva ca un hohot de plâns.

— Of, scumpa mea. Nu. Îţi garantez, n-o să-l uiţi niciodată. Dar trebuie să te laşi vindecată. Nu înseamnă că-i trădezi amintirea dacă laşi suferinţa să treacă. El ar vrea ca tu să fii bine.

M-am sufocat cu ceva gros şi fierbinte care mi s-a pus în gât. Exact la asta mă gândisem. Dac-aş înceta să-mi amintesc, dac-aş încerca să las durerea să treacă, ar însemna o trădare faţă de el. Faţă de noi.

— N-a fost vina ta, Nell.

M-am cutremurat şi mi s-a tăiat respiraţia.

— Îmi cânţi? Aşa cum făceai altă dată?

Trebuia s-o distrag. Nu puteam să-i spun că a fost vina mea. Ea doar s-ar fi străduit să mă convingă că n-a fost.

A suspinat, parcă întrezărindu-mi tactica. A tras aer în piept, pieptănându-mi părul cu peria, şi a cântat *Danny's song*, al lui Kenny Loggins. Era preferatul ei şi-i ştiam textul pe de rost, după câte seri o ascultasem cântându-l, în timp ce creşteam.

Când cea din urmă notă i-a ieşit, vibrantă, din gât, m-am cutremurat din nou, simţind cum alte picături de sânge din inimă mi se scurg pe ochi. Nu le-am şters, doar le-am lăsat să mi se strecoare printre buze şi dincolo de bărbie.

Mama a lăsat jos peria şi s-a ridicat.

— Dormi, Nell.

Am încuviinţat şi m-am întins. În cele din urmă, am adormit şi am visat. Vise bântuite, vise torturate. Ochii lui Kyle privind spre mine, murind; ochii lui Colton privind spre mine, ştiind.

Am citit iarăşi biletul, de şapte ori. Am recitat cuvintele în şoaptă ca pe o poezie.

M-am trezit şi ceasul arăta 3: 38 dimineaţa. Nu puteam respira din cauza apăsării suferinţei. Pereţii camerei se strângeau în jurul meu, îmi presau craniul. Am scos punga cu gheaţa între timp topită şi mi-am înfăşurat la loc pansamentul elastic, apoi mi-am pus pe mine

pantalonii preferaţi de trening, cei mai largi, şi o bluză cu glugă. Bluza lui Kyle. Mirosea a ei şi numai asta a fost de ajuns ca să-mi accentueze presiunea din piept, însă mirosul m-a şi reconfortat în acelaşi timp. Mi-a străpuns amorţeala şi mi-a ajuns la inimă, ciupind-o cu degete fierbinţi. Am coborât fără zgomot, încet, cu stângăcie, neputând să-mi folosesc prea mult piciorul luxat. Afară, pe uşa din spate, jos, pe trepte, apoi pe poteca din piatră cubică ducând spre terasă.

Acorduri uşoare de chitară au plutit spre mine dinspre terasa familiei Calloway. Ştiam cine e. Am simţit sub tălpi iarba umedă, rece, făcându-mă să mă încordez. Aerul nopţii era răcoros şi rarefiat, cerul ca o pătură neagră presărată cu argint. Tălpile mele goale nu făceau zgomot pe lemnul şlefuit de vreme al terasei. Acordurile de chitară n-au contenit, dar am ştiut că el şi-a dat seama de prezenţa mea.

Stătea rezemat pe un scaun Adirondack, cu picioarele întinse în faţă şi ţinând chitara pe burtă. Alături era o sticlă cu alcool.

— Trebuia să-ţi iei ceva în picioare, mi-a zis, începând o melodie lentă, ritmată.

Nu i-am răspuns. Un al doilea scaun era la câteva zeci de centimetri de al lui Colton şi el a ţinut chitara de gât şi s-a aplecat să-l tragă mai aproape. M-am aşezat, conştientă de încordarea lui, de mâna care ar fi vrut să se întindă ca să mă ajute.

— Ce face piciorul? s-a interesat.

A dus sticla la gură, a sorbit prelung, apoi a împins-o spre mine.

— Doare, am răspuns, luând o gură de încercare. Whisky-ul mi-a ars gâtul. Mamă, Doamne, ce-i asta? am şuierat, hârâind şi tuşind.

Colton a chicotit.

— Whisky irlandez Jameson, puiule. Cel mai bun whisky din câte există.

S-a aplecat de cealaltă parte a scaunului, apoi mi-a întins o bere.

— Ia. Stinge-l cu asta.

Am luat doza şi am desfăcut-o, trăgând de inel, apoi am sorbit.

— Încerci să mă îmbeti?

A ridicat din umeri.

— Poţi oricând să refuzi.

— Ajută? m-am interesat.

— Nu ştiu, a răspuns, sorbind din propria bere. Încă nu sunt îndeajuns de beat, a adăugat, luând apoi încă o duşcă de Jameson. Te anunţ când aflu.

— Poate c-o să aflu şi singură.

— Poate că da. Numai să nu le spui alor tăi că ţi-am dat eu alcool. N-ai vârsta.

— Care alcool? am întrebat, luând o gură straşnică de whisky.

Mă simţeam ameţită, cu capul uşor. Apăsarea vinovăţiei şi a durerii nu s-a risipit, dar a părut, într-adevăr, împinsă în plan secund de greutatea whisky-ului.

— Dacă nu prea obişnuieşti să bei, nu-ţi mai dau. Asta se cam ridica la cap pe neştiute.

I-am întins sticla înapoi şi am strâns în mână cutia rece de bere.

— De unde ştii că nu sunt o băutoare înrăită?

Colton a râs de-a binelea.

— Păi bănuiesc că n-am cum să ştiu sigur. Dar nu eşti.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Eşti o fată cuminte. Kyle n-ar fi umblat cu una ahtiată după petreceri.

Şi-a săltat puţin şoldurile şi s-a scotocit în buzunarul blugilor după ţigări şi brichetă.

— În plus, reacţia ta, de când ai luat prima duşcă, mi-a spus destule.

— Ai dreptate. Nu sunt o băutoare. Eu şi Kyle ne-am făcut praf o dată. A fost groaznic.

— Poate să fie şi distractiv, dac-o faci cum trebuie. Dar mahmurelile sunt naşpa totdeauna.

A suflat afară o trâmbă cenuşie, care s-a risipit pe

cerul înstelat.

Am rămas tăcuţi o vreme şi Colton a continuat să bea. Eu am lăsat ameţeala să mă cuprindă, ajutând-o cu o a doua bere.

— Nu poţi s-o ţii în tine la infinit, a zis Colton, apropo de nimic.

— Ba da, pot.

Eram obligată s-o ţin.

— Ar însemna să înnebuneşti. Tot o să iasă la suprafaţă, într-un fel sau altul.

— Prefer nebună, decât distrusă.

Asta nu mai ştiu precis de unde-o fi venit, pentru că n-o gândisem, nici nu intenţionasem s-o spun.

— Tu nu eşti distrusă. Tu suferi.

S-a ridicat, într-un echilibru precar, şi s-a îndreptat alene spre marginea terasei. Am auzit zgomotul unui fermoar desfăcut, apoi pe cel al urinatului.

M-am înroşit, chiar dacă nu se vedea prin întuneric.

— Chiar trebuia să faci asta de faţă cu mine? am întrebat, cu vocea tremurând de enervare şi de râsul stăpânit.

Şi-a încheiat fermoarul şi s-a întors cu faţa spre mine, clătinându-se pe picioare.

— Scuze. Cred c-a fost cam o mojicie, hm? Nu mi-am dat seama.

— Al naibii de clar c-a fost o mojicie.

— Ţi-am cerut scuze. Totuşi, nu te crezusem fiţoasă.

— Nu sunt fiţoasă. Doar că trebuie să fac şi eu pipi şi nu pot s-o fac aşa cum ai făcut tu, de pe marginea terasei.

A chicotit încet.

— A… mă rog… nu ştiu ce să-ţi spun. Dac-ai încerca să te laşi pe vine, pe margine?

Am pufnit.

— Pf, pf, mda. Grozavă idee. Ori aş cădea de-acolo, ori aş face pipi pe picioare. Probabil, ambele variante.

— Nu te-aş lăsa eu să cazi.

— Nu mă îndoiesc de asta.

M-am săltat în poziţia verticală, străduindu-mă să-mi

găsesc echilibrul fără să-mi las prea mult din greutate pe glezna scrântită. Mâna lui Colton mi-a aterizat pe umăr, îndreptându-mă.

— Te duci sus? m-a întrebat Colton şi i-am făcut semn că *da*. Mai vii?

— Probabil, am răspuns, ridicând din umeri. N-aş mai putea să dorm, oricât aş încerca.

Colton a plecat de lângă mine, ducându-se să înşurubeze capacul sticlei de Jameson. L-am aşteptat până când s-a întors, după care am pornit împreună pe potecă. Atunci când am dat s-o cotesc spre casa mea, m-a tras de braţ.

— Ai mei au o baie la subsol. E cu intrare separată, aşa că nu trebuie să urci vreo scară.

Ştiam asta din anii în care am tot făcut naveta între casa mea şi a lui Kyle, dar nu i-am mai spus.

A pornit înainte, aprinzând lumina. M-a aşteptat afară, după care m-a ajutat să ajung înapoi pe terasă, oferindu-mi prezenţa lui tăcută, stabilizatoare, ori de câte ori mi-au alunecat picioarele pe iarba udă.

Ne-am instalat la loc pe scaunele noastre şi el şi-a ridicat chitara, a zdrăngănit câteva acorduri, după care a început un cântec. L-am recunoscut după câteva măsuri: *Reminder*, de Mumford & Sons. Crezusem c-o să-l interpreteze numai instrumental, aşa că am rămas năucită când a tras aer în piept şi a început să cânte, cu o voce joasă, melodioasă, răguşită. Nu l-a cântat aşa cum era în original, totuşi. L-a sucit, l-a schimbat, l-a făcut să fie al lui. Şi-aşa era un cântec superb, obsedant, însă versiunea lui Colton mi-a atins un locşor din suflet.

Am închis ochii şi am ascultat, simţind cum apăsarea slăbeşte un pic de tot. N-am deschis ochii când a terminat.

— Vrei să mai cânţi şi altceva? Te rog?

— Sigur. Ce vrei să asculţi?

Am ridicat din umeri, rezemându-mi capul de spătarul scaunului. Colton a mai zdrăngănit de câteva ori, după care şi-a dres glasul. Am auzit gâlgâitul, când a mai luat o duşcă din sticlă. Am simţit răceala sticlei atingându-

mi mâna, aşa că am luat-o şi am băut fără să mai deschid ochii. Arsura era bine-venită acum. Simţeam o doză de pace ameţită şi plutitoare. Vinovăţia şi durerea erau în continuare acolo, tăciuni arzând mocnit pe sub ceaţa alcoolului.

Colton a început alt cântec şi l-am recunoscut şi pe-ăsta.

— Urmează *Like a bridge over troubled waters*, al lui Simon and Garfunkel, a zis el şi felul în care a anunţat titlul cântecului şi numele artiştilor m-a făcut să mă gândesc că mai făcuse asta, că intra într-o rutină. Oare să fi cântat în public? Încă o dată, mi s-a părut că e un bărbat pur şi simplu prea masiv, prea neşlefuit, prea primitiv şi prea dur ca să stea prin cafenele în faţa unui microfon şi să cânte piese folk indie. Şi totuşi… auzindu-l cum mânuieşte chitara şi-şi înalţă vocea ca să cânte notele acute din introducere, mi s-a părut ceva cât se poate de firesc.

M-a năucit frumuseţea aspră a vocii lui. Transforma cântecul într-un poem. În momentul ăla, mi-am dorit cu disperare să-mi găsesc şi eu un pod, peste apele tulburi ale propriului necaz.

Dar nu exista niciunul. Numai învolburatul torent al lacrimilor nevărsate.

După ce s-a terminat cântecul, Colton a trecut la altul, unul pe care nu-l ştiam, şi nici nu l-a prezentat, legănat şi grav şi delicat, cu o dezvoltare circulară a melodiei, plutind în susul şi-n josul registrului. Pe alocuri, murmură, o profundă vibraţie de bas din adâncul gâtului. Ceva anume din cântecul ăla a răzbătut, prin platoşa alcoolului şi-a amorţelii, până la suferinţa mea. Nu avea text, dar oricum era o elegie. N-aş fi putut să explic, dar cântecul pur şi simplu emana jale, vorbea despre doliu.

Am simţit ceva gros şi fierbinte în fundul gâtului şi mi-am dat seama că n-o să-l mai pot stăvili de data asta. Am încercat. Am încercat să-l înghit, ca pe vomă, dar tot s-a repezit în sus, ţâşnindu-mi printre dinţi sub formă de scâncete întretăiate. M-am auzit icnind, după care a urmat,

aspru, în înaltul gâtului, un lung şi chinuit vaiet.

Colton şi-a pus repede palmele peste corzi, făcându-le să tacă.

— Nell? Te simţi bine?

Vocea lui a însemnat impulsul care m-a făcut să-mi pierd cumpătul. Am ţâşnit de pe scaun, sărind jos de pe terasă, şchiopătând. Am alergat, şontâcăind disperată. Am ajuns pe iarbă şi am fugit mai departe. Nu spre casă, nu spre drum, ci doar… încolo. Departe. Oriunde. Am ajuns până la urmă pe nisip, unde au început să mi se afunde picioarele şi să alunece. Am căzut în genunchi, plângând în hohote.

M-am târât pe nisip, până pe fâşia moale unde plaja se întrepătrundea cu apa. Dureri chinuitoare îmi fulgerau braţul în timp ce aluneca pe nisip. Lichidul rece mi-a atins buricele degetelor. Am simţit lacrimile şiroindu-mi pe obraji, dar încă fără zgomot. I-am auzit paşii lui Colton scrâşnind pe plajă, i-am văzut tălpile goale oprindu-se la un pas de mine, cu degetele încovrigându-se în nisip, apoi lăsându-se înapoi pe călcâie, săpând adânc, când el s-a lăsat pe vine lângă mine.

— Lasă-mă în pace, am izbutit să scrâşnesc printre dinţii încleştaţi.

N-a răspuns nimic, dar nici nu s-a clintit. M-am străduit să inspir şi să expir profund, chinuindu-mă să ţin totul înăuntru.

— Dă-i drumul, Nell. Lasă totul să iasă.

— Nu pot.

— N-o să afle nimeni. O să fie secretul nostru.

N-am putut decât să scutur din cap, simţind gustul nisipului pe buze. Respiraţia mi-a devenit disperată, întretăiată, gâfâită printre granulele plajei. Mâna lui mi s-a oprit pe omoplat.

M-am zvârcolit, dar mâna a rămas pe loc, de parcă ar fi fost lipită. Atingerea asta simplă, nevinovată, era ca un foc pe pielea mea, arzând prin mine şi descuind porţile care-mi ferecau necazul.

La început, a fost doar un singur scâncet, o inhalare

rapidă, isterică. A urmat un al doilea. După care n-am mai putut să le opresc. Lacrimi şuvoaie. Am simţit cum nisipul devine rece şi clisos sub faţa mea, mi-am simţit trupul zguduindu-se nestăpânit. El nu mi-a zis să mă liniştesc, că o să fie bine. N-a încercat să mă tragă spre el sau pe genunchii lui. Şi-a lăsat mâna pe umărul meu și a stat tăcut lângă mine.

Ştiam că n-o să mă mai pot opri. Îi dădusem drumul şi acum fluviul curgea nestăvilit.

Nu. Nu. Am scuturat din cap, am strâns din dinţi, m-am săltat în sus şi apoi m-am lăsat să cad cu putere, făcând ca suliţa de durere din braţ să-mi iradieze în tot corpul, ca o pânză de păianjen. Durerea era un drog, pe care-l primeam cu lăcomie. Era un dig, stăvilind fluxul lacrimilor. Am început să gâfâi şi din gât mi s-a ridicat un scâncet. M-am forţat să mă ridic, zbătându-mă prin nisip ca o descreierată, cu părul vâlvoi şi năclăit de mizerie. Colton s-a ridicat, m-a prins de braţ şi m-a săltat pe picioare. Am căzut tare, prea tare, şi nu mi-am mai putut împiedica urletul de durere din cauza gleznei. M-am prăbuşit în faţă, peste Colton.

Care m-a prins, evident.

Mirosea a alcool, a colonie şi a ţigări. Braţele lui mi-au înconjurat umerii, ţinându-mă pe loc. Hohotele se înălţau şi coborau înăuntrul meu, ridicate de vinovăţia de a găsi plăcere şi alinare, şi stinse tot de ea.

Mi-am lăsat fruntea să se adăpostească sub bărbia lui, doar pentru câteva clipe. Doar pentru un moment. Doar până reuşeam să-mi recapăt suflul. Nu însemna nimic.

E doar un moment de relaxare, Kyle, m-am pomenit explicându-i, ca şi cum m-ar fi putut auzi. *Nu înseamnă nimic. Te iubesc. Numai pe tine.*

Numai că, deodată, el s-a mişcat, coborându-şi ochii spre mine. În consecinţă, evident, a trebuit să ridic şi eu capul şi să-i întâlnesc privirea. Afurisiţi ochi, atât de blânzi, atât de pătrunzători şi strălucitori şi albaştri şi frumoşi. Ochii lui… mă înecau. Mă absorbeau în ei. Safire

întunecate, întreţesute cu albăstrele, cu albastrul cerului, cu albastrul gheţii, cu atât de multe nuanţe de albastru.

Am căzut înainte, în el. I-am simţit mirosul de Jameson al răsuflării, fierbinţeala pe buzele mele, căldura delicată şi umedă şi energia pârjolitoare a buzelor lui. A fost doar o clipă, cea mai efemeră frântură de atingere. Un sărut, o clipă de slăbiciune, inevitabilă ca atracţia gravitaţională.

Glonţul conştiinţei a zburat prin mine, străpungându-mi inima ca un pumnal.

M-am aruncat cu totul înapoi, afară din îmbrăţişare, departe de înecătoarea alinare a braţelor lui, a buzelor lui.

— Ce tot fac? m-am lamentat, retrăgându-mă cu paşi împleticiţi înapoi, mai înapoi. Ce tot fac? Ce naiba tot fac?

M-am întors şi am încercat să mă îndepărtez, şontâcăind cât puteam de repede, agăţându-mă cu greu de raţiune, izbutind la limită să împiedic ca vinovăţia să mă devoreze de vie.

Colton a alergat după mine, ieşindu-mi în faţă şi oprindu-mă, punându-mi mâinile pe umeri.

— Stai, Nell. Stai. Stai odată.

M-am smucit din mâinile lui.

— Nu mă atinge. A… a fost o greşeală. O mare greşeală. Îmi pare rău… atât de rău…

A clătinat din cap, cu ochii clocotind de emoţie.

— Nu, Nell. S-a întâmplat şi-atât. Şi mie îmi pare rău. Dar s-a întâmplat. Nu e nimic.

— Ba e! aproape că am urlat. Cum de-am putut să te sărut, când el e mort? Când bărbatul pe care-l iubesc s-a dus? Cum am putut să te sărut, când… când eu… când Kyle…

— Nu eşti tu de vină. Şi din cauza mea s-a întâmplat. Nu e vina ta. A fost doar o întâmplare.

Tot repeta asta, ca şi cum ar fi putut să vadă vina, tainica povară a cumplitei conştientizări.

— Nu mai spune asta! am strigat, cuvintele fiind smulse din mine înainte să le pot împiedica. Tu nu ştii! Tu n-ai fost acolo! El e mort şi eu…

Mi-am înghiţit ultimele două cuvinte.

Să le gândesc, să le ştiu că sunt adevărate era una; să le rostesc cu voce tare faţă de fratele lui Kyle, pe care tocmai îl sărutasem, era alta.

Nu ştiu cum, dar el era iarăşi aproape de mine. Fără să mă atingă, deşi abia ne despărţeau doi centimetri. Fâşia subţire de aer dintre noi trosnea, scânteia şi sfârâia.

— Nu mai vorbim despre sărutul ăla, bine? a zis cu o voce vibrând în registrul grav, încărcată de pasiune, înţelegătoare.

Am scuturat din cap, unicul meu răspuns pentru atât de multe întrebări.

— Nu pot… nu pot… nu pot…

Nu puteam decât să mă întorc şi să plec, însă de data asta Colton m-a lăsat. M-a urmărit cu privirea. Îi simţeam ochii sfredelindu-mă. Îl simţeam că-mi citeşte gândurile, săpându-mi adânc în tainele sufletului, unde vinovăţia şi durerea supurau ca un abces.

Am reuşit să ajung în camera mea, în patul meu. Am închis ochii şi singura imagine care mi-a apărut în spatele pleoapelor a fost cea a lui Kyle, muribund, repetându-se iar şi iar. Dar între imaginile ultimei lui încercări de a sorbi aerul, l-am văzut pe Colton. Chipul lui, apropiindu-se, gura lui lipită de a mea.

Îmi doream să plâng, să ţip, să hohotesc. Dar nu puteam. Pentru că, dac-aş fi făcut-o, nu m-aş mai fi oprit niciodată. Niciodată, niciodată. N-ar mai fi existat decât un ocean de lacrimi.

Picături fierbinţi de sânge din inima mi se scurgeau de pe faţă. Din ochi, şi din nas, şi din gură. Nu lacrimi, fiindcă astea nu s-ar mai fi putut opri. Nu era decât suferinţa lichidă, supurându-mi prin pori.

Muntele apăsării, povara durerii şi a vinovăţiei… numai atât mai puteam să simt. Era tot ce aveam să mai simt vreodată. Ştiam asta. Ştiam, de asemenea, că aveam să învăţ încă o dată ce înseamnă să fii normal într-o zi. Să trăiesc, să fiu, să par că sunt bine.

Binele, totuşi, nu va putea fi vreodată decât la

suprafaţă.

Biletul era sub pernă. L-am scos, l-am despăturit, l-am privit.

Iar acum învăţăm împreună cum să ne îndrăgostim. Nu-mi pasă de ce-ar spune oricine altcineva. Te iubesc. O să te iubesc totdeauna, indiferent ce s-ar întâmpla cu noi în viitor. Te iubesc şi acum, şi pururi.

Am văzut pata din locul în care-mi căzuse lacrima, pătând liniile albastre ale cernelii cu negru, într-un neaşteptat tipar Rorschach. Încă o picătură umedă a împroşcat hârtia, de data asta imediat sub scris. Am lăsat-o să fie absorbită de hârtie, să se întindă. Linia piezişă, descendentă, a acelui *Y* din semnătura lui mâzgălită s-a estompat şi s-a pătat.

În cele din urmă, picăturile de sânge au încetat şi am adormit. Am visat ochi căprui şi albaştri, o fantomă lângă mine, iubindu-mă, şi un bărbat în carne şi oase stând pe o terasă, bând whisky, cântând la chitară, şi amintirea unui sărut nepermis. În visul meu, mă întrebam ce semnificaţie ar putea să aibă. În visul meu, el mi se furişa în cameră şi mă săruta din nou. M-am trezit din visul ăsta transpirând, tremurând, îngreţoşată de remuşcări.

PARTEA A DOUA
Prezentul

Colton
CAPITOLUL 6
Bătrânul Jack
După doi ani

Stau pe o bancă din Central Park, chiar la marginea lui, cântând ca să mai scot un ban. Mi-am pus tocul chitarei pe pământ, la picioare, cu câteva bancnote de un dolar, ca momeală, profilându-şi verdele deschis pe fondul catifelei maro. N-am mai cântat pentru bani de mai multe luni. La atelier a fost prea mare aglomeraţie, prea multe comenzi, prea mult de reparat şi prea multe treburi de

rutină. Dar aici, în aerul liber şi unde nu aşteaptă nimeni nimic de la mine, aici îmi e viaţa. Înspre încoace îmi zboară sufletul. Ca şi în cazul concertului meu săptămânal de la barul lui Kelly, nu e vorba despre bani, cu toate că, de obicei, scot câte un teanc cumsecade de mărunţiş.

Ideea e să-mi las muzica să mi se scurgă din sânge în chitară şi s-o las să se strecoare afară prin intermediul corzilor mele vocale.

Reglez o coardă, potrivindu-mi acordajul pentru următorul meu cântec. Îmi ţin capul în jos, înclinat într-o parte, ascultând, aşteptând potrivirea perfectă. O obţin şi clatin aprobator din cap.

Încep cu *I and love and you*, din repertoriul Avett Brothers. E un cântec care atrage totdeauna mulţimea. O piesă cât se poate de strălucită. Versurile sunt înţesate de atâtea semnificaţii. Îmi ridic privirea după prima strofă, ca să cercetez trotuarul din faţa mea. Un bărbat mai vârstnic, în costum de businessman, cu un telefon lipit de ureche şi un altul prins de cureaua scumpă din piele; o femeie tânără, cu părul blond oxigenat prins într-un coc vraişte şi cu un băieţel cu faţa unsuroasă agăţat de mâna ei; un cuplu gay, doi tineri ţinându-se de mâini, înzorzonaţi, cu părul tapat şi eşarfe multicolore; trei adolescente, chicotind, şuşotind între ele în spatele palmelor făcute căuş, considerându-mă drăguţ.

Şi ea.

Nell.

Aş putea să compun un cântec, iar prenumele ei să fie muzica. Aş putea să cânt, să zdrăngănesc la chitară şi trupul să-i fie melodia. Stă în spatele tuturor celorlalţi, parţial ascunsă, rezemată de un parcometru, cu o geantă din petice de stofă agăţată de un umăr, cu rochia verde-pal mângâindu-i genunchii şi îmbrăţişându-i curburile, cu părul blond-căpşuniu împletit într-o coadă lejeră, atârnându-i peste un umăr. Chipul palid ca fildeşul, fără cusur, implorând să fie dezmierdat. Sărutat.

Nu sunt un sfânt. M-am mai cuplat cu alte fete de atunci, dar niciodată nu mi-au fost de ajuns. Niciodată n-au

fost potrivite. Niciodată n-au rămas cu mine prea mult timp.

Şi acum, iat-o aici. De ce? M-am străduit din răsputeri s-o uit, dar şi acum faţa ei, buzele, corpul, întrezărit îndărătul unei rochii negre, ude… mă bântuie.

Îşi muşcă buza, ronţăind-o în dinţi, iar ochii verzi-cenuşii mă pironesc de bancă. Fir-ar să fie. Nu ştiu de ce, dar nu pot să înțeleg năravul ăsta de a-şi muşca buza… nu pot să-l suport. Îmi vine să arunc chitara, să mă duc spre ea şi să-i iau buza aia de jos, perfect de cărnoasă, între buzele mele și să nu-i mai dau drumul.

Cât pe ce să mă împotmolesc, prima dată când ni se întâlnesc plivirile, dar cânt mai departe. Îi susţin privirea şi-mi continui cântecul.

I-l cânt ei, când ajung la refrenul final. *Eu… şi iubirea… şi tu.*

Ea ştie. Mi-o citeşte în ochi. E curată nebunie să-i cânt ei cântecul ăsta, dar acum nu mai pot să mă opresc. Îi privesc buzele mişcându-se, articulând cuvintele. Ochii îi sunt îndureraţi, bântuiţi.

Persoana din faţa ei se mişcă şi aşa văd un toc pentru chitară sprijinit de coapsa ei, cu partea rotundă de jos aşezată pe trotuar şi palma ei ţinând îngustul vârf în echilibru. Nu ştiusem că şi ea cântă.

Cântecul se termină şi lumea îşi ia tălpăşiţa, câteva persoane aruncându-mi bancnote de un dolar sau de cinci. Businessmanul – încă vorbind la telefon – îmi aruncă una de cincizeci şi o carte de vizită care-l prezintă ca fiind producător muzical la o casă de discuri. Înclin capul spre el, iar el îmi face semnul universal de *sună-mă* cu mâna liberă. Poate c-o să-l sun. Sau poate că nu. Muzica înseamnă exprimare, nu afacere.

Ea îşi îndoaie puţin genunchii, îşi ia chitara şi se apropie, strecurându-se lângă mine pe bancă. Nu-şi desprinde privirea de a mea nici când se aşază, îşi desface tocul şi scoate din el o superbă chitară acustică Taylor, pentru piese clasice. Îşi muşcă iar buza, apoi ciupeşte câteva corzi, scoate câteva acorduri şi începe *Barton*

hollow.

Râd încetişor şi constat că suferinţa n-a părăsit-o. A dus-o cu ea tot timpul. Îmi strecor şi eu acompaniamentul de chitară pe lângă al ei, după care încep să cânt şi din voce. Cuvintele îmi ies cu uşurinţă de pe buze, însă abia dacă mă aud. Ea cântă uşor şi bine, dar e evident că n-a mai pus de mult mâna pe chitară, încă mai trage cu ochiul spre degetele de pe grif când schimbă acordurile şi chiar greşeşte câteva note. Însă vocea ei... e magie pură, melodioasă şi argintie şi cristalină şi atât de dulce.

Împreună atragem o nebunie de lume. Zeci de oameni. Strada de dincolo e ascunsă vederii de trupurile lor şi-mi dau seama că ea e incomodată de atâta atenţie. Îşi ridică un picior peste genunchiul celuilalt, se mişcă în ritm, îşi lasă capul în jos, parcă dorindu-şi să fi avut părul desfăcut, ca să se fi putut ascunde după el. La un acord mai sus decât ar fi trebuit, pierde ritmul. Mă răsucesc pe bancă, îi caut privirea, i-o întâlnesc şi-i fac un semn cu capul, după care încetinesc ritmul şi accentuez bătăile. Inspira adânc, umflându-şi pieptul în spatele chitarei Taylor, şi regăseşte ritmul odată cu mine.

Cântecul se sfârşeşte, la un moment dat, mult prea devreme. Aproape că mă aştept ca ea să se ridice, să-şi dea deoparte chitara şi să dispară iar, plutind, fără să schimbe vreo vorbă cu mine, pur şi simplu să dispară, la fel de misterios cum apăruse. Şi totuşi, n-o face. Slavă Domnului, îşi roteşte privirea spre mulţime, îşi muşcă buza şi întoarce capul spre mine. Eu aştept, ţinând corzile cu palma desfăcută.

Trage aer adânc în piept, ciupeşte câteva corzi absentă, vrând parcă să se hotărască, apoi face un semn aprobator ca pentru sine, o clătinare rapidă din cap, ca şi cum ar spune: *Mda, pe-asta o s-o cânt*. Apoi începe acordurile unui cântec pe care ştiu că-l cunosc, dar nu-mi dau seama de unde să-l iau. După care începe să cânte cu vocea. Şi, încă o dată, vizibila mediocritate în cântatul la chitară nu se mai simte, estompată fiind de frumuseţea şocantă a glasului ei. Cântă *Make you feel my love*, piesă

compusă de Adele. Piesa originală e simplă şi intensă, numai pian şi vocea unică a lui Adele. Dar când o cântă Nell, o preia şi o preschimbă, o face să devină obsedantă şi tristă, să sune aproape de stilul country. O interpretează în registrul ei grav, aproape şoptind cuvintele.

Şi mi-o cântă mie.

Ceea ce, oricum ar fi, n-are nicio logică. Şi totuşi, mă priveşte în timp ce cântă și pot să-i văd în ochi anii de suferinţă şi de remuşcări.

Încă se învinovăţeşte. Ştiam că aşa a fost mereu şi sperasem ca timpul s-o vindece, dar acum văd, fără să fi vorbit măcar cu ea, că încă-şi duce povara. În faţa asta e acum întuneric. Aproape că n-aş vrea să am de-a face cu ea. M-ar răni. Ştiu asta. O simt, o văd apropiindu-se. Are prea multă suferinţă, prea multe crestături şi cioburi şi tăişuri în suflet, şi-o să mă tai în ele, dacă n-o să am grijă.

Eu nu pot s-o lecuiesc. Ştiu şi asta. Nici n-am de gând să încerc. Am avut parte de prea multe fete cumsecade, generoase, care s-au cuplat cu mine închipuindu-şi că m-ar putea lecui.

Dar mai ştiu şi că n-o să stau deoparte. O să mă agăţ de ea şi-o să mă las tăiat. Sunt specialist în suferinţă. Sunt specialist în hemoragii, atât emoţionale, cât şi fizice.

O las să cânte. Nu mă amestec; îi las ei momentul, să-i aparţină. Mulţimea şuieră şi aplaudă şi-i aruncă dolari în tocul deschis al chitarei.

Acum, ea e cea care aşteaptă, mă priveşte. E rândul meu. Îmi dau seama că trebuie să-mi aleg cu grijă cântecul. Aici purtăm un dialog. Susţinem o conversaţie prin muzică, o discuţie în acorduri de chitară şi note cântate şi titluri de piese. Zdrăngănesc aiurea şi fredonez încet, gândindu-mă. Şi deodată îmi vine ideea. *Can't break her fall*, al lui Matt Kearney. E un cântec care mi se potriveşte şi e unic, unul pe care oamenii îl ţin minte. Şi ştiu că ea o să mă audă, o să audă ceea ce nu spun când îl cânt. Jumătate cântat, jumătate recitat pe ritm. Strofele spun o poveste atât de viguroasă, de vie, şi dintr-odată o văd pe ea în versuri, cu tot cu mine.

Mă ascultă cu atenţie. Privirea ochilor gri-verzui se înăspreşte, iar dinţii apucă buza de jos şi-o muşcă tare. O, da. Mă aude. Îi observ tremurul mâinii când îşi pune chitara în toc, trage fermoarul şi se străduieşte să nu se împiedice când fuge de mine. Coada împletită flutură în urma ei, săltând printre omoplaţi, iar pulpele palide i se zăresc ca două fulgere albe prin soarele New York-ului.

O las să plece, îmi termin cântecul, doar din două acorduri, după care îmi închid chitara în toc şi pornesc în pas alergător după ea. Peste drum, taxiuri galbene, claxonând nerăbdătoare, zgomotele oraşului, apoi scara care coboară spre metrou. Ea vâră o cartelă în aparat şi se luptă cu turnichetul, ţinând cu neîndemânare chitara de gât. Mai introduce o dată cartela, însă turnichetul nu vrea să se clintească şi-o aud înjurând în barbă. În spatele nostru oamenii au făcut coadă, dar pare să nu-i observe, şi nici pe mine la doar câţiva centimetri de ea.

Scutură din cap, încetează să se lupte şi inspiră adânc. În momentul ăsta, întind mâna pe lângă ea, îmi introduc propria cartelă, apoi o împing cu blândeţe dincolo de aparat. Se supune, parcă năucită, mă lasă să-i iau chitara din mână şi să-mi strecor cureaua tocului pe umăr, ţinându-l pe-al meu de toartă. Îmi lipesc palma liberă de mijlocul ei şi-o împboldesc să se urce în vagonul de metrou care aştepta cu uşile deschise. Ea nu mă priveşte, nu se îndoieşte de faptul că eu sunt. O ştie şi-atât. Încă respiră profund, reculegându-se. O las să respire, las tăcerea să se prelungească. Nu se întoarce să mă privească, dar se lasă uşor pe spate, spinarea ei atingându-mi pieptul. Nu-şi lasă şi greutatea, ci doar permite existenţa unei păreri de atingere.

Coboară după câteva staţii şi o urmez. Ia un alt metrou şi ne continuăm drumul în tăcere. Nu mi-a întâlnit privirea încă de când a plecat în fugă de pe banca din Central Park. Am rămas tot timpul în spatele ei, doar urmând-o. Şi o urmez până la un bloc cu apartamente din TriBeCa, o urmez prin casa scării, în care ni se aud ecourile paşilor, făcând tot posibilul să nu mă holbez la

cum îşi leagănă posteriorul în timp ce urcă treptele. Totuşi, e destul de greu. Are un posterior grozav, bombat şi ferm, şi i se leagănă ispititor pe sub bumbacul subţire al rochiei de vară.

Descuie uşa cu numărul trei sute paisprezece, o împinge cu piciorul şi se duce direct în bucătărie, fără să mai stea să vadă dac-o urmez nepoftit, ceea ce şi fac. Închid uşa după mine, îi aşez chitara pe podea sub un comutator, imediat în antreu, lângă o măsuţă pătrată înţesată de partituri şi manuale pentru chitară şi pachete de corzi din nailon. Chitara mea poposeşte pe podea, lângă mine, la intrarea în bucătăria deschisă. O văd cum smuceşte de uşa unui dulap de lângă frigider, scoate din el o sticlă de Jack, îi deşurubează capacul şi-l azvârle pe bufet. Îi tremură mâna. Ridică sticla la gură şi soarbe de trei ori, trei gâlgâituri lungi şi zdravene, direct din sticlă. Pe naiba! Trânteşte sticla pe bufet şi rămâne pe loc, cu faţa în jos printre braţele în care stă proptită, cu un picior întins la maximum în spatele ei şi cu celălalt îndoit, aproape lipit de uşa bufetului, ca într-un fuleu întins de alergător. Inspiră tremurat, îşi îndreaptă spinarea, îşi şterge gura cu dosul palmei. Traversez spaţiul dintre noi şi nu las nesesizat felul în care i se încordează umerii în timp ce mă apropii. Îşi opreşte respiraţia când braţul meu îi plonjează peste umăr, iar mâna mea apucă sticla şi mi-o duce la buze, imitându-i cele trei sorbituri prelungi. Simt arsura, o iritare familiară.

În sfârşit, ea se întoarce cu faţa, retrăgându-se până la muchia bufetului, ridicându-şi privirea spre mine, cu ochii mari şi cercetători. Dintr-odată, seamănă cu un personaj de anime, cu ochii ei atât de mari şi plini de o emoţie insondabilă. Îmi doresc amarnic s-o sărut, dar mă abţin. Nici măcar n-o ating, cu toate că sunt la doar câţiva centimetri de ea. Ţin sticla într-o mână, iar cu cealaltă mă proptesc de bufet, lângă cotul ei.

— Ce cauţi aici? mă întreabă.

Vocea îi suna ca o şoaptă aspră, arsă de whisky. Simt cum un zâmbet strâmb îmi înclină buzele.

— Aici, în apartamentul tău? Sau aici, în New York?

— În apartamentul meu. În New York, în viaţa mea. Aici. Ce cauţi aici?

— Locuiesc în New York. Şi asta de la şaptesprezece ani. Sunt aici, în apartamentul tău, pentru că te-am urmărit din Central Park.

— Dar pentru ce?

— Pentru că n-am terminat de discutat.

Îşi încreţeşte nasul dezorientată, într-un gest atât de absurd de adorabil, încât inima îmi tresaltă în piept.

— De discutat? Niciunul dintre noi n-a scos o vorbă.

— Tot o conversaţie s-a numit, îi zic, ducând sticla la gură şi sorbind încă o dată, simţind lichidul cum îmi izbeşte stomacul.

— Despre ce?

— Tu să-mi spui.

— Nu ştiu.

Îmi ia sticla din mână, bea din ea, îi înşurubează capacul şi-o pune deoparte.

— Despre… noaptea aia, pe terasă.

Ridic din umeri şi-mi aplec capul dintr-o parte în cealaltă.

— Oarecum, dar nu tocmai.

— Şi-atunci, despre ce crezi tu că discutam?

— Despre noi.

Îşi face loc pe lângă mine, îşi lasă capul într-o parte şi-şi desprinde părul din coadă, apoi îşi azvârle şlapii din picioare.

— Nu există niciun noi. N-a existat niciodată şi nici nu va exista vreodată.

La asta nu-i răspund nimic, fiindcă are dreptate. Dar, în acelaşi timp, se înşală amarnic. Va exista un noi. Doar că ea încă nu-l vede. O să i se împotrivească, pentru că e o greşeală din atâtea puncte de vedere. Eu sunt fratele mai mare al răposatului ei iubit. Şi ea nu ştie nimic despre mine. Sunt un exemplu rău pentru ea. Nu are vârsta legală, aşa că n-ar trebui s-o încurajez la băutura. E clar că se foloseşte de Bătrânul Jack ca să facă faţă suferinţei şi

înţeleg asta mult prea bine. Şi totuşi, are numai douăzeci de ani, încă, iar asta înseamnă că e prea tânără ca să bea aşa, direct din sticlă, ca un alcoolic înveterat.

Termină de despletit părul şi şi-l scutură, pieptănându-l cu degetele.

— E cazul să pleci, îmi zice, dispărând în dormitor. Aud foşnet de veşminte căzute pe podea. Am cursuri.

Sunt un nemernic neruşinat. Ştiu asta, din cauză că numai un nemernic neruşinat ar da ocol bufetului, ca să poată vedea în camera ei. Ceea ce şi fac. E în sutien şi-n chiloţi, în set, roz cu picăţele negre. Cu spatele spre mine şi posteriorul ferm şi bombat de o perfecţiune delicioasă în chiloţeii băieţeşti. Of, Doamne, Doamne, îmi simte prezenţa şi întoarce capul, privindu-mă furioasă.

— Aşadar, eşti un nemernic.

— Trebuia să închizi uşa.

— Ţi-am spus să pleci.

Deschide un sertar, scoate o pereche de blugi, o despătureşte şi o îmbracă.

Să priveşti o fată îmbrăcându-se e aproape la fel de incitant ca atunci când o priveşti dezbrăcându-se.

— Dar n-am plecat şi tu ştiai asta.

— N-am crezut c-o să mă priveşti cu neruşinare cum mă schimb. Pervers afurisit.

Îi zâmbesc, cu zâmbetul acela pe care prietenii mei îl numesc irezistibil.

— Nu sunt pervers. Doar un admirator al artei.

Zâmbeşte cu superioritate.

— Abil, Colton. Foarte abil.

Rânjesc cu gura până la urechi. Nimeni nu-mi spune vreodată Colton. Eu sunt Colţ.

— N-a fost o replică, Nell. A fost adevărul, îi zic, sporind numărul de waţi ai zâmbetului şi pornind spre ea.

Se crispează, strângând un tricou bleu-pal în mâini cu atâta putere, încât i se albesc articulaţiile.

— Ce tot faci?

Nu-i răspund. Îmi continui înaintarea spre ea, pas după pas, calculat. Mă simt ca un prădător, ca un leu care-

şi vânează prada. Ochii i se fac mari, ochi de căprioară. Nările îi freamătă, mâinile răsucesc tricoul, sânii i se umflă când inspiră profund, umflându-se până când am impresia că or să se reverse. Doamne, ce mi-aş dori. Cum am spus, sunt un neruşinat. Ea e cu puţin intrată în cameră şi încăperea e minusculă. Abia încap patul şi şifonierul. Sunt din nou la câţiva centimetri de ea şi i-aş putea vedea sfârcurile dacă mi-aş coborî privirea, probabil. În cel mai rău caz, aş fi răsfăţat cu vederea unei enorme suprafeţe de decolteu ca din porţelan. Totuşi, nu-mi cobor ochii. Îi întâlnesc privirea, îmi las dorinţa pură, clocotul haotic al sentimentelor, să mi se întrezărească în ochi, în timp ce întind mâna dincolo de ea. Îi ating umărul cu degetele chiar lângă breteaua sutienului înainte să apuc muchia uşii. Sunt foarte aproape acum. Sânii ei îmi ating pieptul, iar braţul meu îi atinge atât umărul, cât şi urechea. Pleoapele i se închid, întrerupând contactul vizual, şi-i aud respiraţia oprindu-se. Se înmoaie uşor, tensiunea se scurge din ea şi-şi înclină capul, aşezându-l pe braţul meu.

Ochii i se deschid brusc, aprinşi de o reînnoită hotărâre; îşi îndreaptă spinarea, astfel încât să nu mă mai atingă, închid uşa între noi. Dar, imediat înainte de a ieşi din apartament, îmi scot din portofel o carte de vizită şi-o aşez pe masă, deasupra pachetului cu corzi pentru chitară. Apoi închid uşa apartamentului cu zgomot, în mod intenţionat, ca să ştie că am plecat.

Drumul de întoarcere până la metrou şi ulterioara călătorie cu el până spre apartamentul meu din Queens durează mult, furnizându-mi prea mult timp în care să mă întreb în ce naiba mă vâr, în definitiv. Nell e de rău augur. E profund marcată, cărând după ea un bagaj de necazuri lung de o milă. Ceea ce e valabil şi pentru mine.

Îmi trântesc chitara pe pat şi cobor în atelier, la parter. Îmi aşez telefonul în suport şi pun să urle *Stillborn*, cu Blacklabel Society, suficient de tare ca să-mi înece gândurile în timp ce mă avânt asupra motorului de 6.500 de centimetri cubi, cu opt cilindri în V, pe care-l repar. E pentru un clasic Camaro model ’69, ceea ce n-a însemnat

nici măcar un rahat pentru mine înainte să apară Nell, iar de atunci tot ce mai am în minte e acel Camaro al lui Kyle, pe care l-am restaurat, prefăcându-l dintr-un morman de fiare ruginite într-un bolid ca scos din fabrică, şi apoi l-am părăsit acolo când m-am mutat aici.

Am iubit maşina aia şi m-a durut mult s-o părăsesc, însă tata fusese cel care o plătise, aşa ca nu puteam s-o iau. Nu mai avea importanţă că fiecare bănuţ pentru componente venise de la mine sau că vărsasem sânge, sudoare şi lacrimi ca s-o restaurez. Fondurile iniţiale proveniseră de la tata şi dacă era să mă mut în New York, în loc să frecventez Harvardul, atunci nu trebuia să iau cu mine nimic, în afara a ceea ce cumpărasem din propriii bani. Aşa fusese înţelegerea.

Bine măcar că avusese Kyle grijă de maşină.

Am pufnit, amintindu-mi că tata se aştepta ca eu să mă duc la Harvard. El chiar crezuse că aşa o să se întâmple. Caraghios, fir-ar să fie. Chiar şi acum, după aproape zece ani, tot nu pot să înţeleg ce-o fi fost în capul lui. M-aş fi potrivit cu Harvardul ca un taur într-un magazin de porţelanuri.

Gândurile mi-au revenit la Nell. Şlefuirea segmenţilor de piston e o îndeletnicire plicticoasă, aşa că, evident, nu mă pot abţine să mă gândesc la ea. La vocea ei dulce şi cristalină, şi la ochii cenuşiu-verzui atât de pătrunzători, şi la corpul minunat, absolut minunat. Fir-ar a naibii de treabă, am dat de belea. Mai ales când mă gândesc la durerea adânc înrădăcinată din privirea ei, la disperarea cu care băuse din whisky-ul ăla, de parcă amorţeala i-ar fi fost prietenă, de parcă arsura ar fi însemnat un bine-venit refugiu din faţa realităţii. Cunosc suferinţa aia şi vreau să i-o iau. Vreau să-i cunosc gândurile, vreau să ştiu ce o bântuie.

De fapt, evident că ştiu. Kyle a murit şi ea a văzut totul cu ochii ei. Dar nu despre asta e vorba, în realitate. E şi altceva care o mână. Altceva o roade, cine ştie ce vină. Şi vreau să ştiu care anume, ca s-o pot absolvi de ea. Ceea ce, desigur, e un lucru imposibil şi prostesc şi nesăbuit.

Las jos coala de şmirghel cu granulaţie de 400 şi examinez segmentul, constatând că l-am şlefuit mulţumitor. Radiatorul e următorul obiect al muncii, dar şi el, la rândul lui, îmi ocupă numai parţial atenţia, aşa că gândurile îmi sunt libere să zburde înapoi la felul în care şi-a odihnit capul pe braţul meu pentru o fracţiune de secundă, ca şi cum şi-ar fi dorit să-şi poată da frâu liber, să-şi permită să se lase şi mai mult pe mine. Dar n-a făcut-o şi nu mă pot împiedica s-o respect pentru asta, chiar dacă ştiu că tăria ei e una falsă, proptită de cârjele tremurătoare ale Bătrânului Jack.

Într-o zi, curând, proptelele astea or să se prăbuşească şi întreaga ei lume se va nărui, iar eu ştiu că va trebui să fiu acolo când se va întâmpla asta.

CAPITOLUL 7
Tăieturi. Durere pentru durere

După o săptămână

Stau căţărat pe un taburet într-o bombă de bar de cartier, zdrăngănind la chitară şi cântând o bucată compusă de mine. Nu mă ascultă nimeni, dar nu-mi pasă, îmi e de ajuns să cânt de dragul muzicii, pentru şansa de a simţi cum zboară notele, vibrând în minţi şi-n suflete. Retractez: există o persoană care ascultă, barmaniţa, o fată pe care o cunosc de mult timp şi cu care, până la urmă, m-am cuplat de vreo două ori, acum câteva luni. Nu prea eram compatibili, aşa că relaţia dintre noi s-a transformat într-un soi ciudat de prietenie, datorită căreia ea îmi aranjează să cânt aici în fiecare seară de joi, pentru o sută de dolari şi băutură gratis şi unele flirturi inofensive, care niciodată nu merg mai departe. Kelly, aşa se numeşte. Fată frumoasă, bună la pat, nostimă şi care prepară al naibii de bine Jack cu Coca-cola. Totuşi, pur şi simplu nu s-a lipit treaba în dormitor. Nu ne-am prins niciodată de-a binelea ce să fi fost, decât că… nu prea era ce trebuia. Dar ne bucuram unul de compania celuilalt şi trăgeam câteva porţii zdravene, extrem de necesare, de

râs. Aşadar, ea ascultă şi eu cânt pentru ea. E un cântec despre ea, de fapt, despre o fată cu părul lung şi negru şi ochi căprui strălucitori şi pielea de culoarea cafelei şi un zâmbet dulce şi un trup legănat, care nu va însemna niciodată mai mult decât o prietenă. E un cântec neobişnuit, oarecum însingurat şi trist, dar atins de umor.

Deodată, intră ea. Greşesc o notă, iar Kelly se încruntă la mine de dincolo de tejgheaua barului. Apoi, îmi urmăreşte privirea, face ochii mari şi zâmbeşte cu înţelegere. Nell e înconjurată de alte persoane, de patru fete care ar putea fi toate surori între ele, cvadruplete, sau ceva asemănător, identice, cu părul blond, prins în coadă, cu ridicolele lor moţuri în creştet şi pantalonii mulaţi şi poşetele Coach. Fiecare e la braţ cu câte un băiat, iar ei sunt, la rândul lor, deopotrivă, nătărăi doldora de muşchi, cu tatuaje tribale idioate şi priviri tâmpe şi fiţe cocoşeşti. Tipii îşi ţin mâinile pe fetele lor, posesivi, iar fetelor pare să le facă plăcere.

Şi Nell e cu unul, de asemenea, ceea ce mă calcă pe nervi. E enorm. Cum să zic, şi eu sunt un tip zdravăn, dar ăsta e masiv. Şi n-are privirea tâmpă. E iute şi vigilentă şi plină de o agresivitate latentă. O are la braţ pe fata cea mai sexy din bar şi ştie asta şi abia aşteaptă o mişcare din partea cuiva, ca să-l nimicească.

Îi ţine mâna pe mijloc, pe fese, mai bine zis, strângându-şi degetele pe şoldul ei în timp ce-o conduce spre bar. Văd verde în faţa ochilor, apoi roşu. Ceea ce e o prostie.

E de rău.

O să sfârşesc în puşcărie. Izbutesc să termin cântecul, dar cu greu. Kelly îmi trimite un ţoi de Jameson printr-o chelneriţă. Îl dau pe gât, şi clatin din cap spre Kelly, în chip de mulţumire. Ea îmi răspunde printr-un gest întrebător, cu degetul mare în sus. *Nu-i aşa că sunt bună?* Încuviinţez, minţind.

Eu nu sunt bun. Sunt foarte, foarte rău. O să pornesc o încăierare astă-seară. O s-o încasez, iar Nell o să se enerveze şi Kelly o să se enerveze.

Ar fi cazul să plec. Nu-i datorez nimic lui Nell. Nu e proprietatea mea. N-am de ce s-o revendic. Sigur, ea n-a pomenit niciodată ceva despre vreun iubit al ei, dar, în definitiv, nici n-am prea stat noi de vorbă, iar eu n-am întrebat aşa ceva. Nu mi-a trecut prin minte.

Mă lansez într-o versiune proprie după cântecul lui Matt Nathanson, *Come on get higher*, fiindcă e o piesă pe care pot s-o interpretez fără să gândesc. Privesc, aştept. Ea o să-şi dea seama cine cântă, dintr-o clipă în alta, şi abia atunci lucrurile ar urma să devină interesante.

El o împinge nerăbdător spre bar, iar ea se smuceşte, ferindu-se de atingerea lui, îşi răsuceşte trunchiul ca să-i spună ceva pe un ton răstit. Nu pot să-i văd buzele, ca să citesc pe ele, dar pot să-mi imaginez. Se îndepărtează de el, însă tipul o urmează şi-i cuprinde mijlocul cu braţul, o trage lângă el şi se apleacă să-i şoptească la ureche. Nu ştiu ce i-o fi spus, dar o văd cum înţepeneşte, consimţind totuşi. Rămânând lipită de el. Îi văd chipul şi e clar că e nefericită, dar într-un fel care denotă o îndelungată suferinţă. Nimic nou.

Dar asta nu face altceva decât să-mi aprindă şi mai intens furia.

Închei cântecul, după care mă hotărăsc să măresc potul. Îmi dreg glasul la microfon şi fac o introducere. De obicei, încep să cânt fără alte efecte teatrale, mai ales când nu-mi acordă nimeni atenţie de-a binelea, însă aici e o situaţie unicat.

— Salutare, tuturor. Sper că vă simţiţi bine cu toţii, la fel ca mine. Eu sunt Colţ şi-o să vă cânt un amestec de coveruri şi compoziţii proprii.

Ea se răsuceşte, atrasă de vocea mea ca trasă pe sârmă. Face ochii mari şi-şi opreşte respiraţia.

— Asta a fost o piesă de-a lui Matt Nathanson, apropo, cea pe care tocmai am cântat-o. Dacă nu-l cunoaşteţi, aţi face bine să-l ascultaţi. E grozav. În orice caz, acum o să interpretez un alt cover. Se numeşte *I won't give up* şi-i aparţine lui Jason Mraz.

E un pic cam sus pentru vocea mea, dar mă descurc.

Nu-mi dezlipesc privirea de ea şi abia acum, când am un motiv adevărat ca să cânt, lumea începe să fie atentă. Poate s-o fi schimbat ceva în vocea mea, nu ştiu, însă sporovăiala încetează şi capetele se întorc spre mine.

Nu-mi dau seama precis dacă ea mai respiră cât de cât. E încă lipită strâns de coastele lui Mălai-Mare şi-o văd că-şi pierde răbdarea. Se smuceşte să scape de el, dar tipul nu cedează. În cele din urmă, îi arde un cot, cu putere, şi el îi dă drumul, încruntându-se. Ea dispare în toaletă; când se întoarce, se şterge la gură cu dosul palmei şi-mi dau seama precis ce-a făcut ea înăuntru. Nu-mi iau ochii de pe ea nici pe durata altor câteva cântece. Până la urmă, am nevoie să iau o pauză, aşa că mulţumesc publicului şi cobor de pe scenă. Ea se tot străduieşte să mă ignore, dând pe gât pahar după pahar de Jack şi stingându-le cu bere Rolling Rock. E clar că, ori şi-a făcut rost de un act de identitate fals, ori e mai mare ca vârstă decât crezusem. Deodată, aud cum se strânge tot grupul de fete şi băieţi în jurul ei, începând să cânte *Mulţi ani trăiască, Nell să trăiască*, oribil de fals. Căpcăunul de partener o trage spre el ca s-o sărute, ceea ce ea îi permite, inertă, cu braţele pe lângă corp, fără să-i răspundă la sărut. În cele din urmă, îl împinge deoparte şi se întoarce spre bar. Nu sunt lângă ea, dar o văd ştergându-se la gură, dezgustată parcă, şi stăpânindu-şi un fior de silă. Căpcăunul n-o vede, fiind prea preocupat să-i facă ochi dulci chelneriţei, care la rândul ei se apleacă, astfel încât el să-i poată privi decolteul în timp ce continuă să flirteze.

Mă nedumereşte schimbarea asta şi mai ales când mâna lui – cea care nu e pe şoldul lui Nell – alunecă în jos ca să pipăie, făţiş, fundul chelneriţei. Devin chiar şi mai nedumerit când o văd pe Nell răsucindu-se pe călcâie şi urmărind întreaga scenă, cu umbre de amuzament şi de dezgust jucându-i pe buze şi în ochi.

Apoi le întoarce spatele, clătinând din cap, dar nu-i îndepărtează mâna de pe ea. Îmi întâlneşte privirea şi eu înalţ o sprânceană. Pentru o fracţiune de secundă, în ochi îi apare o expresie aproape vinovată, dar apoi se risipeşte.

Îi fac un semn lui Kelly să vină şi-i zic să toarne două pahare mari de Jameson, unul pentru mine şi unul pentru Nell.

Când văd că Nell are paharul în mână, mi-l ridic pe-al meu la gură şi-l golesc dintr-odată. Nell mă imită. Căpcăunul priveşte toate astea şi se întunecă la faţă. Se apleacă şi-i şopteşte ceva la ureche. Ea ridică din umeri. El îşi înlănţuie degetele de antebraţul ei şi-l văd că strânge, o văd pe Nell că tresare de durere.

Mama mă-sii.

Îmi pun jos paharul şi-mi croiesc drum prin înghesuială spre ei. Nell mă urmăreşte cu privirea, clătinând din cap spre mine. Nu-i iau în seamă avertismentele. Căpcăunul îşi îndreaptă spinarea când mă vede apropiindu-mă şi colţurile gurii i se ridică într-un zâmbet nerăbdător. Îşi flexează degetele şi trece în faţa lui Nell.

— COLŢ! aud vocea răstită a lui Kelly din stânga mea, de dincolo de tejghea. La naiba, aşa ceva nu permit. Nu în barul meu.

Mă întorc spre Kelly, ai cărei ochi aruncă pumnale spre mine. Kelly mai ştie câte ceva despre mine, îi cunoaşte pe câte unii dintre cei cu care obişnuiam să umblu. Ştie de ce sunt în stare şi nu vrea să vadă nimic din toate astea aici. Nu pot să i-o iau în nume de rău.

Se apleacă şi ia de sub tejghea un baston de poliţie pliabil şi, dintr-o zvâcnire a încheieturii, îl desface în toată lungimea. Îl îndreaptă spre Căpcăun şi spre toţi ceilalţi.

— Afară de-aici. Toţi. Imediat.

Îşi scoate şi telefonul mobil din geantă şi formează un număr, după care le arată ecranul.

— Vă sparg pe toţi, după care sun la poliţie şi pun să fiţi arestaţi, pentru că aşa e înţelegerea mea cu ei. Aşa că ieşiţi dracului de-aici.

Cu Kelly nu te pui. Ea îi ştie pe cei cu care umblam deoarece şi ea umbla cu ei. Ceea ce nu spune e că bandana roşie care-i leagă părul împletit în codiţe rasta nu e doar de dragul modei. E un semn distinctiv. Acel gen de semn

distinctiv care-ţi spune că e de-ajuns ca ea să dea un telefon, ca toată gaşca, în frunte cu Căpcăunul, să dispară. În chip sângeros.

Nell îmi mai aruncă o ultimă căutătură, după care porneşte spre ieşire, aruncând o bancnotă pe tejghea. Insipizii ei prieteni şi jigodia de partener o urmează, însă Căpcăunul se mai opreşte în uşă ca să-mi sfredelească faţa cu privirea. Îi susţin căutătura până când se întoarce şi pleacă.

Mă urc din nou pe scenă şi-mi fac de lucru, acordându-mi chitara.

Kelly iese din spatele barului şi se opreşte în faţa mea.

— Asta ce naiba a mai fost, Colţ?

— Cineva cunoscut, îi răspund, ridicând din umeri.

— Erai gata să te iei la cafteală.

— Se purta brutal cu ea.

— Şi ea îi permitea.

— Asta nu-i o scuză, îi dau replica, scoţându-mi capodastrul din tocul chitarei şi potrivindu-l peste corzi.

Kelly mă priveşte cu atenţie.

— Nu, nu e. Dar dacă ea îi permite, e problema ei. N-am nevoie de belele în barul meu. Tu nu ai nevoie de belele, punct.

Îşi pune mâna pe braţul meu, într-un rar moment de contact între noi; una dintre prevederile contractului nostru de prietenie post-coitală este să nu ne atingem.

— Colţ… o duci chiar bine. Nu face totul praf, ok?

— Cum aş putea să fac una ca asta?

Kelly îmi aruncă o privire de genul *Ce, eşti prost?* cu mâna în şoldul scos în afară.

— Nu te-am mai văzut niciodată atât de nervos, Colţ. Tu nu te enervezi. Ceea ce înseamnă ca ea înseamnă ceva.

— E complicat, îi zic, râcâind cu pana pe o coardă, fără s-o privesc.

— Totdeauna e complicat. Ceea ce vreau eu să zic e că… tu te-ai pus bine pe roate. Ai lăsat în urmă toate astea – aici gesticulează spre bar, spre strada de afară,

referindu-se la trecutul nostru comun marcat de violenţă – şi n-ai nevoie să dai de belea pentru o fată.

— Nu e o fată oarecare.

Na, fir-ar. N-am vrut să zic asta.

Kelly mijeşte ochii spre mine.

— N-am zis io c-ar fi, îmi replică, recăpătându-şi accentul de stradă, pe care ştiu cât de aprig se străduieşte să şi-l camufleze. Io zic numa'… io zic numa'. Nu-ncurca borcanele. Fă ce tre' să faci, da… ştii tu, ce să mai zic. Fă ce vrei.

Oftez şi-mi ridic, în sfârşit, privirea spre ea.

— Am înţeles ce vrei să spui, Special K, zic şi zâmbesc rostindu-i vechea poreclă.

Kelly îşi roteşte gâtul la modul *n-aş prea crede*.

— Spune-mi că nu mi-ai zis aşa.

— Ba chiar ţi-am zis, surioară, îi răspund, aruncându-i zâmbetul irezistibil, care totdeauna îşi face efectul.

Kelly se preface că leşină, după care mă pocneşte în braţ, tare. Suficient de tare cât să mă usture braţul.

— Taci şi cântă, nemernicule, mă apostrofează, după care pleacă, legănându-şi şoldurile, şi nu mă deranjează s-o privesc.

N-om mai fi noi cuplaţi, dar asta nu înseamnă că nu pot să apreciez priveliştea.

Imediat după ce gândesc asta, simt un neobişnuit junghi de vinovăţie. Zăresc în minte chipul lui Nell, ca şi cum i-aş fi dator cu fidelitatea. Ceea ce nu e cazul. Totuşi, nu-mi pot alunga ideea. Aşa că-mi văd de cântat, încercând să uit de Nell, şi de Căpcăunul ei, şi de Kelly, şi de belele, şi de amintirile trecutelor încăierări.

* * *

Merg mult pe străzi. Totdeauna am mers. Pe vremea când eram un tânăr furios, de şaptesprezece ani, fără adăpost, rătăcit pe străzile rău-famate ale Harlemului, asta era tot ce aveam de făcut. Nu cunoşteam nimic despre traiul pe străzi, aşa că mergeam. Mergeam ca să mă menţin la distanţă de necazuri, să mă menţin treaz, să mă menţin cald. Pe urmă, când i-am cunoscut pe T-Shawn, pe

Split şi pe ceilalţi băieţi, străzile au devenit mijlocul nostru de trai, viaţa noastră, feuda noastră. Aşa că mergeam pe străzi ca să-mi desfăşor afacerile. Acum merg pe străzi fiindcă asta îmi dă o senzaţie familiară, reconfortantă. Când trebuie să mă gândesc la tot felul de rahaturi, merg. Îmi strecor chitara în husă, îmi leg şireturile pantofilor Timberland şi merg. Pot să pornesc din apartamentul meu, de deasupra atelierului din Queens, şi să ajung în Harlem, sau în Astoria, sau în Manhattan. Merg ore întregi, fără iPod, fără destinaţie, doar kilometru după kilometru de trotuare aglomerate şi caldarâm crăpat şi zgârie-nori impresionanţi şi blocuri de apartamente şi alei lăturalnice unde foştii prieteni încă stau să se machească, să fumeze sau să se bată. Foşti prieteni, foşti duşmani, persoane cu care nu mai am legătură. Ei, însă, îmi dau pace, fie prieteni, fie duşmani, şi mă lasă să merg mai departe.

E ora două dimineaţa, sunt treaz, în cea mai mare măsură, şi n-am unde să mă duc, aşa că merg. Încă nu mă simt pregătit pentru apartamentul rece şi tăcut, nu sunt pregătit să-mi finisez motorul. Încerc să mă conving pe mine însumi că ar fi cazul s-o uit pe Nell. Asta am tot făcut în ultimii doi ani, însă acum e chiar mai greu, fiindcă am în minte imagini proaspete cu ea, în nări mirosul şamponului ei, amintirea furnicăturilor din clipa în care mătasea sutienului ei s-a atins de tricoul meu. Imagini proaspete ale frumuseţii ei seducătoare, ale cumplitului abis de suferinţă din sufletul ei.

Aşa că nu sunt întru totul surprins când ora trei dimineaţa mă găseşte apropiindu-mă de blocul ei din TriBeCa. Uşa de la intrarea clădirii nu e încuiată, lucru neobişnuit. Din motive pe care nu mă sinchisesc să le examinez, trec mai departe şi urc scara. Primul lucru pe care-l aud e vocea ei.

— Dan, eu intru în casă. Singură. Sunt obosită.

Vocea e scăzută, dar inteligibilă.

— Haide, iubito. Stai cu mine să vedem un film.

Ea oftează exasperată.

— Nu sunt proastă, să ştii. Îmi dau seama foarte bine

ce vrei. Şi răspunsul e nu. Nu s-a schimbat.

— Şi totuşi, eu mai sper, se aude vocea lui amuzată, dar şi iritată. Şi-atunci, de ce mai ieşim împreună?

— Tu să-mi spui. Eu nu te-am încurajat niciodată. Nu ţi-am spus niciodată că am fi împreună. Nu suntem. Doar că tu, pur şi simplu, nu vrei să renunţi. Eu nu mă culc cu tine, Dan. Nici în noaptea asta, nici în cea viitoare.

— Ce pot să fac ca să te conving?

— Să fii altcineva? ripostează ea pe un ton tăios, muşcător.

Sunt pe palierul de la primul etaj, cu mâna pe balustradă şi capul ridicat, ca şi cum aş putea să-i văd prin betonul treptelor.

El pufneşte în râs la auzul înţepăturii.

— Fir-ar să fie, Nell, eşti a naibii de fiţoasă, zice şi amuzamentul i-a dispărut din voce.

— Nu sunt.

— Ba eşti. Mă săruţi, mă laşi să te pipăi, ieşi cu mine şi toate celelalte rahaturi, dar când ajungem aici, închizi prăvălia, zice Căpcăunul, ridicând tonul din ce în ce mai nervos. Am tot înghiţit rahatul ăsta de trei luni încoace. M-am săturat.

— Atunci, nu-l mai înghiţi. Lasă-mă în pace. Eu nu ţi-am promis niciodată nimic. Eşti un tip destul de drăguţ. Poţi să fii şi simpatic, când nu eşti nesuferit. Dar relaţia asta nu duce nicăieri şi niciodată nu s-a pus problema.

Tăcerea pare palpabilă. El e iritat; pot s-o simt chiar şi de la un etaj distanţă. Aud o cheie în broască, un mâner răsucindu-se.

— La revedere, Dan.

Apoi un şuierat de-al ei, de durere stăpânită.

— Nu prea cred, iubire. Nu m-am muncit trei luni cu tine să-ţi tot plătesc băuturile şi mesele de prânz şi cafelele, doar ca să-mi dai acum papucii fără nimic în schimb.

— Îmi pare rău, Dan. Nu ţi-am cerut eu niciodată chestiile astea. De fapt, chiar te-am refuzat, dar tu ai insistat.

— Asta se numeşte a fi gentleman.

— Nu, se numeşte a aştepta ca eu să-ţi ofer ceva în schimbul băuturilor plătite de tine. Şi-acum, dă-mi drumul.

Aud o bubuitură de picior în lemn şi scârţâitul balamalelor uşii deschizându-se, paşi târşâiţi, împleticiţi.

— După cum ţi-am spus, Nell. Nu prea cred. Eu am chef să văd un film. Ba chiar te las să-l alegi.

— Spune deschis ce vrei, Dan.

Tonul îi e dur, dar simt teamă în el.

— Aşa vrei tu? Perfect, atunci, iubire. O să mergem înăuntru şi-o să ne simţim bine împreună. Tu o să-mi arăţi cât de drăgălaş ţi-e corpul şi cât de drăguţă poţi să fii.

— Nu. Pleacă de-aici.

Zgomot de încăierare. Plesnetul unei palme pe obraz.

Apoi râsul lui Dan, amuzat şi crud.

— Dacă mă pocneşti nu e în avantajul tău, curvo.

Un scâncet de durere şi de frică, iar eu văd roşu, în timp ce mă furişez în sus, pe scară. Vechile năravuri nu pier uşor: am pumnul într-un box din alamă, de care n-am avut niciodată nevoie cu adevărat, dar se întâmplă să fie folositor, aşa că-l port totdeauna cu mine, pentru că nu se ştie niciodată ce ţi se poate întâmpla pe străzile din New York, lucru valabil chiar şi pentru mine.

Ajung în faţa uşii ei, acum închisă. Aud zgomote înfundate de luptă.

— Termină cu împotrivirile şi-o să mă port frumos cu tine.

Nemernicul o să moară.

Mânerul se răsuceşte fără zgomot în mâna mea şi balamalele scârţâie, dar sunetul e acoperit de scâncetele lui Nell şi de râsetele lui Dan, care o ţine imobilizată şi bâjbâie grosolan cu fusta şi chiloţii ei.

Ea mă zăreşte şi face ochii mari. Dan îi observă reacţia, se întoarce şi-şi îndreaptă spinarea la timp cât să-mi primească pumnul în mutră. E un nemernic tare, trebuie s-o recunosc. Nu sunt mulţi bărbaţii capabili să rămână pe picioare după ce-i lovesc eu, mai ales cu forţa sporită de boxul din alamă. Faţa lui e o mască însângerată

şi pe frunte i se zăreşte albeaţa oaselor. Buzele i se întind într-un rictus de veselie primitivă.

— Colton! NU! O să te omoare! ţipă Nell strident, panicată.

El se şterge la ochi cu braţul şi face un pas spre mine, luând o poziţie de luptă.

— Nu te uiţi la UFC, nu-i aşa? mă întreabă, zâmbind, şi abia acum îmi dau seama că încerc să sparg o nucă destul de tare, luându-mă la harţă cu el.

Acum chiar îl recunosc. Dan Sikorsky, şalanger pentru titlul UFC la categoria grea. Un ticălos brutal. Se zvoneşte că ar fi ucis un tip pe o alee lăturalnică, într-un meci de box fără mănuşi.

Îi răspund la zâmbet. Şi pe mine încercaseră să mă recruteze organizatorii de la UFC. I-am refuzat. Nu mai lupt pentru bani. Îmi vâr boxul înapoi în buzunar.

Arunc o privire spre Nell.

— N-o să am probleme, îi zic. Dar ce naiba cauţi cu unul ca el?

Face o figură nedumerită. Ca şi cum nu i-ar veni să creadă că pot să vorbesc pe un ton atât de nonşalant în faţa unui mardeiaş ca Dan. Îi adresez un zâmbet trufaş, deşi nu se prea poate spune că m-aş simţi aşa.

El se repede spre mine şi Nell ţipă. Totuşi, e un atac lent, neîndemânatic. Lovitura de pumn e telefonată din ochi şi din întreaga lui atitudine. E obişnuit să zdrobească din primul pumn şi asta să fie tot. Dar şi eu sunt obişnuit aşa, motiv pentru care cunosc senzaţia de atunci când nu-ţi iese. Am încasat câteva mardeli straşnice până să învăţ cum să procedez.

Mă aplec… vâjjj. Nu lupt corect. Dar aici nu suntem la UFC. Îmi proptesc genunchiul în plexul lui, îi prind capul între palme şi-l trag cu faţa spre genunchiul meu ridicat. Îl împing înapoi. Îl pocnesc cu piciorul în ouă, de două ori, tare. Îi zdrobesc rinichii cu doi pumni ca două picamăre, îi terciuiesc cu fruntea nasul deja spart.

Mă apucă de tricou şi-mi dau seama c-o să mă cam doară. Ăsta e un turbat. Îi parez primele câteva lovituri,

dar se succed prea repede şi, naiba să-l ia, tare mai loveşte individul. Nell continua să ţipe. Căpcăunul e un morman însângerat, dar acum şi eu sunt la fel. Numai că e alimentat de ură şi de o furie turbată, care se vor stinge curând. Eu sunt în faza furiei reci. Am de suferit, dar am încasat bătăi şi mai rele şi tot eu am ieşit învingător. Asta vrând să însemne că am plecat pe propriile picioare.

El n-o să plece aşa.

Reuşesc, în sfârşit, să-i desprind mâna de tricoul meu, cu preţul sfâşierii materialului.

Îmi permit să arunc o privire spre ea.

— Nell. Taci odată.

Ea încetează imediat cu ţipatul, trage aer în piept precipitat, de parcă abia acum şi-ar fi dat seama unde se află, ce se-ntâmplă. Apoi se răsuceşte pe călcâie, scotoceşte printr-un sertar din bucătărie, după care se strecoară în spatele lui Dan cu un cuţit uriaş în mână. Îi apasă tăişul pe beregată.

— Ajunge, îi zice şi nu mai are nevoie să urle.

Cuţitul vorbeşte suficient de tare.

Dan înţepeneşte.

— Tu nu vrei să faci una ca asta, Nell, articulează, cu o privire ucigătoare.

Ea are rochia sfâşiată în faţă şi chiloţii aproape rupţi. Buza îi sângerează şi văd vânătăi pe braţe şi pe gât.

Nu vreau să-l omoare. Ar însemna o grămadă de necazuri de care n-avem nevoie niciunul dintre noi.

— Ciudat lucru, dar sunt de acord cu Căpcăunul aici prezent, îi zic. Lasă-mă să termin eu ce-am început.

Nell pufneşte cu dispreţ la auzul poreclei.

— Căpcăunul. Se potriveşte, zice, căutându-mi privirea, după care lasă jos cuţitul.

Ceea ce a însemnat o eroare. În clipa în care lama s-a îndepărtat de gâtul lui, Dan a pocnit-o peste mână, s-a răsucit ca titirezul şi i-a ars un pumn, azvârlind-o cât colo.

— Curvo, mârâie spre ea, apoi se întoarce cu faţa la mine.

Evident, nici eu nu mi-am pierdut timpul căscând

gura. Boxul îmi revine pe mână şi orice reţinere îmi dispare. În clipa în care am văzut vânătăile la ea, s-a dus.

Sunt din nou un bătăuş de stradă, un instrument al forţei. Numai că de data asta e altceva: el i-a făcut rău lui Nell.

N-are nici cea mai mică şansă. În câteva momente, e doar un morman de sânge şi oase rupte pe podeaua lui Nell. Am şi eu câteva coaste învineţite, nasul rupt, buzele sparte şi câteva crestături pe obraji, plus un dinte care se clatină. Sânge peste tot.

Îmi scot telefonul, formez un număr şi-mi şterg faţa cu o batistuţă din hârtie.

— Salut, Split, sunt Colţ. Am o problemă.

Îi explic despre ce e vorba şi-i recit repede adresa.

— Mda, în TriBeCa. Lasă gura, dobitocule. Tu doar vino să-l iei pe nemernic şi ai grijă să n-o mai deranjeze altă dată. Mersi.

Nell e în picioare, tamponându-şi buzele, clătinându-se. Mă reped s-o prind exact când dă să cadă.

O ridic în braţe, o aşez pe bufet ca pe un copil, iau un prosop din hârtie, înfăşor ceva gheaţă în el şi i-l apăs pe faţă, unde a lovit-o. Din fericire, n-a fost chiar atât de tâmpit ca să dea cu toată forţa, ci doar o mică scatoalcă, atât cât să-i închidă gura. O să se aleagă cu o vânătaie, dar atât. E ameţită, priveşte ca prin ceaţă, dar o să se limpezească în scurt timp.

Dan geme în spatele meu, amintindu-i de problemă. Îşi îndreaptă spinarea de teamă, auzindu-i vocea, şi-şi încordează privirea peste umărul meu spre halca de carne de vită însângerată în care s-a transformat Dan Sikorsky.

Îşi mută privirea de la el la mine cu încetineală.

— Ce-ai făcut?

Las capul în jos stânjenit.

— Mi-am cam pierdut cumpătul.

— O să moară? se interesează pe un ton calm.

Ridic din umeri.

— Nu în apartamentul tău.

Îşi mijeşte ochii încântători spre mine.

— Asta ce vrea să însemne?

Se aude o bătaie rapidă în uşă şi ea se strânge în mine.

— Cine e?

Îi trag de zdrenţele rochiei, acoperind-o.

— Un prieten de-al meu. Du-te să faci un duş, da?

— Un prieten? repetă, lăsându-se jos de pe bufet şi dând să se ducă spre uşă.

O opresc.

— Mă ocup eu, bine?

Mijeşte din nou ochii, dar apoi dispare în camera ei şi închide uşa. Îi deschid lui Split. Nu e un tip masiv, dar e înfricoşător. Înălţime medie, suplu şi musculos, cu pielea neagră ca noaptea, dantură orbitor de albă şi ochii de un maro atât de deschis, încât par aproape kaki. Ochi în care nu poţi să priveşti prea mult timp, că te pişi pe tine. Ochi care-ţi citesc secretele şi ameninţă să-ţi transforme coşmarurile în realitate. Radiază înfocare şi emană pericol. Sunt bucuros că-l am ca prieten, în principal fiindcă am văzut ce li se întâmplă duşmanilor lui. Dispar.

Îşi coboară privirea spre Dan.

— Ce dracu' a păţit?

Apare Nell, într-un tricou curat şi colanţi.

— Colton mi-a sărit în ajutor, zice ea.

— Tu cine eşti? se interesează Split.

— Nell Hawthorne. E apartamentul meu, îi explică, întinzându-i mâna lui Split.

El îi priveşte mâna întinsă de parcă ar fi o insectă, apoi îşi destinde chipul într-un zâmbet rarisim şi i-o strânge.

— Split, se prezintă el, privind cu atenţie chipul lui Nell, vânătăile pronunţate, urmele de degete de pe gât, felul în care ea îşi ţine braţul strâns pe lângă corp. A-ncercat să te violeze?

Nell face semn din cap că *da*.

— Numele lui e Dan Sikorsky, îl informez pe Split, ştiind că el o să-și dea seama cât fac doi și cu doi.

Ochii lui Split se măresc foarte puţin, echivalentul

unui icnet de surprindere din partea oricui altcuiva.

— L-am văzut bătându-se cu Hank Tremaine, acum câteva săptămâni, în Harlem. L-a făcut praf pe Hank de-a binelea. Tu eşti autorul?

Se lasă în genunchi, îl împunge pe Dan în spinare, îi examinează vătămăturile cu ochi de profesionist.

— I-ai cam făcut bucata, Colţ. Are nevoie de doctor, altfel n-o mai duce.

— A încercat s-o violeze, Split. După care i-a dat un pumn.

— Ca să fim corecţi, se amestecă Nell, mi-a dat un pumn numai după ce i-am pus cuţitul la gât.

Split se îneacă de râs.

— Ai ce? Fato, eşti nebună. Nu-i pui cuţitu' la gât unuia ca Dan Sikorsky făr' să-i iei beregata. O cauţi cu lumânarea, dacă faci rahatu' praf aşa.

— Ea e din suburbiile Detroitului, Split. De unde am copilărit eu. E floricică.

— M-am prins, încuviinţează el. Ziceam şi io aşa, dacă s-o mai întâmpla ş-altădat. Nu ameninţi dacă n-o duci la capăt. Nu cu jigodii ca Sikorsky. Ăsta te omoară, chiar dacă eşti o căţea albă bogată.

— Poftim? protestează Nell, crispându-se.

Split îmi aruncă o privire. Eu râd.

— N-a vrut să spună decât că eşti o fată albă. Nu una de Cartier.

— De cartier? repetă ea, de parcă ar fi într-o limbă străină. Şi tu eşti de cartier, Colton?

Split izbucneşte iar în râs.

— Colton?

Pronunţă numele exact ca ea, accentuând clar fiecare silabă.

— Frate, asta-i o bucăţică. Unde-ai găsit-o? mă întreabă, privind spre Nell. Mda, el îi de cartier. Fratele meu Colţ e OG din vremuri vechi.

Nell face o figură nedumerită.

— OG?

Split doar suflă un hohot de râs printre buze, un jet

de aer.

— Eşti ceva, frate, zice, scoţând din buzunar un telefon. Tastează un mesaj, apoi îşi ridică din nou privirea spre Nell. Te ţii bine, gagico albă?

Nell îi răspunde cu o privire impasibilă.

— Sunt bine.

Split clatină aprobator din cap, dar îmi dau seama că n-o crede mai mult decât mine. Mă apropii cu un pas de Nell şi nu-mi scapă faptul că se încordează, chiar dacă e vorba despre mine.

— Du-te să faci un duş, Nell. O să-ţi fie de ajutor.

— N-am nevoie de ajutor, îmi dă ea replica pe un ton dur, îndărătnic.

Râd, dar nu cu răutate.

— Atunci vrei să te ocupi singură de el? o întreb, făcându-i semn spre Dan, care tuşeşte, înecându-se cu propriul sânge. Split îl întoarce cu faţa în jos, ca să i se scurgă pe podea.

Nell se albeşte la faţă şi începe să tremure.

— Poate că un duş ar fi o idee bună, zice.

— Mda. Toate astea n-or să mai fie, când o să ieşi tu.

Văd cum pe faţă îi flutură o umbră de panică.

— Tu n-o să pleci, aşa e?

— Vrei să plec? o întreb la rândul meu.

Ea scutură din cap, o mişcare firavă, vulnerabilă, care-mi face inima să sângereze un pic mai mult pentru ea.

— Atunci o să fiu aici, o asigur. Tu du-te doar să faci un duş fierbinte.

Încuviinţează şi dispare în dormitor. Aud apoi cum dă drumul la duş şi mă străduiesc să nu mi-o imaginez acolo. Nu e ceea ce-i trebuie ei în clipa asta.

Split se lasă pe vine la picioarele lui Dan.

— Ia-l de umeri, Colţ.

Mă aplec şi-l ridic, apoi îl cărăm jos, pe scara, şi afară, în maşina lui Split. Un cuplu trece pe lângă noi, aruncându-ne priviri ciudate, dar, din moment ce suntem în New York, nimeni nu are nimic de spus. Îl azvârlim degrabă pe bancheta din spate şi închidem portiera. Split

şi-o deschide pe-a lui şi se strecoară în maşină, dar n-o închide după el.

— Nu e locul ei în lumea asta, Colţ, îmi zice fără să mă privească.

— Ştiu.

— Nici al tău. N-a fost niciodată.

— Şi asta o ştiu.

— Îmi place de tine, albule. Nu te lăsa tras înapoi spre rele. O să te găsesc mort şi-atunci cine-o să-mi mai repare rabla când o să crape?

Split porneşte motorul, care se trezeşte la viaţă, huruind.

E un Bonneville model ’73, verde-lămâie, cu motorul original, restaurat de subsemnatul. E o frumuseţe şi totdeauna am fost un pic gelos. A cumpărat-o pe o mie de dolari de la o bătrânică de prin Rochester şi am petrecut împreună o întreagă vară restaurând-o. Nu ne-a luat mult, din moment ce bătrânica aproape că nici n-a condus-o după ce i-a murit bărbatul.

Split vine la mine cu ea când are nevoie de câte o ajustare sau altceva, dar în realitate e pretextul lui de a ţine legătura cu mine.

— N-o să mor, Split.

— Ce vrei să fac cu boul ăsta?

— Nu ştiu şi nici nu vreau să aflu. Merita să moară înecat cu propriii dinţi afurisiţi, dar nu vreau să am şi sângele lui pe conştiinţă.

— Nu mai spune! Ai destul sânge în instalaţie cu gagica asta.

Izbucnesc în râs.

— Mersi pentru că mi-ai amintit.

— Doar am vrut să te readuc la realitate, îmi zice, închizând portiera şi lăsând geamul în jos, O să trec pe la atelier să te-anunţ dacă n-a dat colţu’.

— Nu-i nevoie. Doar ai grijă să nu se mai întoarcă pe-aici.

Split îmi zâmbeşte, un fulger de dinţi albi pe fondul pielii negre.

— Asta nu cred c-o să fie o problemă, îmi zice.

Trece schimbătorul de viteze în poziţia *D*, dar se mai opreşte pentru câteva clipe.

— Problema e că avea programat să se lupte cu Álvarez săptămâna viitoare şi io am pus un miar pe Álvarez.

Râd iarăşi.

— Álvarez n-avea nicio şansă, aşa că tocmai ţi-am economisit un miar. O fi el un bou, dar e tare de tot, dobitocul.

— Ţi-ai ratat vocaţia, Colţ. I-ai fi curăţat pe toţi în UFC.

— Prefer să mă ţin cât mai departe de toate rahaturile astea, îi zic, clătinând din cap.

— Ştiu, ştiu. Ziceam şi io aşa.

Ridică pumnul spre mine şi-l ciocneşte de-al meu.

— Mai sună-mă, javră. Demult rămăsese vorba să bem ceva rece.

— Sigur. Poate pe joi.

— Pe joi aş putea. Am ceva învârteli mai devreme, dar atât.

Încuviinţez şi el demarează. Deschid uşa apartamentului lui Nell şi intru, cântând ceva ca să ştie că eu sunt. Duşul încă se aude curgând, ceea ce-mi spune că, probabil, ea tot îşi mai freacă pielea ca s-o cureţe de porcării. Să se cureţe de senzaţiile alea. O să stea sub duş pân-o să se răcească apa. Am văzut prea multe prietene trecând prin asta, prietene lângă care n-am putut să fiu la timp ca să le salvez.

Iau un sul nou de prosoape din hârtie de sub chiuvetă şi flaconul ei de Windex. Din fericire, are podeaua din lemn. E mai uşor de scos sângele din lemn decât de pe covor. Absorb sângele cu prosopul, pulverizez soluţia şi frec lemnul, după care găsesc un flacon vechi de Pledge, pe care probabil ea îl foloseşte pentru masa din bucătărie. Pulverizez pe podea şi mai frec o dată. Apoi şterg pereţii şi tot restul.

Până la urmă, când aud că se opreşte apa, mizeria a

dispărut. Nell îşi face apariţia cu părul ud, cu şuviţe atârnând, îmbrăcată doar cu un tricou lung cu imprimeu din Disney, care-i ajunge de-abia până la jumătatea coapselor. Strâng din dinţi şi mă gândesc la căţeluşi morţi şi la călugăriţe şi la când am nimerit peste mamaia, în copilărie, în timp ce făcea duş. Nu mă ajută decât parţial. Arată mai vulnerabilă ca oricând şi traversez încăperea cuprinzând-o în braţe, înainte să-mi dau seama ce fac.

De data asta nu se mai crispează. Respiră adânc, prelung, constant, regulat.

— Nu-i nimic dacă plângi, îi zic.

Ea scutură din cap.

— Ba da. Este.

— Tocmai ai fost atacată. Ţi se permite.

— Ştiu. Dar nu vreau. Nu pot.

Se desprinde brusc de mine şi se duce în bucătărie.

Îi iau din mână sticla de Jack înainte să poată bea din ea.

— Nu sunt convins că ar fi metoda cea mai bună, îi zic.

Îmi smulge sticla şi-o ridică iar la gură, dar din nou i-o iau.

— N-o să dispară pentru totdeauna, îi explic. Revine mereu.

— Ştiu, încuviinţează ea, întinzându-se după sticlă, numai că eu o ţin astfel încât să n-o ajungă; înhaţ două pahare din dulap şi torn în ele porţii generoase. Am nevoie de mai mult decât atât, protestează.

— Ba nu, n-ai.

Dintr-odată, i se pune pata pe mine şi ochii îi sunt acum cu totul cenuşii ca norii de furtună, furioşi.

— Nu-mi spune tu mie de ce am nevoie! Tu nu mă cunoşti.

— Dar cunosc ce înseamnă să-ţi îneci suferinţa în whisky. După o vreme, încetează să-şi facă efectul. Şi atunci, nu-ţi mai ajunge tot whisky-ul din lume.

— Nu tu ai fost cel violat.

— Aproape violată. L-am oprit la timp. Îmi pare rău

că n-a fost mai devreme, dar e o diferenţă enormă între a fi violată şi aproape violată.

Ochii ei aruncă văpăi şi ridic braţele împăciuitor.

— Nu spun că n-ar fi nimic. Că este. Îţi e permis să simţi ceea ce simţi. Eu spun doar că oricât whisky ai gâlgâi tot n-o să ştergi ce s-a întâmplat.

— Ce naiba ştii tu? se răsteşte, dând whisky-ul pe gât şi lipindu-şi paharul de frunte, apoi întinzându-l ca să-i mai torn.

Şi ăsta e momentul în care văd cicatricele. Un desen haşurat, cu liniuţe subţiri, albe şi reliefate, pe încheieturi şi pe antebraţe. Nu sunt camuflate, nu sunt ascunse. Unele mai vechi, altele nu prea. Şi câteva proaspete. Încă având coji pe ele.

Ea vede că văd şi-şi ridică bărbia, sfidându-mă să-i pun întrebări. Nu-i pun. Încă sunt fără tricou pe mine, aşa că-i arăt spre pieptul meu, spre pectorali, spre stern şi spre stomac, un desen asemănător din cicatrice, ca spicele de grâu încurcate de vânt. M-am tatuat peste câteva, pe altele le-am inclus în tatuaje, dar pe altele le-am lăsat neatinse, vizibile. Ea întinde degetul arătător, urmărindu-le, cicatrice după cicatrice. Unele sunt scurte, ca atunci când bifezi ceva. Câteva chiar sunt semne de bifat, marcând zilele supravieţuite în arenă, meciurile câştigate. Le urmăreşte cu degetul şi pe cele lungi, făcute de dragul durerii, pentru eliberare.

Mda. Eu ştiu de ce se taie. Ceea ce nu ştiu e doar motivul iniţial. E adânc îngropat înăuntrul ei şi va fi nevoie de timp şi de răbdare ca să-l scot la suprafaţă. Şi probabil că, până la urmă, o să ajung să-i mărturisesc şi eu motivele mele.

Ceea ce chiar nu vreau să fac.

Îşi ridică privirea spre mine şi ochii îi sunt acum duioşi, plini de înţelegere.

— Te tai?

— Obişnuiam.

— De ce?

Clatin din cap.

— Asta-i o poveste pentru altă noapte şi are un preţ.

— Un preţ? repetă ea, crispându-se.

— Povestea ta.

Răsuflă cu putere, uşurată.

— O ştii deja.

— Nu în întregime. Nu şi ce e în profunzime, rahaturile care se ridică de la fund, printre umbrele din inima ta.

— Pe-aslea nu le ştie nimeni.

Vocea i se aude abia cât o şoaptă şi naiba să mă ia dacă nu e seducătoare şi senzuală şi vulnerabilă, toate la un loc.

— Mda, mă rog, aşa nu ştie nimeni nici despre astea, îi zic, ciocănindu-mi pieptul cu degetul mare.

— Un preţ. Un târg, zice ea.

Rămâne nemişcată, la doi centimetri de mine, fiecare respiraţie făcând ca sânii ei să-mi atingă pieptul, cicatricele, cerneala tatuajelor.

Clatin din cap în semn de încuviinţare.

— Da, dar nu acum. Acum mai bei un pahar cu mine şi stai să vezi ceva tâmpit la televizor, care să nu-ţi solicite gândirea. După care adormi, iar mâine stai acasă.

— Nu pot. Am cursuri. Am de lucru.

— Te învoieşti. Spui că eşti bolnavă.

— Nu…

— Te învoieşti, Nell, îi tai eu vorba.

— Nu poţi să stai aici toată noaptea cu mine.

— De ce?

Lasă ochii în jos, examinându-şi oja roz ciobită de pe unghiile de la picioare.

— Pentru că nu poţi.

— O să stau pe canapea. Şi tu o să fii în camera ta, cu uşa închisă.

— Nu.

Din nou, o şoaptă.

— De ce?

— Pentru că… face parte din târg.

Un secret, vrea să spună.

— Atunci o să dorm pe jos, în faţa uşii apartamentului tău. Dar tu n-o să rămâi singură în noaptea asta.

— Sunt bine, Colton.

— Aiurea. Nu eşti bine.

Ridică din umeri.

— Nu. Dar sunt bine.

Replica ei îmi stârneşte râsul.

— Uită-te la mine, îi zic.

Ea face semn din cap că nu vrea, îşi roade buza, iar mie îmi vine să iau buza asta între ale mele şi s-o sorb până când se vindecă urmele de dinţi. Îmi vine să rod eu buza aia în locul ei. Îmi vine să-i gust limba, îmi vine să-mi plimb mâinile pe sub caraghiosul, feciorelnicul, copilărescul tricou dublu – XL cu Lilo and Stitch şi să-i pipăi pielea şi curburile şi dulcea moliciune.

Nu fac nimic din toate astea. Nu fac decât s-o fixez cu privirea, apoi îi ating bărbia cu degetul meu arătător şi-i ridic faţa, ca s-o privesc în ochi. Închide pleoapele şi văd că sunt umede. Din nou respiră adânc şi văd că-şi încleştează degetele fiecărei mâini pe încheieturile celeilalte, cu unghiile înfipte adânc, cu putere, sfâşiind. Suferinţă, ca să înlocuiască altă suferinţă. Îmi folosesc toată forţa delicată de care sunt capabil ca să-i desprind unghiile din carne, întorcându-le astfel încât să se prindă de antebraţele mele.

O trag spre mine, braţele noastre ca patru drugi verticali între noi, şi unghiile ei mi se înfig în carne. După o clipă, le scoate şi doar mă ţine cu degetele de antebraţe.

— Nu e acelaşi lucru. Să-ţi provoc ţie durere nu mă ajută să scap de-a mea, îmi şopteşte cuvintele în umăr, cel drept, cel cu dragonul japonez care suflă foc peste ideogramele kanji.

— Nici nu era vorba despre aşa ceva. Era vorba doar să te opresc din a te răni singură.

— Mă ajută…

— Nu, nu te ajută. Doar îţi alungă temporar suferinţa. Exact la fel ca macheală.

— Dar am nevoie…

— Ai nevoie să-ţi permiţi să simţi. Simte, asumă-ţi. După care mergi mai departe.

— O spui de parc-ar fi foarte uşor, zice ea şi amărăciunea picură din fiecare silabă.

— Nu e. E cea mai a naibii de grea chestie pe care poate cineva s-o facă, îi răspund, netezindu-i o şuviţă umedă şi îndepărtând-o de pe faţa ei şi de gura mea. E cea mai a naibii de grea chestie. De-asta şi bem şi luăm droguri și ne luptăm. De-asta cânt eu şi construiesc motoare.

Se desprinde de mine.

— Tu construieşti motoare?

— Mda, încuviinţez, râzând. Muzica e un hobby. O pasiune. Reconstruiesc motoare şi restaurez automobile clasice. Cu asta îmi plătesc facturile. Să nu mă înţelegi greşit. Sunt pasionat şi de maşini, nu-i vorbă, dar e altceva.

— Lucrezi pentru cineva?

— Nu, am propriul atelier in Queens.

— Serios?

Pare surprinsă, ceea ce, la drept vorbind, mi se pare un pic cam jignitor, dar nu zic nimic.

— Serios.

— Pot să-ţi văd şi eu atelierul?

Tonul îi e acum vioi şi plin de speranţă.

— Acum?

— Da, acum. Nu pot să stau aici. Îl văd întruna pe Dan. Îi tot… îi tot simt mâinile pe mine, îl tot văd chiar aici, pe podea, sângerând, zice, arătând spre locul în care zăcuse individul. Rămâne tăcută timp de un moment prelungit şi-mi dau seama ce are să urmeze. El e… e mort?

— Nu. Nu-ţi mai bate capul cu el. A primit ce-a meritat.

— L-ai lovit rău de tot.

— Trebuia să-l omor. Şi puteam s-o fac. Dacă el ar…

Mă opresc, scuturând din cap.

— S-a terminat. Uită.

— Trebuia să mă aştept că aşa o să fie, zice şi

cuvintele ei nu mă surprind, dar mă enervează.

Mă desprind de ea şi-o privesc furios.

— Să nu îndrăzneşti, fir-ar să fie, Nell Hawthorne. Să nu îndrăzneşti să dai vina pe tine pentru asta. N-ar fi trebuit să te aştepţi niciodată la o porcărie ca asta.

Face un pas înapoi năucită şi înfricoşată de ardoarea pe care ştiu c-o eman.

— Colton, am vrut doar să spun că el mereu s-a arătat…

— Taci. Să taci chiar în clipa asta. E clar, n-ar fi trebuit niciodată să te amesteci cu un rahat cu ochi ca el, dar nu există scuză pentru ce-a făcut.

Încerc s-o trag înapoi spre mine, dar se împotriveşte.

— Acum ţi-e frică de mine? o întreb ca să schimb subiectul.

— Un pic. Ai fost… înfricoşător. Pur şi simplu… l-ai distrus. Chiar şi după ce te-a lovit. Şi l-am văzut luptând.

Îmi cobor privirea spre ea şocat.

— Vrei să spui la televizor?

Scutură din cap.

— Nu, celelalte lupte. Cele clandestine. Cele despre care vorbea prietenul tău. Din Harlem.

— Ai fost la luptele alea?

Sunt şocat. Buimăcit. Oripilat. Alea sunt lupte primitive, josnice, abjecte. Bărbaţi încrâncenaţi, insensibili, distrugându-se reciproc. Trebuia să-mi fi dat seama.

— Mda. Nu mi-au prea plăcut.

— Cred şi eu. Sunt ticăloşii, răspund, străduindu-mă să-mi păstrez tonul neutru. Fără succes, după licărul de înţelegere pe care-l văd traversându-i chipul.

— Ai luptat şi tu în ele.

— Altă dată.

— De ce? mă întreabă cu o voce firavă.

— Face parte din meserie, iubire, îi zic, clătinând din cap.

Se cutremură.

— Să nu îmi mai zici *iubire*, mă atenţionează pe un

ton scăzut, dar aprins.

— Scuze.

— Nu-i nimic. Doar că Dan mi-a…

— Ştiu. Am auzit, o întrerup, retrăgându-mă puţin, astfel încât să ne putem privi în ochi. Totuşi, răspunde-mi la întrebare. Ţi-e frică de mine?

— Dar ţi-am răspuns. Am zis că da, un pic. Mi-e frică de ceea ce eşti capabil. Cum să zic, mă simt în siguranţă cu tine, totuşi. Știu că nu mi-ai face niciodată rău.

Îi cuprind faţa între palme. E un gest prea familiar, prea afectuos, prea curând venit. Cu toate astea, nu pot să mă abţin.

— Exact dimpotrivă. O să te apăr. De alţii şi de tine însăţi. Totdeauna.

— De ce? mă întreabă cu un glas abia auzit.

— Pentru că aşa vreau. Pentru că…

Mă străduiesc din greu să găsesc cuvintele potrivite.

— Pentru că o meriţi şi pentru că ai nevoie de asta.

— Ba nu, n-am.

— Ba da, ai.

Scutură din cap.

— Nu. Şi n-o merit.

Oftez, dându-mi seama că n-o să am şanse de câştig contrazicându-mă cu ea.

— Taci odată, Nell.

Râde cu un chicotit ca un clinchet care-mi arcuieşte buzele într-un zâmbet prin părul ei.

— Aşa. Vrei să-mi arăţi atelierul tău sau nu?

— E patru dimineaţa. Suntem în TriBeCa, iar atelierul meu e in Queens. În capătul celălalt al cartierului Queens. Şi n-am maşina aici. Am venit încoace pe jos de la bar.

— Ai venit încoace pe jos! Eşti nebun! Sunt vreo, cât să zic, douăzeci de cvartale distanţă de-acolo.

— Îmi place să merg pe jos, îi răspund, ridicând din umeri.

— Atunci o să luăm un taxi.

— Chiar atât de mult îţi doreşti să-mi vezi atelierul?

— Mda. Şi chiar nu vreau să fiu aici zice, şi se

cutremură din nou, amintindu-şi.

— Păi, atunci, o să ai nevoie de chiloţi.

Scoate din nou chicotitul ăla, pe care mă hotărăsc să-l botez chicotit de Clopoţica.

— Noo! Chiloţii sunt pentru muteruşte.

Se desprinde de mine şi dispare în camera ei.

— De data asta, fără tras cu ochiul, McGee perversule!

— Atunci închide uşa, fraiero.

Aud uşa trântindu-se, în chip de răspuns, şi izbucnesc în râs. Mă bucur că poate să glumească. Asta înseamnă că face faţă într-adevăr situaţiei. Cu toate astea, ştiu că se străduieşte mult să ţină totul în ea. Să joace un rol faţă de mine. Ştiu că foarte curând o să aibă cicatrice noi pe încheieturile mâinilor.

Iese de-acolo într-o pereche de blugi şi un tricou purpuriu cu decolteu în V. Mă văd nevoit să-mi plimb privirea peste tot ca să nu mă holbez la ea. N-are nevoie de dorinţa mea în clipa asta. Şi, poate, niciodată. Îşi înhaţă geanta de pe bufet, unde i-o pusesem după ce făcusem curat.

Îi întind mâna.

— Hai să mergem, Clopoţica.

Îmi ia mâna, dar tresare la auzul poreclei.

— Clopoţica?

— După râs. Chicotitul ăla mic al tău. Îmi aduce aminte de Clopoţica, îi explic, ridicând din umeri.

Chicoteşte din nou, involuntar, după care se plesneşte cu palma peste gură.

— Fir-ar să fie! Acum mă faci să mă ruşinez. Totuşi, poţi să-mi spui Clopoţica.

— Nu trebuie să te ruşinezi. Mie mi se pare drăguţ.

Îşi încreţeşte nasul în timp ce încuie uşa apartamentului după noi.

— Drăguţ? Asta e de bine?

Ridic dintr-o sprânceană.

— Am o mulţime de cuvinte care mi-ar putea trece prin minte despre tine. Hai să ne oprim la drăguţ

deocamdată.

— Asta ce înseamnă? se interesează ea, ţinându-mă de mână la modul platonic, palmă în palmă.

Opresc un taxi care tocmai trecea, cu semnul de liber aprins, şi ne strecurăm înăuntru. Îi dau taximetristului adresa mea şi-l privesc cum o introduce pe un Tom Tom. După ce pornim şi acordurile tremurate ale muzicii arăbeşti puse de şofer încep să plutească peste noi, mă întorc spre Nell.

— Eşti sigură că vrei să-mi pui întrebarea asta?

— Da, confirmă ea, înălţându-şi bărbia.

— Eşti în foarte multe feluri, Nell Hawthorne. Eşti complexă. Eşti drăguţă. Eşti adorabilă. Eşti nostimă. Eşti puternică. Eşti frumoasă.

Îmi face impresia că duce o luptă cu cuvintele mele şi cu emoţiile ei. Continui.

— Ești chinuită. Ești suferindă. Ești uluitoare. Eşti talentată. Eşti mă-sa dracului de sexy.

— Mă-sa dracului de sexy? repetă ea, lăsându-şi capul într-o parte, cu un mic zâmbet arcuindu-i buzele.

— Mhî.

— Asta e mai mult sau mai puţin decât al naibii de sexy?

— Mai mult. Mult mai mult.

Clatină din cap în semn de încuviinţare.

— Eşti drăguţ. Dar sigur nu vedem una şi aceeaşi persoană când privim imaginea mea.

— Asta probabil că aşa e, zic, coborându-mi privirea spre mâinile noastre unite, apoi ridicând-o la loc spre ochii ei.

Îmi schimb poziţia degetelor, le împletesc pe ale mele printre ale ei.

— Şi tu ce vezi când te priveşti pe tine?

— Slabă. Speriată. Beată. Înfuriată. Urâtă. Fugară.

Îşi întoarce capul dinspre mine când enumeră toate astea.

— Nu văd nimic, zice. Pe nimeni.

Ştiu că nu există cuvinte care să schimbe ceea ce

simte ea, aşa că nu-i ofer niciunul. O ţin doar de mână şi las tăcerea să se întindă, stradă după stradă.

În cele din urmă, se întoarce spre mine.

— De ce nu mă contrazici când spun porcării din astea? De ce nu încerci să mă convingi de valoarea mea şi de toate celelalte rahaturi?

— Ar avea efect? o întreb.

Mijeşte ochii spre mine, apoi scutură din cap. Ridic din umeri.

— Ei bine, ţi-ai primit răspunsul. De-aia. Eu pot să-ţi spun ceea ce văd. Pot să-ţi spun ce ştiu despre tine. Pot să-ţi spun ce simt. Pot să-ţi arăt cum eşti în realitate. Dar contrazicându-te n-aş ajunge la niciun rezultat. Cred că amândoi am avut parte de destule persoane care s-au străduit să ne vindece. Nu merge. Nu ne putem vindeca decât noi înşine. Să ne lăsăm vindecaţi.

— Dar eu nu sunt nimic din ce ai zis. Pur şi simplu, nu sunt. Şi nu pot să mă vindec. Nu pot... Nu pot să fiu vindecată.

— Ţi-ai jurat să rămâi distrusă pentru totdeauna?

— Fir-ar a naibii de treaba, Colton! De ce faci asta? Tu nu mă cunoşti.

— Vreau să te cunosc.

Este răspunsul la ambele ei propoziţii.

CAPITOLUL 8
Necaz dospit

Ajungem la atelierul meu, un fost garaj cu intrarea dintr-o alee lăturalnică şi cu un mic apartament deasupra. Îmi scot cheile din buzunar, descui uşa atelierului şi aprind luminile: podea din beton, crăpată, pătată; tuburi fluorescente atârnând, pâlpâitoare, în suporturi strâmbe, stivă după stivă de cutii roşii şi argintii cu scule, aliniate de-a lungul pereţilor; bancuri pentru lucru, cu alte scule agăţate de cârlige; lanţuri coborând din tavan, ţinând motoarele suspendate; scheletul metalic al unui Mustang Shelby GT model ’66; două enorme tomberoane din plastic

gri, scrumiere pline cu vârf, sticle goale de bere şi cutii de pizza lăsate în părăsire.

— Nu e mare lucru, dar e al meu, îi zic, râzând. Chiar nu e deloc, dar deloc, mare lucru. Nu-mi vine să cred că te-am adus aici. E foarte murdar şi urât.

Într-un fel, e de parcă l-aş vedea pentru prima dată. N-am mai adus până acum vreo fată aici. Sus, la mine, am mai adus fete, dar niciuna n-a vrut să vadă atelierul; erau interesate numai de pat. Privesc în jur, încercând să văd ceea ce probabil vede ea.

Şi atunci vine surpriza.

— Îmi place la nebunie. E… ca şi cum ai fi acasă. E un loc pe care se vede clar că-l adori.

Fac ochii mari spre ea.

— Chiar sunt acasă. E drept că dorm sus, dar garajul ăsta e acasă. Mai mult decât poţi să-ţi închipui.

Îmi vin în minte toate nopţile petrecute într-un sac de dormit pe podea, acolo unde e acum Mustangul, înainte ca apartamentul de la etaj să fie renovat şi să devină locuibil. Am cumpărat imobilul pe mai nimic, deoarece era o cloacă. Lepădat, părăsit, nedorit. La fel ca mine. Eu l-am pus la punct. L-am făcut să fie al meu.

Îmi dă drumul la mână şi începe să rătăcească prin atelier, trăgând sertare şi examinând uneltele care par butucănoase şi grosolane şi murdare în mâinile ei curate, delicate. De fiecare dată, le pune exact de unde le luase, ceea ce mă face să mă întreb dacă şi-o fi dat seama cât sunt de tipicar în privinţa asta sau o face doar din bună-creştere. Probabil că doar din bună-creştere. În definitiv, nu ştim chiar nimic unul despre celălalt. N-are de unde să ştie despre tulburările mele obsesiv-compulsive în materie de scule.

— Arată-mi ce faci, îmi cere la un moment dat.

Ridic din umeri. Îi arăt motorul, mă duc spre el şi-mi plimb degetul peste capătul unui piston.

— Uite, motorul ăsta, îi zic. L-am cumpărat acum câteva săptămâni de la fiare vechi. Era ruginit şi murdar şi, practic, distrus. Dintr-o maşină veche care fusese

buşită, din spate şi peste tot. O Barracuda din ’17. Am luat motorul, i-am reparat componentele care se mai puteau repara, le-am înlocuit pe celelalte. L-am desfăcut complet, până la cea mai mică părticică.

Ridic prelata de pe o masă lunga şi lata dintr-un colţ, dezvelind un motor disecat, cu toate componentele aliniate într-o ordine foarte strictă.

— Uite aşa. Pe urmă, le-am montat la loc, piesă cu piesă, până când am ajuns la ceea ce vezi aici. Aproape am terminat. Trebuie doar să-i mai montez câteva componente şi e gata să fie instalat într-o maşină.

Îşi plimbă privirea de la masa cu componentele spre motorul reasamblat.

— Adică ai transformat alea – arată spre piesele de pe masa – în ăsta?

— Mda, răspund, ridicând din umeri. Astea sunt două motoare complet diferite, dar cam aşa ceva.

— E uluitor! De unde ştii în ce loc trebuie să intre fiecare piesă? Şi cum să le repari?

— Prin multă experienţă, îi zic, râzând. Ştiu, pentru că am făcut asta de milioane de ori. Toate motoarele sunt, în esenţă, la fel, doar că există mici diferenţe care fac ca fiecare tip de motor să fie unic. Primul motor l-am demontat când aveam… cât, treisprezece ani? Evident, după ce l-am demontat, n-am mai putut să-l mai montez la loc, dar asta face parte din procesul învăţării. Am tot cârpăcit luni în şir la motorul ăla paradit, ca să-mi dau seama cum funcţionează, ce piese se potrivesc colo şi dincolo şi ce rol au şi cum trebuie puse la loc. Până la urmă, chiar am reuşit să-l montez şi să-l fac să funcţioneze, dar mi-a luat, cât să zic, nu ştiu, mai mult de un an de bâjbâit pe lângă el, zi de zi. Pe urmă, l-am demontat iar şi l-am făcut la loc. Încă o dată, şi încă o dată, până am reuşit să-l montez fără să mă mai opresc ca să mă gândesc la ce urmează să fac.

Mă priveşte, ridicând capul spre mine.

— De unde-ai făcut rost de motor?

Fixez tavanul cu privirea, căutând să-mi aduc aminte.

— Hmm. Cred că l-am cumpărat de la profesorul de atelier din liceu. Îmi economisisem banii de buzunar pe mai multe luni.

O văd că încă pare nedumerită şi izbucnesc în râs.

— Aveam meditaţii pentru liceu, după ce terminam orele, în gimnaziu. Într-o zi s-a întâmplat să trec pe lângă atelier, unde am zărit motorul, şi parcă mi s-a declanşat ceva în minte când l-am văzut pe maistrul de atelier, domnul Boyd, chinuindu-se cu el. A ajuns să-mi fie unul dintre cei mai buni prieteni, până când m-am mutat aici.

Nell se zgâieşte la mine de parcă abia acum m-ar vedea pentru prima oară.

— Ai avut meditator?

Tresar, dorindu-mi în sinea mea ca ea să nu fi remarcat partea asta.

— Mda. Nu eram prea bun la chestiile astea cu şcoala.

Mă întorc şi arunc prelata la loc peste masă, apoi o conduc spre scara interioară care duce spre apartamentul meu. E felul meu de a-i arăta, în mod politicos, că nu vreau să vorbesc despre asta şi ea pare să fi recepţionat mesajul.

Afirmaţia că nu eram prea bun la chestiile cu şcoala fusese un eufemism gogonat, însă nu era nevoie să ştie şi asta. Sper să pot evita subiectul cât mai mult timp posibil.

Apartamentul meu nu e cine ştie ce. O bucătărie ca o cambuză, în care de-abia încap – de exemplu, nu pot să deschid uşa cuptorului şi pe cea a bufetului de vizavi de el în acelaşi timp; nu că aş folosi eu vreodată cuptorul, dar oricum –, un living în care, dacă stau în mijlocul lui, aproape că pot să-i ating toţi cei patru pereţi şi un dormitor conţinând patul meu de o persoană şi nimic altceva. Toate hainele îmi sunt în şifonier, care se află în living, iar şifonierul joacă şi rolul de suport pentru televizor. Nu că aş sta eu vreodată să privesc la televizor.

Îmi arunc braţul într-un gest larg, cuprinzând apartamentul.

— E chiar mai mic decât atelierul, dar e acasă. Aş zice că pot să-ţi ofer un tur de zece cenţi, dar aş fi nevoit

să-ţi dau înapoi nouă cenţi şi jumătate.

Râde, cu chicotitul ei de Clopoţica, şi inima îmi tresaltă. Dar chiar şi cu toată normalitatea comportamentului, cu întrebările ei, cu interesul manifestat, o văd că se luptă să-şi păstreze calmul. Camuflează bine, ca o profesionistă. Suferinţa e îngropată adânc, împinsă în jos de la suprafaţă.

O respect al naibii de mult pentru cât de aprig se străduieşte să fie în regulă. Nu-mi doresc decât să-mi dea voie să-i arăt cum poate deschide supapa, cum să se lase să sufere. Îmi doresc să-i pot lua durerea asupra mea.

S-a lăsat să cadă pe canapea şi-i văd epuizarea în ochi, în poziţia corpului. O las acolo, răsturnată cu capul pe spate şi picioarele răsfirate larg. Mă duc să mă asigur că dormitorul meu nu e chiar o cocină în toată regula, schimb aşternuturile şi adaug o pătură în plus, după care mă întorc ca s-o anunţ că poate să se trântească pe patul meu. O găsesc deja adormită, în poziţia în care o lăsasem. O ridic fără probleme. E uşoară ca fulgul, ca o zână veritabilă, reală, toată numai din sticlă şi farmece şi porţelan fragil şi putere tainică. O întind pe pat, o descalţ, după care stau să mă gândesc dacă să-i scot pantalonii sau nu.

Dintr-o pornire destul de egoistă, mă hotărăsc că da. Adică ştiu cât detest eu să dorm cu pantalonii pe mine, deci pot să-mi imaginez că şi în cazul ei e la fel. Desfac nasturele, trag fermoarul în jos, apuc de talia blugilor în dreptul şoldurilor şi smucesc. Ea se foieşte, îşi ridică bazinul, iar eu îi trag mai departe, până la genunchi. Vederea coapselor ei şi a pielii de un crem pal e aproape prea greu de îndurat pentru mine, mai ales cu minusculul slip tanga de culoare galbenă, ascunzându-i la limită delicatul *V* în care-mi doresc cu atâta disperare să-mi îngrop faţa, trupul. Nu-mi pot stăpâni degetele să-i traseze, uşoare ca fulgul, o linie de-a lungul coapsei, doar o atingere efemeră, dar şi-aşa e prea mult. Şi nici pe departe îndeajuns.

Mă smucesc înapoi, îmi trec mâinile peste faţă, prin

păr, luptându-mă să-mi regăsesc stăpânirea.

Revin spre ea, închid ochii şi-i trag blugii până la capăt.

Când sunt pe cale să-i scot peste degetele de la picioare, îi aud vocea îngăimată şi adormită şi al naibii de ridicol de drăguţă.

— M-ai mai văzut în chiloţi. Acum de ce faci pe sfiosul?

O învelesc cu păturile până la gât şi ea şi le apasă peste corp cu coatele pe dinafară, privindu-mă printre genele lungi, tremurătoare, şi fuioarele încurcate de păr blond-căpşuniu care i se unduiesc peste trăsăturile perfecte. Fac pasul înapoi, înainte să pot ceda ispitei de a-i aranja părul cu buricele degetelor mele bătătorite. Nu reuşesc să-i descifrez expresia feţei. Arată, pur şi simplu, al naibii de vulnerabilă, de parcă toată suferinţa ar ieşi la suprafaţă, dând în clocot, iar ea de-abia poate să-i zăgăzuiască revărsarea, acum, când somnul aproape c-a luat-o în stăpânire.

— A fost o mişcare mişelească, îi zic. N-ar fi trebuit să fac una ca asta. Adormiseşi, n-am vrut să…

— A fost drăguţ din partea ta, mă întrerupe ea.

— Sunt în multe feluri, Clopoţica. Drăguţ nu se numără printre ele.

Îmi trec mâna prin păr, un tic nervos.

— Am închis ochii doar ca să nu te pipăi în timp ce dormi.

Face ochii mari.

— Voiai să mă pipăi?

Nu prea izbutesc să-mi înăbuş râsul neîncrezător: ea chiar nu înţelege cât de mult o doresc. E mai bine pentru ea. Nu trebuie să știe.

Mă apropii cu un pas de ea, lângă pat, şi pur şi simplu nu pot să găsesc puterea de a rezista. O şuviţă de păr i s-a aşternut peste pometul proeminent, sculptural. I-o dau deoparte, blestemându-mi slăbiciunea în sinea mea.

— Habar n-ai tu, Nell, îi zic şi bat în retragere înainte ca gura sau mâinile să mă trădeze şi mai mult. Dormi acum

şi gândeşte-te la albastru.

— Să mă gândesc la albastru? repetă ea, pufnind.

— E o tehnică pe care am deprins-o, menită să alunge visele rele, îi explic. Când adorm, mă gândesc la albastru. Nu la lucruri care sunt albastre, ci doar… la o nesfârşită, atotcuprinzătoare senzaţie de albastru. Albastrul oceanului, albastrul cerului.

— Albastrul ochilor tăi, adaugă ea cu o voce neînchipuit de diafană.

Clatin din cap, zâmbind înţelegător.

— Dacă asta îţi aduce somnul lin, atunci, sigur că da. Ideea e să te gândeşti la o culoare liniştitoare. Imaginează-ţi că pluteşte prin tine, în tine, în jurul tău, până când devii tu însăţi culoarea aia. Pe mine m-a ajutat, îi mărturisesc, ridicând din umeri.

— Tu ce visezi? mă întreabă şi ochii îi sunt acum treji, pătrunzători.

Mă întorc să sting lumina, apoi îi răspund, cu spatele spre ea.

— Nimic din ce-ar putea să te îngrijoreze. Lucruri urâte. Lucruri din trecut.

Abia acum întorc capul şi văd că pleoapele i s-au îngreunat iar.

— Dormi, Nell.

Închid uşa după mine şi mă retrag în bucătărie. E deja aproape cinci dimineaţa și sunt mai mult decât istovit. Ieri m-am trezit de la şapte ca să termin reconstrucţia unui Hemi şi băieţii urmează să vină cam pe la opt încoace, ca să înceapă lucrul la Mustang. Până la urmă, ajung să le scriu un bilet pe care-l lipesc cu bandă adezivă pe caroserie, anunţându-i că n-o să fiu azi acolo. Ştiu ei ce au de făcut. Fiţe de şef, nu? Urc anevoie treptele şi mă trântesc pe canapea, cu pleoapele grele, dar cu creierul vâjâind.

În ritmul ăsta, nu mai ajung să dorm niciodată. Înjur în barbă, străduindu-mă să-mi alung din minte imaginea coapselor dezgolite ale lui Nell, implorând să fie dezmierdate. Nu reuşesc.

Situaţiile disperate impun măsuri disperate. În sertarul de sus al şifonierului am o mică trusă medicală albă. O ţin pentru astfel de momente, când nu pot să dorm, când gândurile nu-mi dau pace. E o relicvă a urâtelor vremuri trecute. Îmi răsucesc un joint subţire cât un ac și-l fumez cu încetineală, savurându-l. Rareori am mai fumat zilele astea. Nici măcar nu-mi aduc aminte când a fost ultima dată, sincer să fiu.

M-am lăsat de băut vârtos, m-am lăsat de ţigări, m-am lăsat de iarbă, m-am lăsat de o grămadă de alte porcării, când m-am hotărât să duc o viaţă aşa cum trebuie. Numai că, în ocazii extrem de rare, un pic de iarbă e o necesitate. Strivesc jarul între degete şi pun trusa la locul ei şi în sfârşit sunt întins pe canapea, când îl aud.

Un murmur încordat, ascuţit. Un zgomot neobişnuit, înfricoşător, tensionat. De parcă s-ar lupta din toate fibrele fiinţei să nu plângă, strângând din dinţi. Aproape c-o şi văd legănându-se înainte şi-napoi sau încovrigată în poziţia fătului.

Intru pe uşă şi-o ridic în braţe într-un interval cât trei bătăi de inimă. Se potriveşte perfect pe genunchii mei, la pieptul meu, în braţele mele. Se zguduie, tremură, toţi muşchii îi sunt încordaţi, îi dau părul pe spate cu degetele, îi cuprind obrazul în palmă, îi simt tensiunea din maxilar. Zgomotul vine din adâncul ei, smuls la suprafaţă din străfundul sufletului. Îmi frânge inima. Mă distruge.

— Nell, uită-te la mine.

O prind de bărbie şi i-o ridic, dar ea se smuceşte, cuibărindu-se la pieptul meu ca şi cum ar vrea să mi se strecoare înăuntru printre coaste şi să se adăpostească în spaţiul dintre inimă şi plămâni.

— Bine, cum vrei. Nu te uita la mine. Dar ascultă-mă.

Scutură din cap şi degetele ei îmi strâng bicepsul cu atâta putere, încât sunt convins c-o să am vânătăi mai târziu. Are o forţă demenţială.

— Nu e bine, îi zic şi cu asta îi captez atenţia, pentru că nu la asta se aştepta. Nu eşti obligată să fii bine.

— Ce vrei de la mine?

Vocea îi e întretăiată, disperată.

— Vreau să te laşi în voia suferinţei. Vreau să te laşi în voia durerii.

Scutură iar din cap.

— Nu pot. Dacă-i dau drumul, n-o să înceteze niciodată.

— Ba da.

— Ba nu. N-o să înceteze. E prea multă.

Se cutremură, inspiră precipitat şi scutură din cap într-o negare înverşunată. Încearcă să se desprindă de mine şi o las. Se rostogoleşte jos din pat, cade pe podea, în mâini şi în genunchi, se îndepărtează de-a buşilea şi intră, împleticindu-se, în baie. O aud cum vomită, icneşte şi-şi înăbuşă un hohot de plâns. Mă duc până în prag şi-o privesc. Şi-a înfipt ghearele în antebraţ, strângând atât de tare, încât firicele de sânge încep să se scurgă acolo unde unghiile întâlnesc carnea.

Suferinţă, care să înlocuiască o altă suferinţă.

Mă vâr în faţa ei, îi prind bărbia cu mâna şi-o silesc să mă privească. Ea închide ochii, se smuceşte. Vederea sângelui ei mă face să intru în panică. Nu pot s-o văd cum se răneşte singură. Mă lupt cu mâna ei, dar ea nu se lasă şi ştiu că dacă aş forţa-o, n-ar face altceva decât să se rănească şi mai rău.

Am nevoie să ştiu ce-o macină pe fata asta. Ce o mistuie.

— Spune-mi, şoptesc răguşit şi aspru în baia neluminată, în timp ce zorii cenuşii pătrund prin geamul murdar.

— El e mort.

— Nu e suficient.

— E totul.

Oftez profund, pironindu-i creştetul capului cu privirea. Ea simte şi, în sfârşit, ridică spre mine ochii înroşiţi. Ochi trişti, bântuiţi, furioşi.

— Nu mă minţi, Nell, ce naiba!

Cuvintele se aud scrâşnite şi mult prea brutale. Mi le regret, dar merg mai departe.

— Spune-mi.

— Nu!

Mă îmbrânceşte înapoi cu atâta putere, încât îmi pierd echilibrul.

Se prelinge în spate, chircindu-se într-un ghem în faţa vasului de toaletă, lângă cadă. Îngenunchez, mă târăsc înainte, aşa cum te-ai apropia de o rândunică rănită, sperioasă. De fapt, aşa şi e. Îşi sfâşie coapsele în sus şi-n jos cu unghiile, lăsând în urmă dârele roşii, neregulate, ale zgârieturilor. Îi prind mâinile şi i le imobilizez.

Dumnezeule, ce forţă are! mai oftez o dată din rărunchi, după care o culeg din nou în braţe şi-o duc pe sus în dormitor.

O lipesc de mine şi-o întind pe pat, lăsându-mă să lunec odată cu ea, până când pieptul meu ajunge să-i fie pernă sub cap, şi o ţin strâns, încleştând-o cu putere, încătuşându-i încheieturile în mâna mea.

E încremenită, încordată. Respir prelung, regulat, de mai multe ori, mângâindu-i părul cu mâna liberă. Treptat, începe să se destindă. Îi cronometrez respiraţiile, i le simt cum se normalizează, până când se lasă moale deasupra mea, adormind, zvâcnind în timp ce se cufundă în toropeală.

Aştept, rămân treaz, ştiind ce o să urmeze.

Geme, se zvârcoleşte, începe să scâncească şi deodată e trează şi scoate iar afurisitul ăla de vaiet oribil şi strident, din fundul gâtului. O ţin strâns, refuz să-i dau drumul. Se luptă cu mine, trezindu-se de-a binelea.

— Dă-mi drumul! mârâie printre dinţi.

— Nu.

— Dă-mi naibii drumul, Colton!

Vocea îi e firavă, înfricoşată. Vulnerabilă şi vehementă.

— Tu dă-ţi drumul.

— Pentru ce?

Din nou, voce întretăiată.

— Pentru că, dac-o tot ţii în tine, o să te omoare.

— Foarte bine, ripostează ea, continuând să se zbată,

zvârcolindu-se în strânsoarea mea.

— *E penurie de sâni perfecţi pe lumea asta. Ar fi păcat să ţi-i distrugi pe-ai tai*.

Se opreşte din zvârcolit şi râde.

— Mi se pare mie sau tocmai mi-ai citat din *The princess bride*?

— Posibil.

Râde, însă râsul i se transformă într-un hohot de plâns, repede înăbuşit. Oftez.

— Bine. Ce-ai zice dac-aş începe eu?

Serios că nu vreau să fac asta.

— Când am venit în New York, aveam şaptesprezece ani. Aveam cinci dolari în buzunar, un rucsac plin cu ţoale, un pachet de biscuiţi Ritz, o doză de Coca-cola şi nimic altceva. Nu cunoşteam pe nimeni. Aveam o diplomă de liceu, luata A cu chiu, cu vai, şi ştiam că pot să repar orice motor mi-ai pune în faţă. Prima zi, după ce-am coborât din autobuz, mi-am petrecut-o căutând un atelier mecanic, încercând să-mi găsesc o slujbă. Nimeni n-a vrut măcar să mă ia în seamă. Nu mâncasem de două zile. Am dormit pe o bancă din Central Park în noaptea aia, cel puţin până când m-au obligat poliţiştii să mă mut.

Acum ştiu că i-am trezit interesul. Stă nemişcată în braţele mele, cu privirea ridicată spre mine. Vorbesc spre tavan, din cauză că ochii ei sunt prea pătrunzători.

— Am fost la un pas să mor de foame, sincer să fiu. Nu ştiam de niciunele. Avusesem o copilărie privilegiată, tu îl cunoşti pe tata, ştii câte au ai mei. Niciodată nu fusesem nevoit să-mi fac singur mâncare, să-mi spăl singur lucrurile. Şi, dintr-odată, sunt singur în oraşul ăsta dement, unde nimeni nu dă un scuipat pe oricine altcineva. Toţi se sfâşie între ei şi aşa mai departe.

— Cum ai supravieţuit?

— Am intrat într-o încăierare, îi răspund, râzând. Aveam un locşor drăguţ în care să dorm, sub un pod, şi uite că vine fraierul ăla bătrân şi-mi zice că e locul lui şi că trebuie să-mi iau valea. Ei bine, eu nu mai dormisem ca lumea de atâtea zile, aşa că n-aveam de gând să plec. Aşa

că ne-am bătut. A fost ceva mizerabil şi urât, din moment ce eu eram flămând şi obosit şi speriat, iar el era bătrân şi tare şi călit, dar am câştigat. Până la urmă, am aflat că un tip a urmărit toată tărăşenia. A venit la mine după ce l-am bătut şi m-a întrebat dacă voiam să fac repede o sută de dolari. Nu am ezitat nici măcar o clipă. M-a dus într-un vechi depozit dintr-o porcărie de zonă care nici nu ştiam unde era. Pe o alee lăturalnică din Long Island, poate. Mi-a dat să mănânc, mi-a dat o bere rece. După asta, am fost alt om. Pe urmă, m-a dus jos în subsolul depozitului ăla, unde era o grămadă de oameni strânsă într-un cerc, aclamând şi rahaturi din astea. Am auzit zgomote de bătaie.

Nell icneşte şi pot să-mi dau seama că ştie încotro se îndreaptă povestea.

— Mda. Am învins. Tipul cu care m-am luptat era enorm, dar lent. Avusesem porţia mea de încurcături în liceu, aşa că ştiam să mă bat. Iar tipul era doar mare şi puternic, dar fără pic de tehnică. Am participat la trei lupte în noaptea aia, toate la rând. În ultima am încasat o bătaie groaznică, dar tot am învins. Am scos patru sute de dolari şi aşa am început. Pe urmă, l-am cunoscut pe Split. A fost prezent la unul dintre meciuri şi mi-a oferit o slujbă. Zicea că are nevoie de cineva care să fie muşchii lui, să adune datoriile, să fie înfricoşător. Ei bine, eu puteam să fiu înfricoşător. Aşa că m-am dus cu Split şi… În fine, aici n-a mai fost vorba despre lupte cu pumnii goi pentru premii. În general, chestii de intimidare. Oamenii îi erau datori pentru diverse favoruri, pentru droguri… Iar eu rezolvam problema. Aşa l-am cunoscut eu pe Split, aşa am ajuns în Five-One Bishops.

— O bandă?

— Da, Nell, o bandă, îi confirm, oftând. Ei mi-au fost familia. Mi-au fost prietenii. Ei m-au hrănit, mi-au dat un pat în care să dorm. Mi-au dat pileală de băut şi iarbă de fumat şi fete de tăvălit. Scuze, dar ăsta e adevărul. Nu sunt mândru de unele dintre porcăriile pe care le-am făcut, însă tipii ăştia să ştii că erau ţepeni. Onorabili, cei mai mulţi, în felul lor propriu. Niciodată, dar absolut niciodată, nu m-ar

fi trădat, orice-ar fi fost. Mi-ar fi ţinut spatele, fără să pună vreo întrebare. Până şi acum, după ani de când am ieşit din joc şi duc o viaţă curată şi cinstită, muncind pentru mine, dacă-i sun, ei vin şi fac fără să clipească orice le-aş cere.

— Cum a fost aseară cu Split.

Clatin afirmativ din cap prin părul ei.

— Exact.

— Spune-mi adevărul, Colton. Unde l-a dus pe Dan?

Ridic din umeri.

— Sincer, nu ştiu. Chiar i-am spus că nu vreau să ştiu. I-am zis lui Split că nu vreau să am un cadavru pe conştiinţă, totuşi, dar şi că nu vreau să mai fi nevoită vreodată să-ţi faci griji din cauza lui Dan. Aşa că uită de el.

O tăcere prelungită şi-mi dau seama că-şi formula în minte o întrebare.

— Şi ai?

— Ce să am?

— Ai cadavre pe conştiinţă.

Nu-i răspund.

— Are importanţă?

— Da. Pentru mine, are.

— Da. Am, îi mărturisesc, după care am un lung moment de ezitare. Tu n-ai cum să înţelegi viaţa asta, Nell. Pur şi simplu, n-ai cum. Asta ţine de supravieţuire.

— Cred că asta pot s-o înţeleg.

— Dar?

Oftează.

— Ceea ce nu înţeleg e de ce ai venit aici, singur, fără vreun ban. Dar facultatea? De ce nu te-au ajutat părinţii tăi? Ei ştiu ceva despre cum ai supravieţuit?

Scutur din cap, examinându-mi articulaţiile pumnilor.

— Asta e o cu totul altă discuţie.

— E rândul meu?

— Da, îi zic. E rândul tău.

— Ştii povestea, Colton. Kyle a murit.

Scot un mârâit scăzut, din piept.

— Mai e şi altceva, zic, ridicându-i braţul şi arătându-i cicatricele de la încheietură. Nu e de ajuns ca să te

determine să faci toate astea.

Nu-mi răspunde pentru un timp atât de îndelungat, încât încep să mă întreb dacă n-o fi adormit. În cele din urmă, vorbeşte, dar într-o şoaptă răguşită. Abia dacă mai respir, neîndrăznind s-o întrerup.

— Am fost în nord. La căsuţa părinţilor voştri. Eram împreună de mai mult de doi ani şi ne entuziasma la culme ideea c-o să avem o vacanţă împreună, ca doi adulţi. Părinţii tăi şi ai mei ne-au ţinut, mie şi lui Kyle, celebra predică despre cum trebuie să avem grijă. Chiar dacă ne culcam împreună de aproape doi ani în clipa aia. Până atunci, părea să fie la modul *nu mă întrebi, nu-ţi spun*, aşa cred. Nu ştiu. Dar ne-am distrat de minune. Am înotat, am stat lângă foc, am făcut sex. Am… Dumnezeule… Dumnezeule… nu pot…

O văd luptându-se din greu cu emoţiile. Îmi trec degetele prin părul ei şi-o mângâi pe spate. Continuă, cu vocea încordată, dar un pic mai puternică.

— Duminică, în ultima zi, a fost furtună. Ploua atât de tare, încât nu puteai să vezi niciun rahat, şi bătea vântul ca naiba. Cum să-ţi zic, niciodată n-am mai văzut vânt ca ăla, niciodată, nici înainte, nici de atunci. Pinii ăia uriaşi din jurul căsuţei se îndoiseră aproape de la jumătate.

Se opreşte, gâfâind ca şi cum ar fi extenuată, după care continuă pe un ton mult mai moale, mai vulnerabil.

— Unul dintre copaci a căzut. Trebuia să cadă peste mine… aproape că m-a şi lovit. L-am văzut căzând spre mine şi n-am fost în stare să mă clintesc. În unele coşmaruri, ăsta e momentul pe care-l văd, iar şi iar, copacul venind spre mine. Astea sunt coşmarurile uşoare şi plăcute. Cu o fracţiune de secundă înainte să mă izbească, a sărit Kyle şi m-a aruncat deoparte din calea lui. Adică m-a placat ca la fotbalul american, la propriu. M-a placat de-am zburat cât colo. Am aterizat pe un braţ. Nu-mi aduc aminte când am lovit pământul, dar îmi aduc aminte cum mi-am revenit şi am simţit durerea ca pe un val incandescent şi am văzut oasele ieşindu-mi prin piele din antebraţ, întregul os curbat aproape la nouăzeci de

grade.

Următoarele cuvinte le-am auzit cu greutate.

— Eu trebuia să fi murit. El m-a salvat. L-a lovit pe el în locul meu. L-a zdrobit. Pur şi simplu… l-a făcut fărâme, fir-ar să fie. O creangă s-a frânt şi… şi l-a străpuns. Încă văd sângele care-i ieşea din gură, bolborosindu-i pe buze ca o spumă. Respiraţia… îi şuiera. El… l-am privit cum moare. Nici măcar nu-mi aminteam adresa casei şi el, el mi-a spus adresa, în timp ce murea, ca să chem ambulanţa care nu avea să ajungă decât după ce-a murit el. Mi-am făcut praf unghiile încercând să mişc blestematul ăla de copac. Mi-am rupt braţul şi mai rău când am căzut în noroi. Asta e cea mai rea amintire din coşmaruri: eu, zăcând în noroi, privindu-l cum moare. Privind… privind cum îi dispare lumina din ochi. Din frumoşii lui ochi ciocolatii. Ultimele lui cuvinte au fost *Te iubesc*.

Nu îndrăznesc să spun nimic. Tremură atât de tare, încât mă îngrijorează, fiindcă pare aproape de un atac. Curând, o să cedeze nervos.

— Celălalt lucru pe care-l văd, în fiecare noapte blestemată, e pantoful lui. Fusesem să mâncăm în restaurantul ăla italian de fiţe. El îşi pusese pantofii de gală. Piele neagră. Cu ciucurei caraghioşi în faţă. Uram pantofii ăia. Când l-a lovit copacul, l-a lovit atât de tare, încât pantoful i-a sărit de tot din picior. Mânjit cu noroi maro, ca un rahat. Mereu văd pantoful ăla tâmpit, cu ciucuri.

Trebuie s-o spun. Ştiu c-o să se enerveze, dar trebuie s-o spun.

— N-ai fost tu de vină.

— NU SPUNE ASTA! TU NU ŞTIU NIMIC, FIR-AR!

Îmi ţipă în ureche, atât de tare, încât îmi ţiuie.

— Atunci spune-mi tu, şoptesc.

— Nu pot. Nu pot. Nu pot.

Scutură din cap, răsucindu-l dintr-o parte în cealaltă, ca un refuz de a ceda.

— Eu am fost de vină. Eu l-am omorât.

Un suspin, urmat de un hohot în toată regula,

nereţinut.

— Tâmpenii. El te-a salvat. Te iubea. Nu l-ai omorât tu.

— Tu nu înţelegi. Eu chiar l-am omorât. Ne certam. Dacă măcar aş fi zis *da*, el ar fi trăit. Tu nu înţelegi. Tu nu… nu. N-ai cum să ştii. Nimeni nu ştie. Dacă măcar aş fi zis *da*, el ar fi trăit. Dar i-am zis *nu*.

— La ce să zici *da*?

Cutremurându-se, răsuflând greu şi întretăiat, încă refuzând criza, îmi murmură cuvintele şi eu ştiu că ele o zdrobesc, odată şi pentru totdeauna.

— El m-a cerut în căsătorie. Eu am zis *nu*.

— Aveai optsprezece ani.

— Ştiu. Ştiu! De-asta i-am şi zis *nu*. El voia să se ducă la Stanford, iar eu voiam să mă duc la Syracuse. M-aş fi dus la Stanford cu el, doar ca să fiu cu el, dar… nu puteam să mă căsătoresc cu el. Nu eram pregătită să mă logodesc. Să mă căsătoresc.

— E de înţeles.

— Tu nu înţelegi, Colton. Tu nu… tu nu înţelegi.

Sughiţuri acum, cuvintele ieşind bolborosite.

— El m-a cerut în căsătorie, în maşina lui. Eu am coborât, furioasă că nu înţelegea de ce-am zis *nu*. El a venit după mine. S-a oprit pe alee, ca să se certe cu mine. Eu eram pe verandă. Au trecut minute aşa, cu el pe alee şi cu mine pe verandă. Trebuia să fi intrat în casă, dar n-am făcut-o. Ploaia se oprise, dar vântul bătea mai rău ca oricând. Am auzit copacul pocnind. A sunat ca o lovitură de tun.

— Nu tu l-ai omorât, Nell. Nu tu. Dacă i-ai zis *nu*, asta nu înseamnă…

— Taci. Te rog… taci. Am zis *nu*. El a crezut că asta înseamnă că nu-l iubesc şi aşa ne-am pierdut o grămadă de timp acolo, afară, în calea copacului. Dacă măcar aş fi zis *da* şi aş fi intrat în casă, cu el, copacul nu ne-ar fi nimerit pe niciunul. Nu m-ar fi nimerit pe mine, nu l-ar fi nimerit pe el. Iar el ar mai fi trăit. Aşa, eu am ezitat şi el a murit. Dacă n-aş fi rămas încremenită, dacă măcar m-aş fi dat

într-o parte… doar un salt la stânga sau la dreapta. Puteam să-l fac. Dar eu am încremenit. Şi el m-a salvat şi a… a murit. S-a dus şi din vina mea.

— Ba nu.

— TACI! îmi ţipă ea în piept. Eu l-am omorât. El s-a dus şi e vina mea… vina mea. Îl vreau înapoi.

Ultima propoziţie o fost o şoaptă zdrobită şi simt – în sfârşit – lacrimi calde pe pieptul meu.

E un plâns tăcut, la început. Am impresia că, poate, aşteaptă să fie condamnată pentru slăbiciunea ei. Ceea ce nu fac, desigur. O ţin în braţe. Şi nu-i spun că nu-i nimic.

— Enervează-te, o îndemn. Suferă. Fii distrusă. Plângi.

Clatină din cap, o aproape imperceptibilă răsucire a capului dintr-o parte în cealaltă, o negare, un zadarnic refuz. Zadarnic, fiindcă plânge deja. Scâncetul ascuţit la început, sus, în gât. Tăios.

Odată, am văzut pe o alee o pisicuţă mică, stând lângă mama ei. Pisica mamă era moartă, de bătrâneţe sau de altceva, nu ştiu. Pisicuţa trăgea cu ghearele de umărul mamei şi mieuna, sunetul ăsta neîntrerupt, absolut sfâşietor, dărâmător. Un sunet care spunea: *Eu ce mă fac? Cum mai trăiesc? Cum mă mai descurc?*

Sunetul ăsta, din partea lui Nell, seamănă cu acela. Dar infinit mai rău. Îmi pârjoleşte sufletul al naibii de aprig, că nici nu mai pot să respir de durerea provocată de auzul lui. Pentru că nu pot să fac, naibii, nimic, decât s-o ţin la pieptul meu.

Începe să se legene în braţele mele, apucându-se de umerii mei goi atât de tare, încât o să-mi rupă pielea, dar nu-mi pasă, fiindcă asta înseamnă că nu se mai răneşte pe ea. Acum sunt hohote prelungi, întretăiate, zguduindu-i tot trupul şi, Dumnezeule, doi ani de lacrimi stăvilite se revarsă dintr-odată. Cu violenţă.

Nici nu ştiu cât timp hohoteşte. Timpul încetează să treacă şi ea plânge, plânge, plânge. Se agaţă de mine şi scoate sunetele alea de suflet sfâşiat în două, suferinţa atât de îndelung negată cerându-şi obolul.

Necazul dospit e cu mult mai redutabil.

Pieptul îmi luceşte de lacrimile ei. Umerii îmi sunt vineţi. Sunt ţeapăn şi amorţit de cât am ţinut-o în braţe, de nemişcare. Sunt extenuat. Nimic din toate astea nu contează. O ţin aşa până adoarme.

În sfârşit, hohotele se domolesc, iar acum doar plânge încet. Acum e momentul să-i aduc alinarea.

Cunosc o singură metodă: cânt.

Domoleşte-ţi plânsul, copile rătăcit.

Nu lăsa vreo rugă pentru alinare să-ţi scape de pe buze.

Eşti bine, acum.

Eşti bine, acum.

Nu mai plânge, şterge-ţi ochii.

Aruncă durerea, trânteşte-o pe pământ şi las-o pentru păsări. Să nu mai suferi, copile rătăcit.

Ridică-te şi ia drumul în piept, mergi mai departe şi cicatrizează rana cu distanţele parcurse.

Nu e cum trebuie, nu e bine.

Ştiu asta, o ştiu.

Noaptea e lungă, e neagră şi crudă.

Ştiu asta, o ştiu.

Tu nu eşti singur. Nu eşti singur.

Eşti iubit. Eşti ţinut în braţe.

Domoleşte-ţi plânsul, copile rătăcit.

Eşti bine, acum.

Eşti bine, acum.

Rezistă, încă o zi.

Rezistă, încă o oră.

Cineva o să vină după tine.

Cineva o să te ţină la piept.

Ştiu asta, o ştiu.

Nu e bine, nu e cum trebuie.

Dar dacă tu vei rezista, încă o zi, încă o oră.

O să fie. O să fie.

Nell tace, privindu-mă cu ochi limpezi, gri-verzui, ochi ca două pietre pătate de muşchi. Ascultă fiecare cuvânt, ascultă plânsul unui băiat rătăcit.

— Tu l-ai scris? mă întreabă.

Clatin afirmativ din cap şi bărbia mea îi şterge creştetul capului.

— Pentru cine?

— Pentru mine.

— Dumnezeule, Colton!

Vocea îi e răguşită de plâns, hârâită. Sexy.

— E atât de trist!

— Aşa mă simţeam la vremea aia, îi explic, ridicând din umeri. N-aveam cine să mă aline, aşa că am scris un cântec ca să mă alin singur.

— Şi a avut efect?

Pufnesc de ridicolul întrebării.

— Dacă-l cântam îndeajuns de mult, până la urmă eram în stare să dorm, aşa că, mda, oarecum.

În sfârşit, îmi cobor privirea spre ea, o privesc de-a binelea în ochi. E o greşeală. Are ochii mari, înflăcăraţi, plini de suferinţă şi de tristeţe şi de compasiune. Nu de milă. Aş da cu palma în rahat dac-aş vedea milă în ochii ei, exact cum ar face ea, dac-ar vedea-o în ai mei.

Compasiunea şi mila nu sunt acelaşi lucru: mila e să priveşti pe cineva de sus, să-ţi pară rău pentru ce-a păţit şi să nu-i oferi nimic; compasiunea înseamnă să-i vezi suferinţa şi să-i oferi înţelegerea.

E al naibii de frumoasă. Mă rătăcesc în ochii ei, nu sunt în stare să-mi desprind privirea. Buzele ei, roşii, crăpate, ţuguiate, parcă implorându-mă să le sărut, sunt prea aproape ca să le pot ignora. Brusc, devin conştient de trupul care-i stă lipit de-al meu, de sânii ei plini striviţi în mine, de piciorul ei, cu o coapsă atât de rotundă, albă precum cea mai imaculată frişcă, petrecut peste al meu. Palma ei, cu degetele lungi uşor încovoiate, mi se opreşte pe umăr şi fulgerele îmi fac pielea să-mi sfârâie oriunde mă atinge ea. Nu mai respir. Literalmente, respiraţia îmi rămâne înţepenită în gât, blocată de inimă, care şi-a instalat reşedinţa în traheea mea.

Vreau s-o sărut. Am nevoie de asta. Altfel, e posibil să nu mai respir niciodată.

Sunt un nemernic, aşa c-o sărut. Ea merită rafinamentul suprem, aşa că buzele mele se mişcă precum fulgul pe ale ei, trecând fantomatice peste ele. Îi simt fiecare încreţitură şi unduitură a buzelor; sunt roase şi crăpate şi asprite de plâns, de sete. I le umezesc cu propriile mele buze, i-o sărut pe fiecare în parte. Mai întâi, pe cea de sus, dezmierdând-o cu amândouă ale mele, gustând-o, atingând-o. Oftează.

Mă gândesc că n-am greşit, mă gândesc că ea vrea asta. Sincer, eram îngrozit la gândul că o să se smucească, o să mă pălmuiască, o să se îndepărteze în grabă. Să-mi spună că nu poate să digere un sărut din partea unui monstru scăldat în sânge ca mine. N-o merit, dar sunt un nemernic, un ticălos egoist, aşa că iau de la ea tot ce pot şi încerc să mă asigur că-i dăruiesc tot ce am mai bun.

Cu toate astea, ea nu-mi răspunde la sărut. Se mişcă peste trupul meu şi degetele ei încovoiate se strâng pe pieptul meu, dar gura? Nu face decât să aştepte, lăsându-mă să i-o revendic cu a mea. Îi prind buza de jos între dinţi, cu toată delicateţea. Palma mea, laba aia aspră şi bătătorită, îi mângâie obrazul, netezindu-i o buclă rebelă în spatele urechii. Ea mă lasă. Nesăbuita. Să lase o brută ca mine s-o sărute, s-o atingă. Mi-e teamă ca unsoarea de sub unghiile mele să nu-i păteze pielea, mă îngrijorează gândul ca nu cumva sângele care mi s-a îmbibat în oase să nu mi se prelingă afară prin pori, întâlnindu-i pielea ca fildeşul.

Îşi freacă nasul de palma mea. Deschide gura lipită de a mea, îmi răspunde la sărut. Of, e paradisul. Adică să mă ia naiba dacă nu se pricepe să sărute. Răsuflarea mea încă nu-mi părăsise de-a binelea gâtul, iar acum năvăleşte afară, nevenindu-mi să cred că ea permite să se întâmple asta, că participă activ.

Nu ştiu de ce. Doar nu sunt un tip drăguţ. Nu sunt un om bun. Doar am ţinut-o în braţe în timp ce-a plâns. N-am putut să fac altceva.

Pun capăt sărutului înainte de a putea să se transforme în altceva. Ea doar mă priveşte, cu buzele uşor întredeschise, acum umede precum cireşele şi foarte,

foarte roşii. Of, fir-ar nu mă pot împotrivi ispitei unui nou sărut, nu mă pot împiedica să permit unei frânturi din foamea mea turbată de frumuseţea ei să mi se transpună în sărut. Ea îmi răspunde cu o ardoare egală, schimbându-şi poziţia astfel încât să ajungă cu totul deasupra mea şi nu încearcă să mă oprească atunci când mâinile mi se coboară pe părul ei, pe gât, pe spinare, poposind pe adâncitura aflată imediat deasupra rotunjimii feselor. Nu îndrăznesc s-o ating şi acolo.

E o nebunie. Ce naiba fac? Ea tocmai a plâns de i-au ieşit ochii din cap, a hohotit ore în şir. Caută alinare, caută uitare. Nu pot s-o am când e aşa.

Mă desprind din nou, mă trag de sub ea.

— Unde te duci? mă întreabă.

— Nu pot să respir când mă săruţi aşa. Când mă laşi să te sărut. E… Eu nu sunt bun de nimic. Nu sunt bun pentru tine. Ar însemna să profit de tine.

Clatin din cap şi-l întorc ca să nu-i mai văd nedumerirea din ochi, dezamăgirea. Mă retrag, strângând pumnii, furios pe mine însumi. Ea are nevoie de cineva mai bun ca mine.

Îmi înşfac chitara, o smulg din husă şi pornesc să urc şubreda scară exterioară care duce spre acoperiş, cu o sticlă de Jameson în mână. Mă trântesc pe paraditul şi prăpăditul fotoliu albastru Lay-Z-Boy pe care l-am instalat acolo tocmai pentru asta, răsucesc capacul sticlei şi gâlgâi zdravăn. Mă împing înapoi cu picioarele săltate pe marginea acoperişului şi privesc pâcla grispre-trandafirie a zorilor care se apropie, cu chitara pe burtă, ciupind corzile.

În cele din urmă, mă ridic în şezut şi încep să exersez piesa pe care o învăţ acum, *This girl*, a trupei City and Colour. Imediat, regret ideea, fiindcă versurile îmi aduc aminte de tot ceea ce nu merit din partea lui Nell. Dar e un cântec care te captivează, aşa că mă pierd în el, cu toate astea, şi abia sunt conştient de zgomotul paşilor ei pe scară.

— Eşti foarte talentat, Colton, îmi zice după ce

termin.

— Mersi, răspund, dându-mi ochii peste cap.

Şi-a pus blugii pe ea şi ţine în mână una dintre chitarele mele de rezervă. Un fotoliu dublu, portocaliu, ponosit, e plasat perpendicular faţă de Lay-Z-Boy şi ea se instalează pe el, picior peste picior, ţinând chitara în poală.

— Cântă-mi ceva, îi zic.

Ridică din umeri ruşinată.

— Cânt naşpa. Nu ştiu decât vreo câteva cântece.

Mă încrunt la ea.

— Cânţi ca un înger, fir-ar să fie! Serios. Ai cea mai dulce şi mai limpede voce din câte-am auzit în viaţa mea.

— Poate, dar la chitară cânt ca un rahat.

Şi totuşi, face câteva acorduri chiar în timp ce spune asta.

— Aşa e, o aprob eu. Dar asta nu mai are importanţă din momentul în care începi să cânţi cu vocea. P'ormă, dacă tot cânţi la chitară, dacă tot exersezi, o să-ţi îmbunătăţeşti tehnica.

Îşi dă ochii peste cap, cam la fel cum mi i-am dat eu adineauri, şi începe acordurile unei piese. N-o recunosc de la început. Am nevoie să mă ducă până la primul refren ca să mă prind ce e. Un cântec în registrul grav, obsedant, o melodie tristă, cu balans. Versurile sunt… arhaice, dar le înţeleg. Sunt pline de dulceaţă şi de alean. Ceea ce cântă e *My funny valentine*, al Ellei Fitzgerald. Cel puţin, asta e versiunea pe care o ştiu eu. Am auzit o mulţime de variante ale piesei, dar cred că Ella e cea care a făcut-o să devină celebră.

Iar felul în care o cânta Nell… vocea ei e un pic cam înaltă pentru registrul grav în care e compus cântecul, însă eforturile de a atinge notele de jos fac ca rezultatul, în ansamblu, să capete mult mai mult alean. Ca şi cum dorinţa ar fi un obiect palpabil, atât de dens în interiorul ei, încât nu poate lua notele corect.

Vocea i se estompează treptat la finalul cântecului, dar eu îi fac un gest circular cu mâna, aşa că ea mai ciupeşte câteva corzi, gândindu-se, tăcută, după care

începe un alt ritm lent, de blues. O, Doamne, absolut perfect. Cântă *Dream a little dream of me*. Louis Armstrong şi Ella. Dumnezeule. Ador cântecul ăsta. Mă îndoiesc ca ea îşi dă seama. O surprind al naibii când intru, exact la timp, cu partea lui Louis. Zâmbeşte larg, bucuroasă, şi continuă să cânte şi naiba să mă ia dacă nu sunăm bine împreună.

Mie nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap să cânt variante ale unor piese de jazz în manieră folk. Sună atât de sexy, de proaspăt. Cunosc cântecul, aşa că pot să strecor ceva solistică sofisticată, peste şi în jurul acordurilor ei.

Încheiem piesa şi nu-mi vine să mă mai opresc vreodată din cântatul împreună cu ea. Mă hotărăsc să risc şi încep *Stormy blues*, al lui Billie Holiday. E un cântec lent, iar vocea cristalină a lui Nell şi cea, mai gravă, a mea îl transformă într-o baladă. Şi totuşi, aud vocea lui Billie în timp ce cânt. O aud venind prin fereastra deschisă a clădirii învecinate cu atelierul, chiar din vremea în care am cumpărat imobilul. Doamna Henkel avea o pasiune pentru jazz. Era bătrână şi singură şi jazzul o făcea să-şi amintească de demult-răposatul domn Henkel, aşa că deschidea toate ferestrele şi-i punea să cânte pe Billie, pe Ella, pe Count Basie şi pe Benny, iar ea dansa şi-şi amintea. Eu o ajutam, ducându-i sus sacoşele cu cumpărături, iar ea mă ciupea de fund şi mă ameninţa cu o partidă de sex, dorindu-şi să fi fost mai tânără cu o jumătate de secol. Îmi făcea câte un ceai, pe care-l îmbunătăţea cu whisky, şi ascultam amândoi jazz.

Am găsit-o în patul ei, cu ochii închişi, cu o poză a domnului Henkel pe pieptul voluptuos şi un zâmbet pe faţă. M-am dus la înmormântare, ceea ce l-a şocat al naibii de rău pe bogatul şi nemernicul de nepot al ei.

Probabil că ochii mi-au trădat câte ceva din gânduri, pentru că Nell mă întreabă la ce mă gândesc. Aşa că-i povestesc despre doamna Henkel. Despre lungile conversaţii pe care le purtam cu ea, despre cum ne îmbătăm, încetul cu încetul, din Earl Grey îmbunătăţit.

Cum cloncănea mereu când mă vedea cu zdrenţele mele şi pantalonii lăbărţaţi. Când mi-a venit mintea la cap şi-am terminat-o cu banditismul, a fost în al nouălea cer văzându-mă cu blugi ceva mai strâmţi.

Ceea ce nu-i spun este faptul că timpul petrecut cu doamna Henkel era o dovadă a egoismului caracteristic mie. Eram singur. Mă îndepărtasem de toţi băieţii mei de cartier, de toţi, cu excepţia lui Split, şi mă simţeam singur. Doamna Henkel era o prietenă, o şansă de a fi în preajma cuiva care putea să însemne o bună influenţă pentru mine. Probabil că s-ar fi scăpat în Pampers dac-ar fi cunoscut măcar jumătate din porcăriile pe care le făcusem şi cred că ştia asta, fiindcă nu m-a întrebat niciodată.

În cele din urmă, tac, subiectul privitor la răposata doamnă Henkel fiind epuizat.

— Explică-mi ce-ai vrut să spui, îmi cere Nell.

— Despre ce? întreb, deşi ştiu precis la ce se referă, dar nu pot să mă dau în vileag.

— De ce nu eşti bun de nimic? De ce-ar însemna că profiţi de mine?

Las jos chitara, aşezând-o pe cant, şi iau o duşcă din sticla pe care apoi i-o întind ei.

— Sunt… praf, Nell.

— Și eu.

— Numai că e altceva. Nu sunt bun. Adică nu că aş fi rău. Am vreo câteva calităţi care mai compensează, dar…

Clatin din cap, nereuşind să găsesc cuvintele nimerite.

— Am făcut lucruri rele. Acum încerc să mă ţin la distanţă de belele, dar asta nu şterge cu buretele ceea ce am făcut.

— Eu sunt de părere că eşti un om bun, zice ea încet, fără să mă privească.

— Ai văzut ce i-am făcut dobitocului de Dan.

— Dobitocul de Dan, pufneşte ea. I se potriveşte. Mda, am văzut şi, mda, m-ai înfricoşat. Dar atunci mă apărai pe mine. Mă protejai. Şi te-ai oprit.

— Cu toate că n-aş fi vrut.

— Dar te-ai oprit, repetă ea, căscând cu palma la gură. Îţi faci reclamă proastă, Colton. Şi nu-mi acorzi suficientă încredere că ştiu ce vreau.

— Cum adică?

Ştiu la ce se referă, dar vreau s-o aud din gura ei.

— Ţi-am răspuns la sărut. Ştiu, e o nebunie, o aiureală, şi mă derutează. Dar am făcut-o cu ochii larg deschişi. Cu ştiinţă. Nu eram beată.

Mă priveşte printre genele lungi şi negre, iar ochii ei spun o mie de lucruri pe care gura nu le rosteşte. Simt că mi se usucă gura.

— N-ar fi trebuit să te sărut.

— Dar ai făcut-o.

— Mda. Pentru că sunt un nemernic. Dar, pur şi simplu, nu pot să mă stăpânesc, când sunt cu tine.

— Eu nu cred că eşti un nemernic. Eu cred că eşti drăguţ. Delicat, spune ea cu un mic zâmbet.

Scutur din cap.

— Nţ. E doar din vina ta. Tu scoţi la iveală rahaturile astea tandre din mine. Eu sunt un bătăuş, Nell. Atât şi nimic mai mult.

— Fost bătăuş, mă contrează ea, făcându-mă să râd.

— Când ai apucat să fii bătăuş, bătăuş rămâi. Poate că nu mai umblu eu acum pe străzi, dar asta tot rămâne o parte din ceea ce sunt.

— Şi ceea ce eşti mie îmi place.

Mă ridic, stânjenit de direcţia în care se îndreaptă discuţia.

— E târziu. Ar trebui să dormim.

Ea aruncă o privire spre soarele care se iţeşte printre două clădiri mai înalte de vizavi.

— E devreme, dar… mda. Sunt frântă.

Îi iau chitara şi o ţin de mână în timp ce coboară treptele. Îmi place să-i simt mâna într-a mea. Nu vreau să-i dau drumul, aşa că nu-i dau. Nici ea. Nell face un popas în baie, iar eu mă schimb în şortul pentru alergat. În sfârşit, îmi permit să simt durerea de pe urma încăierării cu Dan. Mă întind, simţind cum îmi zvâcnesc coastele, şi-mi pipăi

dintele dislocat cu limba, tresărind de durerea surdă. Tocmai acum apare Nell din spatele meu cu o lavetă. O studiez cu o privire precaută şi mă trag înapoi când întinde mâna spre faţa mea.

— N-am nimic, mormăi.

— Taci și nu te mişca.

Îmi dau ochii peste cap şi-mi apropii faţa ca să poată ajunge la ea. Atingerile ei sunt mult prea blânde pentru un ticălos tăbăcit ca mine. Mă apucă de bărbie, îmi întoarce capul într-o parte, freacă uşor zgârieturile şi vânătăile, de parcă s-ar teme să nu mă rănească mai rău. Încetez să mai respir din cauza prezenţei ei atât de apropiate, de îmbătătorul miracol al mirosului ei, de şampon şi de lămâi şi de whisky şi de femeie. Îmi întoarce capul în partea opusă, îmi şterge şi celălalt obraz, îngustându-şi privirea când se concentrează să cureţe sângele închegat. Îl mai curăţasem şi eu un pic, cât timp stătuse la duş, acasă la ea, dar se pare că nu îndeajuns. Îmi şterge buza de sus, bărbia, fruntea, pomeţii. Apoi lasă jos laveta şi-şi plimbă degetele pe faţa mea, atingând cu delicateţe fiecare rană, explorând.

Stau nemişcat şi-o las să mă atingă. Mă sperie. Mă priveşte de parcă m-ar vedea pentru prima dată, ca şi cum ar încerca să-mi memoreze trăsăturile. Privirea îi e aprinsă, dornică. Degetele ei mari ajung să-mi mângâie buzele şi-l muşc pe unul dintre ele, un pic cam tare.

Face ochii mari, nările îi freamătă şi soarbe precipitat aerul când îmi trec limba peste buricul degetului muşcat.

Ce dracu’ fac? Dar nu mai pot să mă opresc.

De data asta, se apleacă spre mine. Îşi scoate degetul din gura mea şi-l înlocuieşte cu buzele ei. Cu limba ei. E o nebunie totală. N-ar trebui să permit aşa ceva.

Dar o fac. Pe Dumnezeul meu, o fac. O sărut cu toată foamea din mine. Suntem în camera mea, imediat dincolo de prag, la câţiva centimetri de pat. Mi-ar fi atât de uşor s-o fac să se întoarcă, s-o întind pe pat, să smulg ţoalele de pe ea şi…

Mă desprind. Ea oftează şi e un sunet al dezamăgirii.

— Mereu te opreşti, observă ea.

Mă îndepărtez, fără tragere de inimă, de braţele ei. Sunt dezorientat, debusolat. O doresc, dar o voce nedesluşită îmi tot repetă în minte că nu se cuvine s-o am. O parte din mine susţine că suntem făcuţi unul pentru celălalt, mă îndeamnă s-o cuibăresc la pieptul meu și să nu-i mai dau drumul niciodată. Ea pare să mă vrea şi eu o vreau... dar ştiu – chiar știu – că nu sunt îndeajuns de bun pentru ea.

— Avem nevoie să dormim, îi zic. Îţi las ţie patul.

Mă întorc să plec, dar mâna ei mă prinde de cot.

— Nu vreau să dorm singură, îmi zice. Am dormit singură de atâta vreme. Vreau doar... vreau să fiu ţinută în braţe. Se poate?

Dintr-odată, redevine vulnerabilă.

N-ar trebui să spun *da*. E ispititor şi încă nu mi-am dat seama ce anume se cuvine şi ce nu. Dar nu pot să spun *nu*.

— S-ar putea, îi răspund. Dacă e să fiu cinstit, nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere.

Nell

CAPITOLUL 9

Fantome. Răsuflare după răsuflare

Absolut toate fibrele din trup ţipă la mine. Sunt fluidă în braţele lui. În vene îmi ard flăcări. Vinovăţia şi pacea îmi urlă în cap, războindu-se.

I-am spus-o. I-am mărturisit lui Colton vina mea secretă. Am plâns. Am hohotit ore în şir. Nici măcar nu ştiu cât a durat. Şi, Dumnezeule, tare bine m-am simţit. Însă vinovăţia rămâne. Ştiu că e ridicol. O ştiu, dar, fir-ar să fie, nu mă pot descotorosi de ea.

Iar acum, totul e amplificat de un milion de ori de braţele vânjoase ale lui Colton în jurul meu. Doamne, încă nu sunt în stare să măsor primitiva, sălbatica, masculina splendoare a bărbatului ăstuia. Nu l-am văzut timp de doi ani şi deodată îl zăresc pe o bancă – şi cântând tocmai

cântecul ăla, dintre toate – observând că a devenit mai masiv între timp. Un dur. Arătase bestial la înmormântare, trăgându-şi de mânecile sacoului. Dar acum? Sfinte Dumnezeule! Gura mi-a devenit uscată ca deşertul când l-am văzut cântând în public, la intrarea în Central Park. Cu părul negru ca tăciunele căzându-i în jurul ochilor şi încreţindu-se deasupra gulerului, răvăşit, lăţos, perfect. Ochii, ei nu s-au schimbat, safire străpungătoare de inimi. Dar trupul? Of, Doamne, Doamne… Doamne!

Tatuajele îi transformă bustul într-o frescă vie, poezie caligrafiată de-a lungul coastelor, un dragon pe umărul drept suflând foc peste câteva ideograme japoneze, flăcări care i se răspândesc ca un incendiu mistuitor în jos pe spinare, dispărând într-un soare auriu de pe coloana vertebrală, unul cu înfăţişare arhaică, semănând cu un cadran de busolă, aproape. O fată sumar îmbrăcată, conturată pe braţul stâng, alte înscrisuri pe coastele din partea cealaltă; ceva în latină, se pare. Note muzicale împrăştiate pe ambele antebraţe, stele, sori, cranii cu oase încrucişate, cruci din fier, amestecate şi contopite şi unite într-un tot. E o capodoperă a picturii pe piele. O capodoperă de musculatură masculină, tare şi grea şi enormă.

E înfricoşător. O forţă a violenţei, a brutalităţii în stare pură. Pe Dan l-a distrus. A încasat şi el lovituri grele cu ocazia asta, dar a părut complet nederanjat de nasul spart, de contuziile din dreptul coastelor şi al pieptului, de rănile de pe faţă. Dan era un monstru, dar Colton l-a făcut bucăţele cu uşurinţă.

A fost cea mai incitantă fază din câte am văzut; cea mai înspăimântătoare fază din câte am văzut. Furia lui Colton a fost ceva primitiv, atât de densă şi de fierbinte, încât îmi dădea impresia c-o simt în aer. Ochii îi erau cei ai unui războinic rece, calculat, îngrozitor prin furia glacială.

Sunt total incapabilă să-i rezist.

El mă vrea, dar se abţine. Ceea ce înţeleg, zău ca înţeleg.

E fratele iubitului meu mort. Pur şi simplu… nu se

cuvine.

Cum v-aţi cunoscut voi doi? A, ne-am cunoscut la înmormântarea fratelui lui. Fratele lui mai mic a fost prima mea iubire.

Minunat.

Totuşi, Colton e… mă simt în siguranţă cu el. Ştie să scoată adevărul din mine. Știe să scoată durerea din mine. Colton știe ce e durerea. E în relaţii intime, familiare, cu ea. Trăieşte cu ea. Ca şi cu vinovăţia.

Colton are secrete şi eu vreau să i le ştiu pe toate.

Vreau să-i simt gura pe mine. Să-i simt mâinile pe mine. Am nevoie de ele. Mă fac să mă simt vie. Protejată, preţuită. Colton e în stare, la propriu, să ucidă pe oricine mi-ar face rău. A fost cât pe ce să-l ucidă pe Dan. Poate c-a şi făcut-o, de fapt.

Nu vreau să ştiu.

Ceea ce vreau să ştiu e de ce stă Colton singur în New York, când tatăl lui e congresman. De ce a fost forţat să participe la lupte de stradă pe bani ca să supravieţuiască. De ce a ajuns membru într-o bandă.

Vreau să ştiu de ce se opreşte mereu Colton când mă sărută. De ce se trage mereu înapoi, de ce crede că nu e bun de nimic. El, să nu fie bun de nimic, când e persoana cea mai uluitoare din câte am întâlnit vreodată. Vocea lui profundă, gâjâită, răguşită, demenţialul talent la chitară, pasiunea pe care o pune în cântat.

Iar cântecul pe care mi l-a cântat mie, *habă*? Cel mai frumos lucru pe care l-am auzit în viaţa mea. Sentimentul de singurătate, aleanul din cântecul ăla mi-au frânt inima. Nici nu cred că avea vreun titlu. Nu cred să-l mai fi auzit altcineva cântându-l, în afara mea.

Iar acum? O, acum braţele lui îmi încolăcesc trupul, ţinându-mă aproape. Foarte aproape. Vreau să mă răsucesc în braţele lui şi să mă înghesui şi mai mult, să mă cuibăresc în el şi să mă las scăldată în căldura puterii lui. Aşa, stând pe o parte, cu genunchii îndoiţi, cu braţul lui înfăşurat pe mijlocul meu, evitând o atingere prea intimă, e ceva aproape platonic. Aproape.

Vreau mai mult. Dar îndrăznesc?

Îndrăznesc.

Mă răsucesc pe loc și Colton se mişcă, îşi slăbeşte strânsoarea, scoţând un sunet gros din gât, somnoros. Mă face să zâmbesc micul lui geamăt. Rămâne pe o parte, nu se rostogoleşte, când mă înghesui în el. Îmi apăs faţa în adâncitura de sub bărbia lui, îmi strecor palma peste coastele lui, ca să ajung cu ea pe spate. Îi adulmec mirosul, mă las încălzită de căldura lui. Of, Doamne. Poate că asta a fost o greşeală, fiindcă mă simt întru totul perfect. Niciodată n-aş mai vrea să dorm altfel. Celălalt braţ mi l-am strecurat pe sub perna mea, iar trupul lui e un adăpost, o fortăreaţă în care mă pot pierde fără grijă. Îi simt cu nasul pulsul zvâcnindu-i în beregată şi-i număr bătăile, aşteptând somnul.

Care soseşte, atât de dulce. Fără vise. Fără pantofi goi, fără noroi roşu şi lucios, fără spumă de sânge. Somn şi-atât. Cu mâna lui Colton pe şoldul meu. Poate c-am pus-o eu acolo, poate că nu. Bine, bine, eu am pus-o. Şi ador s-o simt acolo. N-ar trebui, dar așa e.

O să mă las în voia senzaţiilor. Timpul vindecă orice rană, corect? Ei bine, poate că eu am avut timp destul, iar acum am nevoie numai să merg mai departe, să las trecutul deoparte. Să am ceva care să mă facă fericită, după o nefericire atât de îndelungată.

* * *

Mă trezesc, încetul cu încetul, aşa cum pluteşti spre suprafaţa apei după ce ai plonjat adânc. Primul lucru de care sunt conştientă e acel bum-bum… bum-bum al inimii lui Colton, sub urechea mea. Dumnezeule. Ador sunetul ăsta. Pe urmă, devin conştientă de trupul lui, tare, dar în acelaşi timp şi moale, sub mine. Sunt, practic, deasupra lui, cu jumătate din trunchi pe pieptul şi pe burta lui, cu un picior peste al lui, cu talpa mea între ale lui. Abia apoi devin conştientă şi de mâna mea.

E pe burta lui. Bun… mă rog, de fapt, nu e tocmai burta. E un pic mai jos de ea. Mult mai jos. Şi ţine o parte a trupului lui care, în modul cel mai categoric, e trează.

Foarte, foarte trează. Şi enormă. Groasă. Iar mâna mea e pe ea. Ţinând-o strâns.

Of, Doamne. Of, pe naiba. Of, Doamne.

Respiraţia lui e regulată, murmure uşoare intrând şi ieşind. Doarme încă, înseamnă.

Problema cea mai importantă în situaţia asta e că nu vreau să-mi iau mâna. Vreau să-l ating. A trecut atât de mult timp şi gândul la el, la ceea ce atinge mâna mea... simt un cleşte strângându-mă undeva, jos, în miezul meu, o izbucnire umedă de dorinţă.

Chiar nu mă pot stăpâni. Îmi las palma să lunece în jos, apoi în sus. El se mişcă, zvâcneşte din şolduri în sus, după care se destinde. O fac din nou, cu încetineală, cu blândeţe, cu vinovăţie. Privesc cu o fascinaţie flămândă cum i se unduiesc muşchii abdomenului şi mă crispez când zvâcneşte iar din şolduri. Geme, un mârâit de lup, izvorât din adâncul pieptului. Respiraţia i se opreşte, după care inspiră adânc.

Îmi las privirea în jos. O fâşie roz se vede în vârful pantalonilor scurţi pentru sport. Mă ling pe buze. Sunt de-a dreptul îngrozitoare. E total greşit, prostesc, desfrânat, ceea ce fac. Dar nu mă opresc. Şortul îi stă ridicat pe coapse, deşi e lăsat mult în jos pe şolduri, după felul în care se mişcă, se unduieşte. Aşa că, în clipa asta, însuşi vârful trupului i se iveşte de sub şort.

Ridic privirea spre faţa lui colţuroasă, flască şi frumoasă şi nevinovată în repaus. Îl văd înghiţind, întorcând capul într-o parte, ridicându-şi uşor jumătatea inferioară a corpului spre mâna mea. Nu-mi dau seama ce fac şi de ce şi încotro se vor îndrepta toate astea. El încă doarme buştean, sorbind aerul cu inspiraţii prelungi, regulate, şi lăsându-l să iasă în uşoare şi adorabile sforăituri.

Un braţ de-al lui mă cuprinde, încolăcindu-mi spatele şi lipindu-mă de el, iar cealaltă mâna i se odihneşte pe piept. Dar acum mâna îi alunecă în jos pe spinarea mea, căzând moale şi aterizându-mi pe posterior. Da. Aşa îmi place. Mă mişc puţin, astfel încât palma şi degetele lui să-

mi cuprindă acum fesa stângă.

Ce tot fac? Sunt o catastrofă totală. El a încetat să mă sărute când eram necăjită, ca nu cumva să profite de mine, şi iată-mă acum, mângâindu-l în somn, smulgând fiori ieftini din faptul că mâna lui mă strânge de fund, în timp ce el sforăie nevinovat.

E o mare greşeală, dar îi trag şortul un pic mai jos, astfel încât mai mult din el să iasă la iveală. Acum pot să văd capul ca o ciupercă groasă, trandafirie, minusculul orificiu din vârf, şanţul din jurul părţii de jos a capului. Închid ochii strâns şi-mi impun în sinea mea să mă opresc. Fără efect. Ating carnea trandafirie cu degetul mare, muşcându-mi buza. E atât de delicată, de catifelată. Nu mă pot abţine să-i mângâi iar lungimea şi înghit în sec apreciativ. Îmi ia ridicol de mult timp ca să-l mângâi de la rădăcină până în vârf.

Îmi muşc buza cu putere, doar ca să mă asigur că nu visez. Junghiul ascuţit de durere îmi spune că sunt trează. Trează şi, evident, o curvă fără pic de morală. Cum să zic, n-am mai atins pe nimeni aşa, de la Kyle încoace. Am mai sărutat câţiva tipi, într-o tentativă de a mă forţa să merg mai departe, într-o tentativă de a-mi domoli nevoia dureroasă pe care o purtam în pântec de atât de mult timp. Dar niciunul dintre tipii cu care m-am sărutat vreodată n-a aprins niciun fel de scânteie în mine. Mort totul, nimic pe-acolo. Dan a încercat şi-a tot încercat, iar eu chiar m-am străduit să-i intru în joc. N-am putut niciodată.

N-ar fi o exprimare precisă dac-aş spune că există o scânteie cu Colton. Nu, e mult, mult mai presus de o scânteie. Doar când îl privesc se aprinde un foc. Când îl ating, când mă atinge, chiar dacă sunt atingeri nevinovate, chiar şi numai mâna lui în a mea naşte un infern.

Dar asta? Când îl ating atât de intim, atât de senzual? Ai putea să aprinzi un chibrit din valurile de căldură palpabilă care radiază din mine, din flăcările dorinţei, aţâţate, tot mai fierbinţi, de la o secundă la alta.

Nu mă pot opri din mângâieri. Sus şi înapoi jos, dezmierdându-i lungimea, explorându-i grosimea prin

materialul foşnitor al şortului. Acum se mişcă în ritm cu mine şi se trezeşte. Gemând, zvârcolindu-se sub atingerea mea. Acum chiar nu mai pot să mă opresc. Am impresia că e aproape.

Îmi apăs din nou degetul mare pe vârful lui şi încep să frec, descriind cercuri, şi-i simt corpul încordându-se sub mine. Ridic privirea spre ochii lui, văd pleoapele ridicându-se, tremurând dezorientate, apoi fluturând şi clipind, în timp ce-şi dă drumul. Ochii îmi fug în jos, urmărind cum şuvoiul alb îi acoperă pântecul.

— Ce dracu'…

Vocea îi e somnoroasă, şi nedumerită, şi tărăgănată.

E treaz, s-a eliberat, dar tot groasă i-a rămas, îmi strecor mâna în şort şi i-o iau în mână, muşcându-mi buza când îi simt duritatea mătăsoasă. Privirile ni se întâlnesc şi-mi dau seama că se întreabă dacă visează, cum ar trebui să se simtă, ce să spună.

— Scuză-mă, îi şoptesc. M-am trezit atingându-te accidental. După care n-am putut să mă mai opresc.

— Visez? întreabă el prudent.

Scutur din cap.

— Nţ.

Priveşte în jos, spre balta de pe burta lui.

— Adică, tu tocmai…

Încuviinţez.

— Mda.

— În timp ce dormeam?

Încuviinţez iar şi de data asta nu mai pot să-l privesc în ochi.

— Mda. Nu ştiu… îmi pare rău. Am… n-am putut să mă abţin. Ştiu că nu trebuia, dar…

Vocea mi se stinge, incapabilă să formuleze o frază completă. Sorb adânc aer în piept şi mai încerc o dată.

— Era atât de tare, şi de mare, şi a trecut atât timp, şi eu…

— Nell, îmi taie el vorba. Taci.

Tac.

— Uită-te la mine, îmi porunceşte, iar eu mă forţez

să-mi ridic privirea spre el.

— Scuză-mă, şoptesc.

— Am zis să taci.

Strâmb din nas auzindu-i asprimea tonului, dar îmi ţin gura închisă şi-l aştept să continue.

— Nici măcar nu ştiu ce să spun. Eu crezusem că visez.

Ochii lui mă sfredelesc, albaştri şi fierbinţi ca flacăra unui arzător Bunsen.

— Vrei să ştii ce visam?

Fac semn din cap că da.

— Răspunde-mi. Cu voce tare.

Iată un Colton cu totul nou. Autoritar, direct. Nu-mi dau seama precis dacă ar trebui să mă enerveze felul în care-şi latră ordinele pentru mine sau să mă las aprinsă de el. Mă hotărăsc pentru ambele.

— Da, Colton. Vreau să ştiu ce visai.

Tonul îmi e moale şi supus, dar ştiu că ochii îmi trădează iritarea.

Faţa îi e impasibilă.

— Pe tine. Te visam pe tine.

Îşi îngustează ochii.

— Visam că faci ceea ce, se pare, chiar făceai în realitate.

— Şi a fost un vis frumos? îl întreb îndrăzneaţă. Ţi-a plăcut visul?

Îmi târăsc vârful degetului prin substanţa lipicioasă de pe burta lui, examinându-l printre genele coborâte.

Icneşte, inspirând scurt şi urmărindu-mi degetul care-i desenează pe piele, după care îşi ridică la loc privirea spre mine.

— A fost un vis contradictoriu. N-ar fi trebuit să vreau să nu fie un vis. N-ar fi trebuit să vreau să fie adevărat. Dar am vrut.

Încerc să nu iau în seamă bubuitul de tunet al pulsului din timpanele mele.

— De ce n-ar fi trebuit?

Se încruntă.

— Din cauza… din cauza a tot.

— Spune cu voce tare. Tot ce ai de spus, îi comand, pentru că pot şi eu să fiu autoritară.

— Din cauză că tu ai fost îndrăgostită de Kyle.

— El nu mai e. N-ar însemna că-l înşelăm.

Înghit cu greu, fiindcă o parte din mine afirmă că e un motiv foarte, foarte viabil pentru care n-ar fi trebuit. Pentru că asta ar însemna. Ar însemna că-l înşelăm.

— E rândul tău să spui tot.

— Să spun ce?

— La ce te gândeai.

Încep să trasez cu degetul liniile simbolurilor kanji de pe pieptul lui, flăcările galben-portocalii, ochiul dragonului.

— Sunt o mincinoasă. Ar însemna că-l înşelăm. Ar însemna că-i înşelăm amintirea. Numai că… astea-s aiureli.

Îşi lasă capul să cadă pe spate, apoi îl întoarce într-o parte, fixând cu privirea peretele. Văd cum maxilarul i se încleştează şi se destinde la loc, privesc cum se mişcă micii ţepi negri de pe faţa lui bronzată.

— Cât de tâmpită poate să fie chestia asta? zice aproape de neauzit.

Se ridică din pat, face câţiva paşi pe hol şi intră în baie. Îl văd că ia o lavetă şi-şi şterge burta. Apoi se întoarce şi se strecoară la loc în pat, pe o parte, cu faţa spre mine.

— Asta e ceea ce gândeam şi eu, totuşi, zice. Sunt aiureli, dar nu-mi pot alunga sentimentul. Noi doi, împreună, am fi… un afront adus amintirii lui. Dar asta e doar o aiureală, fiindcă el e mort şi şi-ar dori ca amândoi să fim fericiţi.

— Păi şi asta e o prostie. Dacă el ar fi viu, m-ar dori pe mine.

— Dar nu e.

— Asta e o ceartă sau o discuţie? întreb.

Pufneşte în râs.

— Nici măcar nu-mi dau seama.

Îşi întoarce din nou privirea spre mine.

— Iar ce-ai făcut tu adineauri? Cam schimbă tărăşenia.

— Ştiu, îi răspund şi cuvântul nu se aude nici cât o şoaptă. Eşti supărat?

Clatină din cap dintr-o parte în cealaltă.

— Supărat? Nu. Nu supărat. Derutat. N-o să te mint, a fost cam dubios. N-aş putea să spun nici că am vrut-o, nici că nu.

Mă înec brusc.

— Ştiu. Ştiu. Îmi pare foarte rău. Sunt… sunt dezgustată de mine însămi.

— Nu fi. Nu e cazul. Nu sunt cu nimic mai bun. Tu dormeai şi eu ţi-am scos hainele de pe tine…

— Ai vrut doar să mă simt mai comod, îl întrerup, dar el vorbeşte în continuare, peste mine.

— Am vrut să te văd iar. Am vrut să-ţi văd posteriorul drăguţ şi rotund. Ţi-am atins coapsa.

— Dar tu nu mi-ai făcut… tu n-ai făcut ce-am făcut eu.

Îşi freacă faţa cu mâna liberă.

— Ce e aici, concurs? Care dintre noi e mai nemernic? întreb.

În mintea mea, totuşi, sunt total năucită de ce-a zis. Că a vrut să-mi vadă *posteriorul drăguţ şi rotund*. Totdeauna am avut impresia că am fundul prea mare. E o nesiguranţă. Comună, ştiu, dar de neclintit. Încă alerg ca un diavol, fiindcă e una dintre foarte puţinele situaţii în care mă pot elibera de vise şi de amintiri şi de coşmaruri şi de remuşcări. Urmează cele în care sunt beată şi cele în care cânt la chitară. Dar, oricât de mult aş alerga, fundul meu tot rotund e, iar sânii grei.

— Aş câştiga concursul ăsta, fără dificultate. Fără discuţie, zice Colton. Tu ai avut un moment de slăbiciune sau ceva asemănător. Eu sunt nemernic tot timpul.

— Greşeşti, îi zic, ridicându-mă de pe el şi căutându-i privirea de la câţiva centimetri distanţă – distanţa pentru sărut. N-a fost vorba despre un moment de slăbiciune. Ci despre o grămadă de momente de dorinţă. Şi tu nu eşti

nemernic.

— Tu ce vrei, Nell?

— Ţi-am pus eu deja întrebarea asta, ai uitat?

— Aşadar, niciunul dintre noi nu ştie ce vrea?

Ochii lui îmi caută privirea, iar mâna lui îmi desenează cerculeţe pe mijlocul spatelui.

— Nu. Ba da. Eu ştiu ce vreau; dar nu sunt sigură dacă e bine sau nu. Dar ştiu că aşa cum am procedat ca să obţin ce vreau a fost greşit, totuşi. Aşa că, pentru asta, îmi pare rău.

— Aşadar, tu spui că trebuia să faci ceea ce-ai făcut, dar în timp ce-aş fi fost treaz?

Palma lui continuă să traseze cercuri, dar se mută mai jos. Îmi arcuiesc spinarea discret, dar suficient. El observă şi face ochii mari, nările îi freamătă, buzele se subţiază, respiraţia devine mai profundă.

— Da, îi zic.

Trebuie, pur şi simplu, să-mi asum răspunderea a ceea ce fac, a ceea ce-mi doresc. Avea mult prea multă dreptate când zicea că ceea ce am făcut eu schimbă situaţia. Acum nu mai pot da înapoi. Acum ştiu cum îl simt în mâna mea. Ştiu cum îi simt corpul sub mine şi vreau să-l simt mai mult. Ştiu cum îi simt mâna pe fundul meu. Şi ştiu că vrea la fel de mult pe cât vreau şi eu, numai că suntem amândoi măcinaţi de contradicţii în privinţa asta.

Îi întâlnesc privirea şi i-o susţin în timp ce el îşi continuă explorarea în jos. Îmi muşc buza când începe să urce pe rotunjimea feselor. Când m-am urcat în pat, mi-am dezbrăcat blugii, aşa că nu mai am pe mine decât un minuscul slip tanga de culoare galbenă. Un triunghi din mătase peste miezul meu, şnururi peste şolduri, un şnur prin crăpătura dintre fese. Mi-am scos şi sutienul, aşa că am rămas într-un tricou mititel, unul mulat, din bumbac albastru, cu un buzunar peste sânul drept şi o inimă purpurie sclipitoare peste buzunar.

Urmăreşte cu degetele talia slipului, trecând peste şold, privindu-mă în ochi, după care, cu o mişcare lentă şi calculată, îmi cuprinde fesa stângă. Îi caut privirea şi-mi

văd sentimentele reflectate în ochii lui: dorinţe contradictorii.

— Te iert, îmi zice, cu un nespus de discret zâmbet cunoscător arcuindu-i un colţ al gurii. În definitiv, a fost un vis de-a dreptul minunat.

Explorează linia şnurului dintre fesele mele. Îmi opresc respiraţia şi parcă nu mai sunt în stare s-o repornesc. Îşi strecoară palma pe fesa cealaltă, apoi în jos, mângâindu-mi o coapsă şi pe urmă pe cealaltă. Dumnezeule. Of, Dumnezeule. Acum, în sus, pe şira spinării, în sus pe spatele meu gol, pe sub tricou. Degetele lui, palma lui, pe pielea mea, trasând dâre de foc.

Degetele i se strecoară între braţul meu şi coaste, căutând accesul în partea din faţă. Îmi mişc braţul, îmi las palma să-i lunece pe piept, ezit ajungând la umăr, după care fac ceea ce-mi doream să fac de atât timp, se pare, şi-i râcâi ţepii din barbă. Acţiunea asta îi oferă accesul dorit, aşa că-şi plimbă mâna peste coastele mele ca să ajungă la curbura exterioară a sânului strivit de pieptul lui.

— Ce facem noi aici, Nell? mă întreabă într-o şoaptă răguşită.

Clatin din cap şi ridic dintr-un umăr.

— Habar n-am, dar îmi place.

— Şi mie.

Mă trage mai aproape, mai sus. Mă mişc odată cu el, schimbându-mi poziţia, astfel încât ajung întinsă cu totul pe o parte, cu capul rezemat pe o mână, cu piciorul încălecându-i coapsele şi cu mâna liberă pe pieptul lui.

Acum sunt expusă. Tricoul îmi e ridicat, aşa că partea de jos a sânilor se vede pe sub tiv. Îl provoc prin tăcere, îl încurajez prin imobilitatea mea, prin privirea mea hotărâtă fixându-i ochii prea albaştri.

O, Doamne. Dumnezeule. El acceptă provocarea. La început, îşi pune palma pe pântecul meu, eu îmi închipui că ar putea să coboare şi cred că se gândeşte şi el la asta, dar apoi urcă până la tivul tricoului. Deja îmi ţineam respiraţia, dar acum gâtul mi se contractă, plămânii îmi ard, iar inima ori se opreşte din bătaie, ori bubuie sălbatic.

Nu pot să-mi dau seama care dintre ele.

Pe urmă, palma lui aspră şi blândă şi enormă îmi cuprinde sânul pe sub tricou. N-am mai luat o gură de aer de cel puţin treizeci de secunde. O, Doamne, o, Doamne, Dumnezeule. Palma lui îmi da o senzaţie uluitoare. Aspră, tare. Sânii mei sunt destul de mari. Port C la cupa sutienului, aproape D, însă palma lui poate să cuprindă cu uşurinţă unul. Îmi atinge uşor sfârcul şi acum aerul îmi năvăleşte înăuntru, năpustindu-se prin mine şi făcându-mă să ameţesc.

— Colton... murmur, lăsându-mi capul în jos și îngropându-mi fruntea în umărul lui.

— Uită-te la mine, Nell, îmi ordonă încet, dar ferm.

Mă supun. Ochii îi sunt umbriţi şi plini de seriozitate.

— Moment de răscruce, chiar aici, îmi zice. Nu vrei asta, trebuie să-mi spui imediat. Te ridici şi pleci. Toate astea vor fi uitate. O să-ţi fiu prieten. Dar spune-mi acum. Pentru că, dacă mergem mai departe, nu ne mai oprim până la capăt.

Înghit în sec. Încuviinţez. Îmi muşc buza şi-mi abat privirea.

— Doamne, trăsneşte-mă! Nu mai face asta, zice cu o voce tremurată.

— Ce să fac? îl întreb nedumerită.

— Să-ţi muşti buza. Mă înnebuneşte. Muşcă-ţi buza şi s-a terminat. Gura ta îmi aparţine.

Vocea îi e acum atât de aspră, atât de răguşită şi de hârâită, încât vibrează prin mine şi-mi sfârâie până în adâncul fiinţei.

— E bine de ştiut, şoptesc.

El îşi îndepărtează mâna.

— Hotărăşte-te acum, Nell. Totul sau nimic. Eşti a mea sau ne prefacem că toate astea nu s-au întâmplat niciodată.

— Sunt a ta? rostesc cu o voce moale şi tremurătoare.

— Mă întrebi? Sau afirmi?

— Eu... Colton, eu n-aş putea să uit, dar noi...

Mă opresc, dându-mi seama că nu sunt altceva decât o catastrofe incoerentă.

Instinctiv, îmi muşc din nou buza şi Colton scoate un mârâit.

— Doar ţi-am spus, ce naiba! Nu… mai… face… asta. Nu pot să suport. Autocontrolul meu şi-aşa e zdrenţe şi uite că tu iar îţi muşti buza.

— Dar de ce te înnebuneşte aşa? îl întreb, căutând să câştig timp.

Timp pentru ce anume, nu ştiu. Da, ştiu ce vreau. Dar acum când Colton a redevenit persoana aia directă şi poruncitoare, sunt intimidată, nesigură, instabilă, temătoare. Sunt al naibii de total împrăştiată. Îl violez în somn, după care nu sunt capabilă să trec la acţiune când îmi dă clar de înţeles că mă vrea tot atât cât îl vreau eu. M-am ţicnit, e limpede.

— Nu ştiu, îmi răspunde. E doar o chestie. Tu îţi muşti buza şi mie îmi vine să iau buza aia în gură şi s-o sug ca pe o acadea. Vreau să-ţi ling buzele şi să ţi le muşc şi să te sărut până când ajungi, fir-ar să fie, pierdută şi cu suflarea tăiată şi grămadă pe podea.

Păi… fir-ar. Asta vreau şi eu.

Emoţii? Dispărute.

Îmi simt inima făcând gimnastica aia bizară: se umflă, bubuie, tresaltă. Mă doare şi aşa îmi dau seama că mi-am luat hotărârea.

Îmi muşc buza şi s-a terminat.

— Fir-ar. Eşti nebună.

Vocea lui nu e altceva decât un mârâit de fiară, printre dinţii încleştaţi.

Nici măcar nu-l văd când se mişcă. Într-o clipă e acolo, iar în următoarea se trânteşte peste mine, buzele mi le strivesc pe-ale mele… şi apoi, ţinându-se de cuvânt, îmi ia buza de jos între ale lui şi o suge, o gustă cu limba. Sunt iritată şi şocată de violenţa subită a sărutului, dar dintr-odată mă topesc când îmi suge buza. Şi apoi sunt lichid pur sub el, pentru că el devine brusc delicat, luându-mi faţa între palme, privindu-mă insistent în timp ce buzele

abia ni se ating, după care mă sărută cu încetineală şi atât de meticulos, atât de profund, încât sunt, pur şi simplu… pierdută. Buzele lui se mişcă peste ale mele, mă revendică, îmi răpesc inima, gura lui îmi pune stăpânire pe tot trupul.

Ne-am mai sărutat până acum şi a fost – de fiecare dată – cel mai grozav sărut de care am avut parte în viaţa mea. Mi se strânge inima când îmi dau seama că aici sunt incluse, prin ricoşeu, toate săruturile primite vreodată de la Kyle. Pur şi simplu, nu există comparaţie. Mă doare s-o spun, zău că mă doare. E o durere atât de dulce, atât de adâncă, atât de stranie. Pur şi simplu, nu ştiu ce să fac cu ea.

Cu sărutul ăsta… sunt pierdută. Pierdută. Îmi dau seama, instantaneu, că-i aparţin. Aşa cum a zis el: sunt a lui. Cum de s-a întâmplat, nu ştiu. Chiar îmi doresc să fi ştiut.

— Ultima şansă, Nelly, îi aud vocea în ureche, nici măcar o şoaptă, doar un infrasunet, o răsuflare pe care o simt în timpan. Spune-mi că nu vrei să facem asta.

Îl împing în sus şi în ochii lui apare o expresie de om rănit înainte să-i pot spune ceva. Dă să se ridice, dar îl prind de biceps şi-l ţin pe loc. Îmi strecor degetele pe sub tivul tricoului meu şi mi-l trag peste cap. Colton face ochii mari şi se linge pe buze.

— Vreau să facem asta, îi zic cât pot de tare, ceea ce înseamnă un icnet pe nerăsuflate, în cel mai bun caz. Am nevoie să facem asta.

Acum privirea i se schimbă. Devine animalică.

Of, mamă, să vezi ce urmează.

— Scoate-ţi slipul şi desfă-ţi picioarele.

— Se spune *te rog*, zic, reuşind să-mi regăsesc forţa de a intra în joc.

Groaza mea, vulnerabilitatea mi se diminuează, şi sunt mulţumită pentru asta.

El doar mă fixează cu privirea. Nu mă clintesc ca să-i îndeplinesc ordinul. Clatină din cap şi clipeşte mărunt, nevenindu-i să creadă. Iar apoi îmi trage de slip, care se desface. Nu l-a smucit, n-a depus niciun efort. Doar şi-a

petrecut două degete în jurul şnurului de la şold, două de la mâna cealaltă pe sub triunghiul din faţă şi a tras. Rupt. Gata. Sunt goală. Nimic mai uşor.

— Era un slip care-mi plăcea, protestez eu.

— Atunci, trebuia să mă fi ascultat.

Îşi plimbă degetele în jos pe pântecul meu, care se crispează, peste pubis şi mai departe, peste coapsele strânse.

— Şi acum, desfă-ţi picioarele şi ţipă cât pofteşti. Nu te-aude nimeni.

— Ce… ooo!

Nici nu mai am timp să-mi analizez deruta, că limba lui deja îşi face de lucru cu clitorisul meu.

Îmi desfac picioarele. Larg. Îmi îndes călcâiele pe sub fese şi-mi las genunchii să se depărteze. Sunt o neruşinată.

— Da, Nelly. Exact aşa, îmi şopteşte el între labii. Mama… măsii. Dulce ca mierea.

Mă înroşesc auzindu-i cuvintele, dar apoi în mintea mea nu mai e loc pentru altceva în afara ţipetelor care-mi sfâşie beregata.

Fiindcă… Dumnezeule! N-am mai simţit niciodată ceva asemănător. Absolut niciodată. Mă zvârcolesc pe pat, mă arcuiesc în sus, mă cabrez în ritm cu lipăitul limbii lui. După care… o, da, e şi mai bine. Îşi strecoară un deget înăuntrul meu şi-l îndoaie, iar eu, pur şi simplu… mă pierd. Mă mistui. Urlu atât de tare, încât îmi rănesc propriile timpane, motiv pentru care închid gura şi gem printre dinţii încleştări.

— Ai încredere în mine?

Vocea lui mă ia prin surprindere şi într-atât de pierdută sunt în oceanul senzaţiilor, încât nici măcar nu-i înţeleg cuvintele.

— Ce… zici?

— Ai încredere în mine, repetă el.

Degetele lui n-au contenit să se îndoaie şi să se răsucească şi să exploreze.

— Degetele tale sunt înăuntrul meu, aşa că da.

— Poate c-ai vrea să muşti dintr-o pernă.

— De ce… încep să întreb, dar nu mai apuc să termin. Au… fir-ar!

Râde, dar e un râs încântat. Acum îmi ţine labiile cu două degete, iar al treilea e… o, drace. Nici nu-mi vine să cred, nu pot nici să concep sau să înţeleg, dar e acolo jos. Murdar şi întunecat.

Muşc din pernă. Întreaga mea existenţă e un turbion al extazului turbat. Pur şi simplu, nu-l pot stăvili. Mă destram din toate cusăturile şi nici măcar nu-mi vine deocamdată să-mi dau drumul. Sau poate că da. Poate că asta e ceea ce se află dincolo de culme și e prima dată când ajung cu adevărat acolo. Nu ştiu. Nu pot să ţin nimic înăuntru. Urlu în pernă, şi hohotesc, şi mă cabrez, îmi descopăr degetele încurcate în părul lui, strivindu-l cu sălbăticie de mine, chiar în timp ce-l implor.

Îl implor să ce, nu ştiu.

— Colton… Colton… te rog… o, Doamne, o, Doamne, o… Dumnezeule…

Vedeţi? îl rog să se oprească? Să nu se mai oprească niciodată, nici chiar ca să respire? Habar n-am.

Nu e decât o micuţă intruziune, în realitate, cu vârful degetului lui şerpuind în mine, în locşorul meu interzis. Dar e ceva cutremurător.

— Ce… ce-mi faci? îl întreb.

— Te fac să-ţi dai drumul. Îţi bag degetul în anusul tău strâmt şi virgin.

Revine cu gura pe labiile mele şi-mi soarbe miezul proeminent între buze, iar eu ţip, mă arcuiesc în el.

— Te pregătesc, adaugă.

— Mă pregăteşti pentru ce? vreau eu să ştiu. Doamne, cât mai vreau să ştiu. Mai e ceva?

— Dă-ţi drumul şi-o să-ţi arăt.

— Credeam că mi-am dat deja.

— O, nu, chicoteşte el. Îşi ridică mâna liberă şi, dintr-odată, e peste tot. Ciupindu-mi sfârcul şi răsucindu-l, vârându-mi degetul înăuntru, ondulându-l şi împungând, lingând, sugând… Dă-ţi drumul. Acum.

E un ordin şi n-am de ales, trebuie să mă supun.

Explodez în fărâme, fluid şi foc şi urlete şi hohote. Hohote adevărate. Adică, din alea cu lacrimi.

Şi pe urmă… pe urma se târăşte în sus pe mine, ca o fiară de pradă ce e. Ţepii neraşi din jurul gurii sunt umezi. Din mine. Mă înroşesc rău.

Sfinte Dumnezeule, Doamne, Doamne, au, mamă. E enorm. Numai muşchi şi trăsături largi şi muchii dure, atât de mare, peste mine. Trupul lui îmi astupă întregul univers. Nu mai văd decât tatuaje şi piele şi ochi ca safirele şi păr ca tăciunele. După care privesc în jos şi-i văd… aia. Mătărânga.

Îmi place cuvântul. Nu-l folosesc niciodată. Am început să înjur cu voce tare după ce-a murit Kyle. Pur şi simplu, nu-mi mai păsa. În schimb, sexul? Pauză. N-a mai existat în viaţa mea după aia. Am înjurat, am blestemat, am băut, dar sexul n-am putut să-l concep. M-am îngropat în cursurile unui colegiu de doi ani şi am lucrat pentru tata în biroul lui şi nu m-am văzut cu nimeni, n-am făcut nimic, n-am fost nimic. Am muncit. Am învăţat. Am cântat la chitară. Eram un mort-viu, o carapace devastată de remuşcări.

Acum… sunt vie. Cât se poate de vie. Şi-mi plac cuvintele obscene.

Sunt o neruşinată. Şi-mi place. În parte, pentru că vinovăţia dată de ceea ce facem e un nou soi de durere, iar durerea mă echilibrează.

Să ne întoarcem la mătărânga lui. E… splendidă. Nu pot decât… of, Doamne. Am mai pipăit-o, mai devreme. Dar s-o văd toată, centimetru după centimetru de sculă groasă venind spre mine… uit să mai respir şi-mi muşc buza.

— Nu te nelinişti. O să fiu grijuliu, îmi zice cu o voce atât, atât de tandră.

El a crezut că mi-e frică, am impresia. Şi, dintr-odată, dându-mi seama de asta, mi se face. Sunt îngrozită. Înspăimântată ca naiba, încă o revelaţie mă străbate toată, aducând cu ea val după val de suferinţă, de vinovăţie, de ruşine şi de lacrimi.

— Nell? Ce e? De ce plângi?

Se lasă să cadă alături de mine şi-mi împunge faţa cu nasul.

— Rahat. Rahat. Eu sunt de vină. Prea mult. Fir-ar să fie, zice, apăsându-şi fruntea cu palma.

— Nu… izbutesc să rostesc sugrumat, printre hohotele care-mi zguduie măruntaiele. Nu. Nu tu.

— Atunci ce e?

— Mă rog, mda, zic, inspirând adânc şi sfâşiindu-mi antebraţul cu ghearele. Durerea îşi face datoria şi mă calmează. Tu, într-adevăr… dar nu pentru ceea ce crezi, îi explic.

— Vorbeşte ca să înţeleg, fir-ar a naibii de treabă, mârâie el.

— Scuză-mă. Scuză-mă.

Înghit lacomă aerul şi mă trag de păr până când simt durerea.

— Cu tine e, pur şi simplu, atât de mult. Atât de mult. Cu mult mai mult decât cu… oricine. Cu mult mai mult decât cu… Kyle.

Şi, odată cu cel din urmă cuvânt, reîncep să hohotesc.

— Fir-ar oftează el.

E din nou deasupra mea, proptit într-un cot, privindu-mă lung, însă eu abia îl văd prin ceaţa usturătoare şi sărată din ochii mei.

— Nell, aşa sunt eu, îmi zice. Ştiu, am zis că e ultima şansă, dar… s-a făcut. Bine? Să nu… să nu te mai temi. Să nu… Dumnezeule. Nu sunt decât un dobitoc afurisit. Uite ce e, e vorba despre tine, da? Îmi pare rău că te-am forţat la chestia asta.

Râd, printre hohotele de plâns.

— Mare idiot mai eşti, izbutesc să zic.

La care el se crispează, îngheaţă, înţepeneşte.

— Ce? Cum mi-ai zis? întreabă cu o voce ucigător de glacială.

Întorc capul ca să-l privesc şi constat că e livid la faţă, cu maxilarul încleştat şi încordat, muşchii contractaţi.

— Colton, eu… eu doar am vrut să zic că nu mă tem,

nu de tine. Şi am zis că eşti idiot din cauză că te comporţi de parcă tu m-ai fi forţat. Nu e aşa. Eu te-am împins s-o faci.

Îl văd că tremură, e foarte nervos, iar eu sunt dezorientată şi îngrozită.

— Îmi pare rău n-am… n-am vrut… te rog… eu…

— Taci un pic şi lasă-mă să mă calmez, teles?

Fac semn din cap că *da* şi rămân absolut nemişcată.

După câteva minute, vorbeşte pe un ton mult mai calm.

— Am eu o problemă cu cuvântul ăsta. Să mi se spună idiot sau prost. Sau orice asemănător. Retardat, imbecil, rahaturi din astea. E ca un declanşator pentru mine. Să nu mai zici aşa ceva. Niciodată. Nici măcar în glumă. Ai înţeles?

Clatin afirmativ din cap.

— Mda. Am înţeles. Scuză-mă. Tu nu eşti idiot. Eşti formidabil. Eşti… atât de mult. Asta am vrut să zic. E…

— Nu e nevoie să sari peste cal, încercând să compensezi, mă întrerupe Colton.

Nu mă pot abţine să-mi întorc brusc privirea spre el, cercetându-l, întrebându-mă ce i s-o fi întâmplat de a ajuns să fie o atât de mare problemă pentru el. E clar că altcineva obişnuia să-i insulte inteligenţa în mod regulat. Ca asta să aibă o importanţă atât de uriaşă pentru Colton, nu există decât o sursă cu adevărat probabilă. Pur şi simplu, nu-i văd pe domnul şi pe doamna Calloway făcând aşa ceva. Ei mereu l-au sprijinit pe Kyle în orice privinţă, au fost atât de iubitori, de buni. Stricţi, câteodată, mai ales când era vorba să se asigure că orice ştire despre el era doar pozitivă, dar asta e de înţeles.

— Nu sar, îi răspund pe un ton liniştit. Îţi explicam de ce-am început dintr-odată să bocesc ca fetele.

— Dar eşti fată, îmi atrage el atenţia.

— Mda, încuviinţez. Dar înainte ca tu să mă pisezi la cap ca să vorbesc despre anumite lucruri, n-am plâns absolut deloc. Adică… deloc.

Colton se suceşte pe pat ca să mă privească.

— Tu n-ai plâns niciodată pentru ce i s-a întâmplat lui Kyle?

— Nu.

— N-ai jelit niciodată? insistă aproape neîncrezător.

— Jelit? repet eu, fiindcă însăşi noţiunea mi se pare străină: a spus-o ca şi cum ar fi fost ceva de aşteptat din partea mea.

Ridică puţin capul şi mă fixează cu privirea.

— Mda. Jelit. Trecut prin toate etapele, îmi explică, după care se răstoarnă pe spate şi-şi freacă rădăcina nasului cu degetele. Normal că n-ai făcut-o, zice apoi. Probabil că de-asta şi eşti atât de dată peste cap.

Îmi arunc un braţ deasupra ochilor, ca să-mi ascund enervarea şi durerea şi începutul de usturime din ochi.

— El a murit. Eu am reuşit să mă împac cu ideea.

Colton pufneşte.

— Ba nu. Nu te-ai împăcat cu niciun rahat. Tu eşti cea care se taie pe braţe, Nell.

— N-am mai făcut asta de săptămâni, mă apăr eu, conştientă de faptul că-mi frec cicatricele cu degetul mare, dar n-am cum să mă împiedic.

Mă apucă de mâini şi mi le desface cu forţa, urmărind dungile albe cu vârful degetului. E un gest tandru care-mi seacă inima, îmi face bărbia să tremure. Privirea îi e înnegurată.

— Bine, îmi zice. Ochii lui îmi caută privirea, după care capătă o expresie de fermitate, dură. Dacă te mai tai vreodată, mă supăr. Adică mă enervez foarte, foarte rău. N-ai vrea să mă vezi aşa.

Nu, sunt al naibii de sigură că n-o s-o mai fac. Cu toate astea, nu-i răspund. Nu pot să-i promit aşa ceva. Am reuşit să nu mă mai tai de ceva vreme, pur şi simplu deoarece mi-a stat Colton pe creier şi asta mă derutează îndeajuns încât să-mi mute gândul de la tentaţia de a mă face să sângerez până mă cuprinde amorţeala.

Colton nu se lasă păcălit. Mă prinde de bărbie cu două degete puternice şi-mi întoarce faţa spre el.

— Promite-mi, Nell, îmi zice şi în ochi îi văd o

concentrare celestă. Promite-mi, fir-ar să fie! Gata cu tăiatul. Simţi nevoia, mă suni. Mă ai pe mine, ne descurcăm împreună, bine?

Mi-aş fi dorit să-i pot face promisiunea asta. Dar nu pot. El nu înţelege cât de profundă e nevoia asta. Şi e o chestie pe care o urăsc. Chiar o urăsc. De fiecare dată, după ce mă tai, mă simt chiar mai vinovată decât înainte, ceea ce face ca problema să devină încă şi mai gravă. E ca un nărav de care nu pot să mă dezbar, ca o dependenţă de care mă ruşinez, fumatul, sau înghiţitul pastilelor, sau care-o mai fi. Ştiu că el îmi înţelege nevoia de a mă tăia, dar nu-şi dă seama cât de adânc e înrădăcinată nevoia asta în mine.

Încă nu i-am răspuns. Stau cu privirea ţintuită în tavan, tremurând. Îmi doresc să-i promit. Vreau să mă lecuiesc, să nu-mi mai doresc vreodată să-mi trasez linii de durere pe încheieturi, pe antebraţe.

Colton se ridică în capul oaselor şi e gol încă, dar nu mai e tare şi organul lui ne-erect mă fascinează. Îmi distrage atenţia, dar numai pentru moment. Colton mă înhaţă, mă ridică şi mă pomenesc în poala lui, în braţele lui, forţată să-i întâlnesc privirea mânioasă.

— Promite-mi, Nell, ce naiba!

— Nu! strig, smucindu-mă şi îndepărtându-mă în graba de pat, de pielea lui fierbinte, de muşchii tari şi de ochii mânioşi, sfredelitori. Nu! Nu poţi să-mi spui aşa ceva mie. Nu poţi să-mi ceri mie una ca asta. Tu nu înţelegi! Nu poţi să apari în viaţa mea și să încerci să mi-o schimbi așa.

— Ba da, pot, îmi răspunde pe un ton calm, dar ferm.

Rămâne în continuare pe pat, urmărindu-mi mişcările. Scotocesc prin mormanul de ţoale de pe podea după ale mele, dar nu reuşesc să-mi găsesc nici chiloţii, nici tricoul, aşa că mă hotărăsc să iau un tricou de-al lui Colton. Îmi atârnă până la mijlocul coapselor şi e moale şi miroase a ei, ceea ce e derutant şi reconfortant şi minunat.

— Ba nu. Nu poţi. Tu nu mă cunoşti. Nu ştii prin ce-am trecut. Nu ştii ce simt.

— Ai dreptate. Dar mă străduiesc.

— De ce?

— Pentru că tu nu trebuia să fii în niciun caz lăsată singură să te descurci. Nu trebuia să ţi se permită să îngropi totul în tine şi să-l laşi să se infecteze. Moartea lui Kyle e o rană deschisă înăuntrul tău. Nu s-a vindecat niciodată, nu s-a închis. E al naibii de urâtă şi de cangrenată, Nell. Putrezeşte. Ai nevoie să laşi pe cineva să pătrundă înăuntru. Ai nevoie să mă laşi pe mine înăuntru.

— Nu pot… nu pot…

Acum, deja, fug. Afară din camera lui, spre bucătărie.

Ori băutura, ori tăiatul. El a adus totul la suprafaţă, forţând toată porcăria îngropată de mine să se ridice. O ştie şi o face intenţionat.

Am ţinut-o atât timp îngropată şi ori de câte ori ameninţa să se ridice, să iasă, beam până când se lăsa la loc sau mă tăiam şi-o lăsam să sângereze, mai degrabă decât s-o simt, decât să plâng, sau să ţip, sau să mă înfurii.

Ştiu că el are whisky pe undeva, dar nu-l găsesc. Nu e în frigider şi nu pot să ajung până la dulapul de deasupra frigiderului, unde ştiu că trebuie să fie. Mă caţăr pe bufet, mă întind, dar îmi pierd echilibrul. Cad, trântindu-mă cu putere de podea, şi tot aerul îmi fuge afară din plămâni.

Iese la suprafaţă. A început să iasă când m-a forţat el să izbucnesc în lacrimi, când m-a făcut să recunosc că eu l-am omorât pe Kyle. Vinovăţia s-a ridicat la suprafaţă şi a ieşit, ceea ce m-a durut, de parcă mi-ar fi tocat inima cu cuţitul.

Ce e asta?

Asta e jalea. Pierderea. Conştientizarea pierderii lui Kyle. Evident că el s-a dus, o ştiusem. Dar asta e jalea. Suferinţa. Singurătatea. Mai rele decât vinovăţia. Totdeauna am ştiut că vinovăţia e un sentiment greşit şi nepotrivit. Vinovăţia nu pot s-o justific, nu se poate transforma, sau explica, sau îngropa pe mai departe.

Mă lupt cu hohotele de plâns, mă lupt cu cleştele care-mi strânge stomacul şi inima.

Nu.

Nu.

N-o las să iasă.

El mi-a forţat vinovăţia să iasă din mine. Nu poate să forţeze şi jalea. N-o vreau. E prea mult. O să mă sfâşie.

Un sertar se deschide cu zgomot, tacâmurile zornăie. Nu sunt conştientă de faptul că mă mişc, însă eu sunt cea care scotoceşte în sertar după un cuţit. N-are decât să se supere. Nu-mi pasă. Îi aud tălpile tropăind. Mi-a lăsat un pic de timp ca să mă calmez, cred, dar acum știe ce fac.

Ajunge prea târziu.

Durerea e o binecuvântată uşurare. Privesc, cu o satisfacţie vinovată, cum pe antebraţ îmi răsare o dungă subţire şi roşie. Cuţitul nu era prea ascuţit, aşa că a trebuit să apăs. E o tăietură adâncă.

— Ce dracului!

E Colton, acum cu şortul pe el, repezindu-se spre mine. Furios, speriat.

— Nell… ce dracului faci?

Nu mă sinchisesc să-i răspund. Sunt ameţită. Sângerez. Privesc în jos şi văd cum dâra de roşu de întinde şi e prea mare. Am tăiat adânc. Prea adânc. E bine. Jalea lunecă de pe mine şi se prelinge pe parchetul laminat plin de zgârieturi.

Sunt în braţele lui şi simt o presiune în jurul braţului. Un prosop alb, devenind iute roz spre roşu aprins, îmi strânge braţul cu atâta forţă, încât mă doare mai rău decât tăietura. Îmi înfăşoară prosopul pe braţ, după care-l prinde strâns cu o curea.

Ajung între genunchii lui, cu spatele spre partea lui din faţă. Îi simt duritatea pieptului şi răsuflarea frenetică, gâfâită, braţele în jurul umerilor mei. Ţine cu o mână cureaua şi cu cealaltă încheietura mea. Faţa îi e apăsată pe creştetul meu. Răsuflarea îmi pufăie asurzitor în ureche, în păr.

— Fir-ar a naibii de treabă, Nell. De ce?

Reuşesc să-mi regăsesc vocea. Durerea din cuvintele lui e palpabilă, ca şi cum l-aş fi tăiat pe el, nu pe mine, şi vreau să i-o alin. Ciudat. Vreau să-i alin lui suferinţa, durerea pentru tăietura mea.

— Nu pot să suport, şoptesc, pentru că şoapta e singura care îmi mai e la îndemână. E prea mult. El s-a dus şi nu se mai întoarce. Că e vina mea, că nu… el s-a dus. E mort. E un morman de oase într-o ladă din lemn, o amintire din ce în ce mai ştearsă. Durerea asta nimic n-o poate face să înceteze. Nici măcar timpul.

— Ştiu.

— Ştii pe naiba! ripostez şi ultimul cuvânt e un mârâit turbat. Tu n-ai fost acolo. Tu nu eşti în mintea mea. Tu nu ştii.

— A fost fratele meu mai mic, Nell, îmi atrage atenţia cu o voce care sună aproape la fel de zdrobită ca a mea.

— Dar… tu ai plecat când noi aveam unsprezece ani. Şi nu te-ai mai întors niciodată, nici măcar în vizită.

E un subiect despre care n-am discutat niciodată cu Kyle, dar ştiu că-l deruta, îl rănea. Iar părinţii lui nu voiau să vorbească despre Colton.

— Mda, mă rog… N-am prea avut de ales. Abia dacă supravieţuiam. Dar i-am simţit lipsa în absolut fiecare zi. I-am scris o mie de scrisori, în mintea mea, în timp ce încercam să adorm pe băncile din parcuri sau în lăzi, pe câte o alee, învelit cu ziare. O mie de scrisori pe care n-am fost niciodată în stare să le scriu, n-am avut cum să le scriu. Nu-mi puteam permite nici hrana, nici adăpostul, cu atât mai puţin un bilet de autobuz spre Detroit.

Ceva din spusele lui mi se pare izbitor de ciudat, dar sunt ameţită şi slăbită şi cu mintea înceţoşată, aşa că nu pot să-mi dau seama ce anume.

Îmi eliberează presiunea garoului improvizat şi desface, cu delicateţe, prosopul. Sângele iese încet, dar e pe cale să se oprească. Mă ridică în braţe şi mă duce, iar eu îmi las capul să se răstoarne pe pieptul lui lat. Mă întinde pe pat, dispare, apoi se întoarce cu un sul de faşă, leucoplast şi un tub de Neosporin.

— Probabil că ar trebui să te coasă, îmi zice, împăturind o bucată de tifon pe care mi-o plasează peste rană, după care-mi înfăşoară strâns braţul cu faşă. Dar ştiu că tu nu vrei, aşa că asta ar trebui să fie de ajuns.

— De unde ştii că nu vreau?

— Ai vrea?

— Pe naiba, nu. Dar de unde ştii tu? întreb, privindu-l cum lipeşte capetele feşei cu leucoplast.

— Pentru ca eu n-aş vrea, dac-aş fi în locul tău. S-ar lăsa cu întrebări, cu asistenţa socială şi psihologi şi supraveghere psihiatrică. Iar cea mai rea dintre toate, ţi-ar anunţa părinţii.

Îşi plasează două degete sub bărbia mea şi-mi urmăreşte conturul maxilarului cu degetul mare.

— Şi exact de asta o să ai parte, dacă se mai întâmplă o dată porcăria asta, te duc la urgenţă şi-i sun naibii chiar eu pe ai tăi, aşa cum ar trebui să fac şi de data asta, dar n-o fac.

— De ce n-o faci? întreb în şoaptă.

— Din cauză că ei ar înţelege totul greşit. Nu e un strigăt menit să atragă atenţia sau orice altceva din tâmpeniile bălmăjite de psihologi, îmi explică, lăsându-şi fruntea în jos ca s-o atingă pe-a mea. Pentru că eu pot să te ajut, dacă mă laşi. Putem să trecem amândoi de asta.

Amândoi? Aoleu. Aoleu. Privirea mi se înceţoşează, buza îmi tremură şi pieptul mi se zguduie. Instinctul îmi cere să provoc durerea, ca să împiedic revărsarea lacrimilor. Colton ştie asta deja, aşa că mă trage spre el şi mă strânge la pieptul lui. E hotărât să facă asta, să-mi ofere maximum de sprijin şi de iubire. Şi exact asta mi-a fost totdeauna groază să recunosc că mi-o doresc atât de amarnic. Numai că el manifestă o tenacitate extremă în a nu-mi permite să mă ascund, să mă retrag sau să mă prefac, aşa că-mi cunoaşte toate trucurile.

— Lasă… să… iasă, îmi şopteşte cu o voce aprigă, aspră, prin părul meu.

— Nu. Nu!

Cel din urmă cuvânt e un ţipăt.

— Trebuie. Nu poţi să-ţi laşi sângele să iasă în locul ei. Nu poţi să te prefaci în continuare, înghiţindu-ţi suferinţa.

Un frison, un tremur, dinţii mei strângându-se pe

buza de jos. Ghearele mele se înfig în lespedea dură a pectoralilor lui. Nu plâng. Nu vreau.

Ba, să fiu a naibii, da, plâng.

— Doare al naibii de rău, Colton… murmur şi cuvintele aproape că se îneacă în marea de hohote sugrumate şi tremurături, de icnete zguduitoare după aer. Îl vreau înapoi! Nu vreau să-l mai privesc cum moare.

Hohotesc şi iar hohotesc, iar el nu face altceva decât să mă ţină în braţe. Până la urmă, reuşesc să-mi revin şi las cuvintele să se reverse din mine.

— Văd scena aia iar şi iar. De câte ori închid ochii, îl văd cum moare. Ştiu că n-a fost vina mea, mereu am ştiut. M-am convins pe mine însămi că a fost vina mea, doar pentru că era de preferat, faţă de durerea de a şti că el nu mai e.

— Dar nu mai e. Şi trebuie să accepţi realitatea.

— Ştiu. Numai că doare.

Şi acum urmează mărturisirea cea mai grea dintre toate.

— Mă pomenesc că încep să-l uit. Îl tot văd murind, iar şi iar, dar nu mai pot să-mi aduc aminte mirosul lui. Ce simţeam când mă ţinea în braţe. Ce simţeam când mă culcam cu el. Ce simţeam când mă sărutam cu el. Nu pot să mi-l aduc aminte. Şi uneori mă întreb dacă l-am iubit vreodată cu adevărat. Dacă n-a fost doar o închipuire adolescentină. Dacă nu mi s-a părut că-l iubesc doar pentru că el a fost primul. Pentru că ne-am tras-o. Nu ştiu. Nu-mi amintesc. Iar acum eşti tu şi eşti mai bun decât a fost el. Mai puternic. Mă faci să mă aprind aşa cum nu-mi aduc aminte să se fi întâmplat cu el. Mă faci să simt aşa cum nu m-a făcut el niciodată. Felul în care mă săruţi… e mai grozav decât orice îmi amintesc că erau săruturile lui. Când m-ai făcut să-mi dau drumul, mi-am dat seama că n-am mai simţit niciodată ceva asemănător. Niciodată. În niciuna dintre dăţile când am fost cu Kyle, în cei doi ani cât am fost împreună.

Un urlet de durere pură a neputinţei, de scârbă faţă de mine, de furie şi de jale, îmi sfâşie gâtul. Colton mă

strânge mai tare, dar mă lasă să urlu. Nu-mi cere să tac, nu încearcă să mă potolească, să-mi şoptească tot felul de vorbe sau să-mi spună că nu-i nimic.

— L-am uitat, Colton! Nici măcar nu l-am iubit vreodată şi el s-a dus! Şi n-o să-l mai am niciodată înapoi şi niciodată n-o să mai fiu bine!

— Uitarea e modalitatea prin care creierul te ajută să te vindeci. Te ajută să mergi mai departe. Tu chiar l-ai iubit, Nell. El a fost primul tău iubit. Cel mai bun prieten al tău, înainte de asta. Măcar atât ştiu şi eu despre voi doi. Aţi fost nedespărţiţi încă de la naştere. Şi chiar l-ai iubit. Mda, s-a dus şi, fir-ar e mai naşpa decât orice altceva. Ţi-a fost luat de lângă tine prea curând, tuturor ne-a fost luat. N-am cum să fac ca asta să fie bine. Dar tu trebuie să fii bine. Trebuie să te laşi vindecată şi să mergi mai departe. Ai rămas înţepenită în momentul morţii lui, până în clipa asta. Închisă într-un cerc fără ieşire. Şi trebuie să rupi cercul.

— Dar nu ştiu cum.

— Simte. Jeleşte. Lasă-te să simţi toată furia pentru faptul că ţi-a fost luat. Simte-i pierderea. Simte tristeţea şi lipsa lui. Nu-ţi bloca simţirile, nu te tăia ca să le faci să înceteze, nu bea până când le amorţeşti. Nu trebuie decât să te aşezi şi să le laşi pe toate să te sfâşie. După care te RIDICI şi continui să respiri. Răsuflare după răsuflare. Zi după zi. Te trezeşti şi te laşi sfâşiată. Plângi o vreme. După care te opreşti din plâns şi-ţi vezi de treburile pe ziua aia. Nu eşti bine, dar eşti vie şi-o să fii şi bine, într-o zi.

— O spui de parcă ar fi uşor.

— La dracu’, nu, nu e uşor. E cel mai greu lucru din câte au existat vreodată. Dar e singura modalitate. Ceea ce faci tu o să te omoare.

Simt în vocea lui experienţa personală.

— Tu așa ai făcut, zic și el oftează.

— Mda. Şi nu numai o dată.

— Pentru Kyle?

— Şi pentru el.

— Şi pentru mai cine?

Oftează din nou, o lungă răsuflare neputincioasă.

— Prieteni, fraţi. O fată care… una pe care am iubit-o.

— Povesteşte-mi.

— Cum? Chiar vrei? Vrei să asculţi aşa ceva acum?

Încuviinţez, iar el scoate un geamăt din piept.

— Bine. Primul a fost unul dintre cei mai buni amici, al meu şi-al lui Split. T-Shawn. Split a copilărit lângă el. T-Shawn şi Split au pus bazele pentru Five-One Bishops. A fost o încăierare pe un teren de baschet, o chestie cu pariuri. În principal, cu pumnii, câteva lanţuri, un nemernic avea şi o bâtă. După care a luat proporţii. Unul dintre tipii ceilalţi a scos un cuţit. L-a înjunghiat pe T-Shawn în gât. L-am privit… am privit cum i se scurge tot sângele pe mâinile mele, în braţele mele. L-am văzut pe T murind, l-am ţinut în braţele mele, naibii, până s-a scurs tot sângele din el după care l-am omorât pe ticălos. L-am dat cu capul lui afurisit de ciment până i-am văzut creierii. N-am mai putut să mă opresc. T a fost un tip de treabă. Un bun prieten. Un tip sensibil, chiar. Dar a avut ghinionul să se fi născut în ghetou. Nu prea ai altă variantă, decât să faci ce-ai de făcut, ca să respiri mai departe. Pentru cei mai mulţi, chiar nu există alte variante. Aşa e viaţa. Viaţa de cartier. Aşa merg marafeturile. T era deştept, frate. Ar fi putut să se ducă la facultate, să scrie tot felul de rahaturi deştepte, să fie cineva, dac-ar fi avut o şansă. N-a avut-o. Acum e mort.

— Îmi pare rău.

— Pe urmă, un alt frate a fost împuşcat. Lil Shady. La început n-am fost prieteni. Fata lui avea lipici la mine, ceea ce lui nu i-a plăcut. N-am făcut niciodată nimic cu ea, dar… lui nu i-a plăcut de mine din cauza asta. Până la urmă, am trecut peste rahatul ăla şi ne-am ţinut unul celuilalt spatele când se împuţea treaba. Shady s-a ales cu un glonţ în cap. N-am văzut porcăria, slavă Domnului. Dar s-a dus şi a fost naşpa. Pur şi simplu… s-a dus. Am fumat un chiştoc cu el cu o oră înainte să moară, ştii? După care mă trezesc că-mi bubuie în uşă Split şi Mo, cărându-l după ei pe Shady şi

zbierând ceva despre o alta bandă care a dat o raită cu maşina pe-acolo.

Îl văd pierdut în gânduri, cu privirea goală, revăzând trecutul.

— Câţiva alţii, de-a lungul anilor, aceeaşi porcărie, alte zile. Niciunul atât de apropiat ca Shady şi ca T, totuşi.

Vocea i se stinge şi-mi dau seama că rătăceşte printre amintiri.

Îmi petrec degetele printre ale lui.

— Şi o fată, ai zis? Una pe care ai iubit-o?

— Aia a fost cea mai urâtă zi din viaţa mea. Motivul pentru care m-am hotărât să părăsesc banda şi să duc o viaţă cumsecade, să cumpăr atelierul şi să încerc să mă îndepărtez de toate porcăriile alea.

Îşi lasă capul în jos, îngropându-şi faţa în părul meu, şi trage aer adânc în piept.

— Se numea India. Foarte frumoasă, la naiba. Maică-sa era negresă, iar taică-său coreean. Ochi migdalaţi, păr negru, lung şi drept, până la mijloc, un trup ca… în fine, unul al naibii de straşnic. O fată foarte dulce. Prea dulce ca să trăiască în ghetou, să fie prinsă în porcăriile în care eram eu prins. Era prietenă cu iubita lui Split. Stătea mult timp pe lângă noi, aşa că am remarcat-o. Văzut, plăcut. Am văzut-o că trage cu ochiul spre mine. Până la urmă, într-o seară, am rămas singurii treji după o petrecere şi am stat de vorbă până în zori pe scara de incendiu. Ea voia să se ducă la o şcoală de cosmetică sau poate să ajungă model, nu prea ştia sigur care dintre ele. Putea să fi ajuns mare în amândouă.

Urmează o lungă tăcere. Prea lungă. Cu toate astea, eu nu pot s-o umplu. Îl aştept să continue.

— Am ieşit împreună timp de un an. Ieşit nu e chiar termenul potrivit, pen’ că doar n-o duceam pe Broadway, sau în Mica Italie, sau alte porcării, înţelegi? Am fost împreună timp de un an, asta am vrut să zic. La dracu’! Nu pot să vorbesc despre asta.

Vocea i se frânge; inspiră adânc, lasă aerul să iasă, apoi continuă.

— Am avut ceva porcării de aranjat cu o bandă rivală, câteva încăierări, în fine. Rahaturi de rutină. A ieşit rău. M-am trezit despărţit de Split şi de ceilalţi hăituit pe jos mile întregi de mai mulţi indivizi decât aş fi putut să rezolv singur. N-am vrut, dar i-am condus spre India. Ea îşi pierdea vremea cu prietenele ei şi cu vreo doi iubiţi de-ai lor. M-a văzut că vin pe stradă, şi-a dat seama că sunt în bucluc. I-a strigat pe băieţi să-mi iasă în ajutor. Aşa că eu şi băieţii ne-am ocupat de treburi, m-am pomenit nimerit în umăr, dar n-aveam treabă, nu era prea rău. Ultimul tot spunea porcării, dar îl văzusem că era gata s-o rupă la fugă. L-am lăsat. Fir-ar… a fugit, dar s-a oprit cam la o sută de metri mai încolo şi a tras un foc, ca un ultim *să v-o trag*. India era pe verandă, l-a primit drept între ochi. Complet al naibii de accidental. I-am văzut faţa tipului. Era la modul *tu-i mama mă-sii*, fiindcă toată lumea o cunoştea pe India. N-avea importanţa al cui erai, toţi o ştiau pe India, n-aveai cum să n-o îndrăgeşti, s-o respecţi, naibii. Atât era de scumpă. S-a curăţat şi el a doua zi. N-am fost eu, dar s-a întâmplat. Totuşi, nu mai avea importanţă. Ea se dusese. Toată frumuseţea, toată dulceaţa ei, toată dragostea faţă de toată lumea, indiferent cine erai… duse şi gata.

Simt udătură în păr, aud lacrimi în vocea lui. Mă foiesc, mă sucesc, îl trag spre mine. Îi ţin capul pe pieptul meu şi înţeleg, în sfârşit, ce voia să spună prin a te lăsa sfâşiat. Colton e un tip redutabil, dur şi puternic şi stoic. Doar că e… zdrobit de amintiri. Şi asta după atâţia ani.

— Ea a fost prima fată pe care am iubit-o în viaţa mea. Adică am mai avut iubite şi înainte de ea, înţelegi? Chiar am crezut că sunt îndrăgostit de v-o două, dar aia nu fusese iubire. Fusese ceva care semăna a iubire, aproape iubire. Dar atunci când simţi soiul ăla de nevoie mistuitoare de cineva, de cineva pentru care ai face orice, indiferent ce-ar fi? Îţi intră naibii pe sub piele, în suflet, ca şi cum esenţa din care e plămădită se impregnează în tine atât de cuprinzător, încât însuşi aerul pe care-l respiri şi fiecare moleculă din fiinţa ta sunt îmbinate. Asta e iubirea.

Exact aşa am iubit-o.

Vocea lui Colton e... sfâşiată.

— Şi uite că ea s-a dus. De-aia am porcăriile astea pe piept, cicatricele. N-am putut să suport. N-am putut să accept că era moartă nici să mă tai. M-a durut atât de rău, de adânc, încât, pur şi simplu, a trebuit să-i pun capăt cumva. Trebuia să mai simt şi altceva, în afară de agonia sentimentală. Split a fost cel care m-a salvat. M-a făcut să privesc în faţă ce s-a întâmplat şi ce simţeam şi să las să treacă.

Râde, dar sună ca un lătrat aspru.

— Cu toate astea, niciodată nu poţi lăsa cu adevărat să treacă. Nu poţi să încetezi. Nu încetezi să suferi, nu încetezi să iubeşti. Nu pleacă aşa uşor: tu doar continui să trăieşti şi până la urmă rahatul ajunge să fie împins în fundalul vieţii tale, aşa că nu te mai mistuie în fiecare zi. Şi, la un moment dat, îţi dai seama că eşti bine. Tot te mai doare, tot îţi lipseşte persoana aia. Şi, mda, uiţi amănuntele. Felul în care mirosea, ce gust avea gura ei, cum îi simţeai pielea, cum îi suna vocea. E aproape ca o altă viaţă, o altă persoană care a iubit-o, care a fost cu ea. Dar, la nivel de zi-cu-zi, ştii că eşti bine. Oarecum.

— Şi înveţi să iubeşti pe altcineva? îl întreb, fiindcă am nevoie să ştiu.

El se ridică în şezut şi acum stăm faţă în faţă, turceşte.

— Asta n-o mai ştiu, mărturiseşte şi observ că ochii îi sunt vulnerabili, lăsându-mă să pătrund dincolo de ei. Totuşi, la asta lucrez, adaugă el. Îţi dau de ştire dacă aflu.

La mine se referă.

— Cum poţi să concurezi cu o fantomă? îmi şoptesc întrebarea într-o tăcere prelungită.

— Nu ştiu, răspunde, ridicând din umeri. Nu poţi să ştii. Doar înţelegi că există o parte din tine la care nu poţi să renunţi, din cauză că-i aparţine cuiva care a murit. Nu ştiu.

— Şi noi putem să facem asta? Tu şi cu mine? Tu cu fantoma ta, a Indiei, şi eu cu a mea, a lui Kyle?

Îmi ia mâinile într-ale lui şi începe să-mi mângâie încheieturile cu degetele mari.

— Nu putem decât să încercăm, să facem tot posibilul. Să dăm cât trebuie dat, zi după zi. Răsuflare după răsuflare.

— Nu ştiu cum să procedez. Mi-e frică, mărturisesc, nefiind în stare să-l privesc, nefiind în stare să-i văd ochii.

Face iar gestul ăla, cu degetele apucându-mă de bărbie şi ridicându-mi faţa spre el. Doar că de data asta se apleacă şi buzele lui mi le ating pe ale mele.

— Nici eu nu ştiu şi la fel îmi e şi mie. Dar, dacă vrem să trăim, să nu fim și noi aproape fantome, înţepeniţi în iubirea amintirii unora care au murit, atunci suntem obligaţi să încercăm, îmi răspunde, după care mă sărută iar. Noi ne înţelegem unul pe celălalt, Nelly. Amândoi am pierdut pe câte cineva iubit. Amândoi avem cicatrice, şi regrete, şi furii. Putem să reuşim împreună.

Răsuflu printre fiorii de teamă, tremurături şi dorinţă de evadare.

— Îmi place când îmi spui Nelly. Nimeni nu mi-a mai spus aşa până acum.

El doar zâmbeşte şi mă ţine mai aproape.

CAPITOLUL 10
Reducând fantomele la tăcere
După o lună

Lucrurile au revenit la ceva asemănător normalităţii, cu excepţia faptului că de-acum Colton tot vine pe la mine şi rămâne. Situaţia s-a întors pe un plan mai puţin fizic, cu toate că sunt la fel de atrasă de el, dacă nu şi mai mult, şi-i simt frecvent privirea oprindu-se asupra mea. Ne-am mai sărutat de câteva ori, dar parcă am fi pus, tacit, o pauză afecţiunii fizice. Nu-mi dau seama precis de ce. Nu sunt sigură că-mi place asta. Îl vreau. Am nevoie de atingerile lui.

Particip la cursurile de la NYU, alerg, lucrez în ture ca ospătăriţă, ducând cocteiluri la mese, şi cânt. Şi-l văd

pe Colton, dar nici pe departe suficient. Mai presus de orice, încerc să nu intru în panică în legătură cu iminenta mea acceptare sau respingere la colegiul de artă interpretativă. Cu toată nebunia întâlnirii cu Colton în parc şi a evenimentelor ulterioare, izbutisem chiar să uit că urmează să sosească scrisoarea.

Scrisoarea soseşte, în sfârşit, adusă de Colton, împreună cu restul corespondenţei mele. Stau cocoţată pe bufetul din bucătărie, cu picioarele pe un scaun, exersând un cântec, când îmi bate Colton în uşă, intrând chiar în timp ce ciocăneşte. Îmi înmânează teancul de plicuri, pe care mă apuc să-l triez. Scrisoarea de la NYU e ultima, evident. Când ajung la ea, inima începe să-mi bată cu putere şi las celelalte plicuri să cadă.

— Ce e? se interesează Colton, observându-mi reacţia.

— Mi-am depus cererea de înscriere la arte interpretative, la universitate. Admiterea nu e garantată, iar scrisoarea asta îmi spune dacă am intrat sau nu.

Îmi strecor un deget pe sub clapa plicului şi scot afară singura coală de hârtie aflată înăuntru. Moment în care curajul mă părăseşte şi ezit, fâlfâind din mâini şi ţipând ca o adolescentă.

— Nu pot să mă uit! Citeşte-mi tu, îi zic, întinzându-i foaia.

Colton o ia, aruncă o privire, după care mi-o dă înapoi.

— Nu, e a ta. Tu s-o citeşti.

Pe faţă are o expresie neobişnuită, pe care nu ştiu cum s-o interpretez.

— Sunt prea emoţionată, îi mărturisesc. Poţi să mi-o citeşti tu? Te rog?

— Trebuie s-o citeşti tu însăţi, Nelly. N-ar mai fi acelaşi lucru, dacă n-ai citi singură că ai fost primită.

— Tu nu ştii dacă am intrat, insist, împingând scrisoarea spre el, acum deja curioasă şi enervată. Te rog? Mi-o citeşti, te rog?

N-ar trebui să forţez nota, ştiu, pot să văd după cum i

se împietresc trăsăturile că asta e o problemă. Un declanşator. Dar acum am luat problema în dinţi şi n-am de gând să-i dau drumul.

— Nu, Nell. Nu ţi-o citesc. E scrisoarea ta de acceptare, nu a mea.

Îmi întoarce spatele, înfundându-şi o mână în buzunar şi începând să zornăie mărunţişul.

Priveşte afară, pe fereastră, cu umerii încovoiaţi, maxilarul încordat.

— Haide, Colton. Ce mare scofală? Vreau să împart momentul ăsta cu tine.

Se răsuceşte spre mine, cu ochii înfierbântaţi, îndureraţi şi înfuriaţi.

— Vrei să ştii ce mare scofală? Nu ştiu să citesc, dracului! E bine? Asta-i marea scofală. Nu ştiu să citesc, dracului.

Se întoarce din nou spre fereastră, cu pumnii strânşi pe lângă corp.

Sunt năucită.

— Ce… ce spui? Nu ştii să citeşti? Adică… deloc? Cum… cum e posibil?

Mă apropii de el din spate şi, ezitantă, cu gingăşie, îi aşez o mână pe umăr.

Umărul lui musculos e ca o stâncă sub mâna mea. Nu se întoarce cu faţa când vorbeşte, iar vocea îi e atât de scăzută, încât sunt nevoită să ciulesc urechile ca să-l aud.

— Sunt dislexic. Adică, la modul grav. Pot să citesc, însă foarte, foarte rău, şi-mi ia o veşnicie, fir-ar să fie, ca să duc până la capăt chiar şi propoziţia cea mai simplă. Un afurisit de ţânc din clasa întâi poate să citească mai bine decât mine, înţelegi? Dacă stau într-o cameră unde e o tăcere absolută şi mă concentrez de-a dreptul intens timp de o oră sau două, poate că reuşesc să descifrez un articol întreg de ziar, dacă e scris la nivel de clasa a cincea, sau altă porcărie din asta.

Atât de multe se limpezesc în clipa asta…

— E unul dintre motivele pentru care eşti aici, în New York, nu-i aşa? Una dintre problemele pe care le ai cu

părinţii tăi.

Clatină de două ori din cap, smucituri scurte, tăioase, de încuviinţare.

— Mda. Asta a fost o problemă de când mă ştiu. Când eram copil, chestiile erau mai greu de rezolvat decât sunt acum. În zilele noastre, există tot felul de mijloace pentru copii *cu deficienţe de învăţătură* ca mine, îmi explică, mimând ghilimelele cu degetele prin aer. Au institute de cercetare şi laboratoare didactice şi pedagogi şi tot felul de rahaturi savante. În copilărie, într-un district rural ca ăla în care am crescut noi, nu exista nimic din toate astea. Au crezut, pur şi simplu, că sunt prost. La fel şi părinţii mei. M-au dus să mă testeze şi chestii din astea, numai că dislexia nu era o chestie prea cunoscută de oricine, aşa că n-au ştiut unde să caute, iar eu n-am ştiut să le explic ce problemă aveam.

— Eu tot ce ştiu de fapt despre dislexie e că are ceva de-a face cu dificultatea de a citi, îi zic, plimbându-mi mâna în cerc pe umărul lui ca granitul.

Clatină aprobator din cap şi, în sfârşit, se întoarce cu faţa la mine. Înghit în sec şi mă hotărăsc să forţez bariera dintre noi. Mă apropii de el, îmi îndes trupul într-al lui, îmi strecor braţele pe sub braţele lui şi-i cuprind spinarea. Îmi las capul pe spate ca să-l privesc, rezemându-mi bărbia de pieptul lui. Mirosul şi căldura şi duritatea trupului lui mă îmbată şi un ameţitor torent de dorinţă se revarsă prin mine.

— Mda, în esenţă, cam asta ar fi, dar e mai mult de-atât, îmi zice. Nimic din ce e scris n-are vreo noima pentru mine. Litere, cifre, propoziţii, ecuaţii matematice… nimic. Pot să fac o grămadă de probleme de matematică destul de avansată în minte, am un vocabular bun, mă pricep la gramatică, dar totul trebuie să-mi fie comunicat oral. Îmi spui un cuvânt şi ce înseamnă, al meu e. Îmi explici o idee din matematică, mă prind, n-am nicio problemă. Dar ia să mi-o scrii? Nimic. E ca şi cum totul s-ar învălmăşi, s-ar rearanja într-un nonsens. Mă uit la foaia asta de-aici – bate cu degetul arătător scrisoarea din mâna mea – şi văd

literele. Ştiu alfabetul. Teoretic, pot să citesc. Mă descurc cu abecedarul. Dar când privesc hârtia, îţi jur, văd numai aiureli, numai litere care n-au nicio noimă. Trebuie să mă concentrez asupra fiecărei litere pe rând, a fiecărui cuvânt, să le aud cum sună, să deduc ce înseamnă. După care trebuie să mă întorc şi să le pun cap la cap, să reconstitui fraza, şi paragraful, şi pagina, iar asta înseamnă, de obicei, că trebuie să le deduc iarăşi de la capăt. Dracu' s-o ia, e migălos ca naiba.

— Toate cântecele pe care le compui, versurile…

— Totu-i aici, mă completează, ciocănindu-şi fruntea. Compun versurile, muzica, totul, în cap.

Sunt de-a dreptul năucită.

— N-ai nimic din ele scris pe undeva?

Râde ca o tuse aspră.

— Nu. E şi-aşa destul de rău că nu pot să citesc. Dar nici nu pot să scriu. Nici mort. E la fel de greu. Mai greu, de fapt, fiindcă mă apuc să scriu ce am în cap, şi iese altă porcărie, o aiureală incoerentă.

— Aşadar, memorezi totul?

Ridică din umeri.

— Aşa sunt eu. Am o memorie straşnică, iar pe plan muzical, am o ureche din alea perfecte. Aud o piesă muzicală, imediat pot să ţi-o cânt. Note, acorduri, toate au sens pentru mine imediat cum le aud. Cu chestiile mecanice e la fel. Pur şi simplu, le prind instinctiv. Adică, a trebuit să învăţ cum se procedează, exact la fel cum a trebuit să învăţ să cânt la chitară şi să-mi folosesc vocea aşa cum trebuie, dar îmi vine firesc.

— Şi părinţii tăi n-au înţeles nimic din toate astea? îl întreb.

Oftează, dar odată cu un fel de mârâit.

— Doamne, urăsc să vorbesc despre porcăria asta, mărturiseşte, mângâindu-mi absent părul pe spate. Nu, chiar n-au înţeles. Eu am fost primul lor copil. Au făcut greşeli, pot să-i înţeleg. Dar asta nu face ca tot ce s-a întâmplat să fie mai puţin aiurea.

— Ce s-a întâmplat?

Mă priveşte în ochi şi pare să-şi extragă forţa din cine ştie ce vede acolo.

— Cum ţi-am zis, ei chiar n-au putut să priceapă ce problemă aveam eu. Nu eram, ca să zic aşa, încet de minte sau altfel. Ştiam să vorbesc foarte frumos, puteam să mă comport ca lumea în societate, să-mi leg şireturile, să recunosc culorile şi formele şi toate astea, dar când lecţiile de la grădiniţă au început să mă oblige să mă uit la lucrurile de pe paginile tipărite, pur şi simplu nu puteam să le înţeleg. Şi asta îi umplea pe toţi de disperare. Tata era în ascensiune pe atunci şi avea aspiraţii foarte mari. Planuri foarte importante în privinţa mea, primul lui născut. Era vorba să fiu succesorul lui, medic, sau avocat, sau altceva la fel de barosan. Hotărâse că ăsta o să-mi fie destinul şi nimic nu-l putea face să se răzgândească. Şi devenea din ce în ce mai greu, fiindcă toate cunoştinţele mele în materie de citit şi de scris erau, practic… nule. N-am reuşit niciodată să progresez mai departe de nivelul clasei întâi, zău aşa. Eram nevoit să trudesc de trei ori mai mult decât toţi ceilalţi ca să-mi fac temele, să trec testele, toate alea. Am trecut prin şcoală ca gâscă prin apă. Tata credea că sunt doar leneş, îmi zicea întruna să muncesc mai mult, să nu mă las împiedicat de nimic. De gimnaziu am trecut la limită şi prin asta înţeleg la limită, dar în condiţiile în care învăţam şi-mi făceam temele timp de patru sau cinci ore în fiecare noapte, la propriu. Pentru că totul se învârteşte în jurul scrierii răspunsurilor sau citirii manualelor. Şi, cum ţi-am zis, pot, numai că e… atât de greu, încât devine aproape imposibil şi-mi ia o veşnicie. Nu eram decât un copil. Voiam să joc fotbal şi să mă zbengui cu prietenii, să stau la taclale, toate chestiile normale. Dar nu puteam, fiindcă eram tot timpul în camera aia blestemată, chinuindu-mă să-mi termin de citit cele zece pagini la istorie sau *The giver*.

Îmi las fruntea pe pieptul lui, suferind pentru el.

— Dumnezeule, Colton…

— Mda, a fost naşpa. Iar tata, pur şi simplu, nu înţelegea. El nu e un om rău. E un tip grozav, chiar este.

Când nu era vorba despre şcoală, era un tată grozav pentru mine. Dar chestia asta a început să umbrească totul, pe măsură ce am crescut. În liceu, eram de-a dreptul furios. Uram şcoala. Îi uram pe profesori, pe director, pe părinţii mei şi tot restul. Nici faptul că pe atunci aveam cincisprezece ani nu era în favoarea mea, nicidecum. Kyle era deja băiatul de aur, perfect manierat, sportiv, cu mulţi prieteni, şi fermecător, şi aşa mai departe. În timp ce eu eram obligat să învăţ şase ore pe zi doar ca să împuşc note de trecere. Iar cea mai rea fază dintre toate era că înţelegeam principiile de bază şi ştiam asta. Ştiam că nu sunt prost. Puteam să fiu atent la predare şi să înţeleg despre ce era vorba în lecţie. Puteam să ascult predarea şi, probabil, să-i recit profesorului ca pe o poezie toată tâmpenia lui afurisită, cuvânt cu cuvânt. Dac-aş fi putut să dau examenele oral, probabil c-aş fi fost un elev de note maxime pe linie. Numai că, pe vremea aia, pur şi simplu nu exista o astfel de opţiune.

Îmi urmăreşte conturul bărbiei cu vârful unui deget, coboară prin spatele urechii, pe gât şi apoi pe claviculă. Mă apucă frisoanele de fierbinţeala atingerii lui.

— Am intrat într-o grămadă de buclucuri la şcoală, din cauză că eram atât de furios, atât de frustrat. Şi copiii îşi băteau joc de mine, bineînţeles, pentru că mereu aveam necazuri şi de-abia treceam clasa, aşa că am avut parte de o mulţime de încăierări.

— Copiii sunt îngrozitori în liceu.

— Hai, nu, pe bune, replică el, râzând cu amărăciune. Sincer să fiu, ei nu mă deranjau cu adevărat. Rahaturile cu părinţii mei erau cele care mă omorau. Ei îşi închipuiau doar că nu mă străduiesc îndeajuns, că-mi exagerez problemele doar ca să scap de şcoală sau cam aşa ceva. Şi se aşteptau de la mine să mă supun la ce-mi pregătiseră, să le urmez planurile. Iar planurile astea includeau şi facultatea. În timp ce eu nu-mi doream decât să muncesc într-un garaj, să construiesc maşini. Să cânt la chitară. Pentru ei, aşa ceva era de neconceput.

— Aşa că, atunci când s-a apropiat terminarea

liceului… zic, fiindcă încep să înţeleg.

— Tata insista că trebuie să-mi trimit cererea de înscriere la toate facultăţile alea, din Ivy League, şi tot tacâmul.

Râde din nou, dar e un râs lipsit de veselie, plin de amărăciune şi de o veche supărare.

— Facultate? La dracu', eu de-abia am putut să termin liceul. De-abia dacă puteam să citesc. Uram şcoala. Îmi era de ajuns. I-am zis asta şi lui, dar pur şi simplu nu l-a interesat. Zicea c-o să tragă sforile, astfel încât mediile mele proaste să nu conteze. Până la urmă, a trebuit să-l fac să înţeleagă. Îmi amintesc de ziua aia de parcă ar fi fost ieri. Senină, însorită, o zi frumoasă de iunie. Terminasem liceul de vreo două luni şi eram tot timpul în garaj, lucrând la Camaroul ăla al meu. El insista să trimit cereri de înscriere la Harvard, şi la Columbia, şi la Brown, iar eu nu voiam. Era o hărţuială permanentă. În cele din urmă, am lămurit-o cu el, pe terasa din spatele casei. I-am zis că nu mă duc la facultate în vecii vecilor. Ştii care-a fost replica tatii? *Atunci, eşti pe cont propriu*. Îmi plătea drumul, mă susţinea financiar, îmi închiria un apartament şi toate alea, dacă mă duceam la facultate. Dacă nu, nu-mi dădea nici măcar o pară chioară.

Se opreşte puţin şi-mi dau seama că urmează partea cea mai grea.

— A ieşit urât. El… ne-am certat, dar rău. M-a făcut în toate felurile, mi-a zis că sunt prost şi leneş. Era supărat, asta pot s-o înţeleg, dar oricum… tot m-a marcat, fir-ar să fie, pe viaţă. Tot ce-mi doream era să am binecuvântarea lui, ca el să înţeleagă că am alte aptitudini, că sunt priceput în alte feluri. Dar el, pur şi simplu, nu putea. Cum ţi-am zis, cearta a degenerat urât. La modul fizic. El a dat în mine, eu am dat în el. Am fugit. Mi-am lăsat maşina, Chevroletul meu Camaro pentru care-mi consumasem atâţia ani ca să-l reconstruiesc de la zero. Mi-am lăsat toate marafeturile. Mi-am luat un rucsac şi ceva ţoale şi toţi banii pe care-i aveam. Mi-am cumpărat un bilet de autobuz până în New York. N-am mai privit înapoi.

Evident că biletul m-a costat aproape până la ultimul dolar din câţi aveam, aşa că, până să ajung în oraş, eram de-a dreptul falit, un băiat de şaptesprezece ani, practic analfabet, plin de furie şi fără planuri, fără bani, fără prieteni, fără maşină, fără apartament, fără nimic. Doar cu un rucsac în care aveam un pachet de biscuiţi şi ceva haine de schimb.

Suferinţa din vocea lui e sfâşietoare. Îl văd cu ochii minţii, un băiat speriat, furios, singuratic, forţat să se lupte doar ca să supravieţuiască. Prea mândru ca să se mai întoarcă la casa părinţilor, chiar şi să fi putut. Înfometat, înfrigurat, singur, trăind pe străzi.

— Colton… îmi pare foarte rău că a trebuit să treci prin toate astea, îi zic şi-mi aud vocea frângându-se.

Mă prinde de bărbie şi-mi ridică faţa spre el.

— Hei. Fără lacrimi. Nu pentru mine. Doar am reuşit, nu?

— Mda, dar n-ar fi trebuit să suferi atât, insist eu.

El doar ridică din umeri, cu indiferenţă, aşa că mă dau înapoi şi-i arunc o privire mânioasă.

— Nu, nu ridica din umeri, îi zic. Ai realizat atâtea. Ai supravieţuit. Ai reuşit să te smulgi de viaţa de stradă. Ţi-ai clădit o afacere de succes din nimic. Şi ai făcut toate astea prin forţele proprii, în ciuda incapacităţii tale de a scrie şi de a citi. Mi se pare ceva extraordinar. Mi se pare că tu eşti extraordinar.

Ridică iarăşi din umeri şi-şi dă ochii peste cap, vizibil incomodat. Îi cuprind obrajii între mâini, adorând să-i simt ţepii aspri în palme.

— Eşti inteligent, Colton. Chiar eşti. Eşti talentat. Sunt uimită de ceea ce eşti.

— Mă stânjeneşti al naibii de rău, Nelly, îmi zice, încolăcindu-mă cu braţele şi trăgându-mă brutal la pieptul lui. Dar mersi pentru ce mi-ai spus. Înseamnă mult mai mult decât îţi dai seama. Bun. Te-au primit sau nu? Mi s-a acrit să tot vorbesc despre porcăriile mele.

Ridic scrisoarea pe la spatele lui şi citesc pe deasupra umărului.

— Mda, am intrat.

— Nici nu se punea vreodată problema altfel. Îs mândru de tine, Nelly, dragă.

Zâmbesc la pieptul lui, adulmecându-i mirosul.

* * *

Înghit în sec. Nu sunt convinsă că pot să fac asta. Ţin strâns de gâtul chitarei şi mă străduiesc să nu intru în panică.

— Gata? aud vocea lui Colton de lângă mine.

Mă împunge uşor cu genunchiul.

Fac semn din cap că da.

— Mda. Mda. Pot s-o fac.

— Poţi. Doar ia-te după mine şi cântă armonia, da? Trebuie doar să ţii ritmul, aşa cum am repetat, şi să laşi ca toată lumea să-ţi audă vocea aia îngerească, bine?

Încuviinţez din nou şi-mi flexez degetele. N-am mai cântat niciodată până acum în public. Adică, da, de câteva ori, pe stradă, fie singură, fie cu Colton, dar aici e altceva. E… e îngrozitor. Suntem pe o scenă, în bar, şi aproape o sută de oameni ne privesc, aşteptându-ne să începem. Ei îl cunosc pe Colton, au venit aici pentru el şi acum se întreabă cine sunt eu. Fără emoţii.

— Salutare, tuturor. Eu sunt Colţ şi ea e Nell. O să vă cântăm ceva, sunteţi de acord?

Se aud aplauze şi câteva fluierături. Colton îmi aruncă o privire, după care se întoarce din nou spre public.

— Mda, ştiu că e superbă, măi băieţi, dar e tabu. Pentru început, o să cântăm ceva din repertoriul Avett Brothers, cred. Ascultaţi *I would be sad.*

Porneşte o introducere complicată, ciupind corzile ca o replică a banjoului din piesa originală. Intru şi eu, la timp, cu o bătaie simplă şi-mi aştept momentul ca să-i ţin armonia. Ritmul e uşor de ţinut şi l-am exersat de atâtea ori, încât nici măcar nu trebuie să mă gândesc la el, aşa că nimeresc intrarea fără probleme. Îi dăm pe spate. Vocea mea oferă un contrapunct perfect pentru cea a lui Colton, timbrul meu limpede de alto strecurându-se pe lângă răgușeala lui aspră, şi ştiu că împreună putem să-i ţinem

ca sub vrajă.

Îmi ajustez ritmul când trecem la următorul cântec, pe care Colton are grijă să-l prezinte.

— E cineva pe-aici amator de City and Colour?

Spectatorii izbucnesc în aplauze furtunoase, în chip de aprobare, şi Colton le zâmbeşte.

— Bun! Atunci, sper să vă placă varianta noastră după *Hello, I'm Delaware.*

Îmi zdrăngănesc partea de acompaniament în timp ce el face introducerea, dar pe dinăuntru chiţăi de entuziasm. Mintea mea se întoarce la momentul de început, când Colton i-a anunţat, practic, că sunt a lui. Mi-a plăcut. În plus, le-a zis că sunt superbă. Sunt numai fiori.

Mă transpun de-a binelea în cântecul celor de la City and Colour, fiindcă Dallas Green e formidabil. Îmi las vocea în voia ei; n-o reţin deloc. Cânt şi las cuvintele să se reverse peste mine, prin mine. Emoţiile mi-au dispărut și nu mai ştiu altceva, în afară de melodia care îmi curge prin vene, de frumuseţea pură a cântecului şi de nivelul ridicat al adrenalinei, fiindcă ştiu că-i fac praf.

Următorul cântec e numai al lui Colton. L-am ascultat exersându-l, aşa că de-abia aştept să-l aud cântându-l în concert. Chitara mea tace, iar Colton şi-o acordează pe-a lui, începând să-l prezinte.

— Bun, următoarea piesa o s-o interpretez solo. Probabil că aţi mai auzit-o, dar nu aşa. E vorba despre *99 problems*, interpretată în original de unicul şi inegalabilul Jay-Z. Aranjamentul versiunii pe care o să v-o cânt, totuşi, a fost realizat de un artist pe nume Hugo. Mi-ar fi plăcut să primesc eu laudele pentru aranjament, sincer să fiu, pentru că e genial, dracului. Aşa că, mda. Sper să vă placă.

Se aud câteva aplauze, care se sting când el porneşte o secvenţă de acorduri tăiate, ca de baterie. Sunt de-a dreptul ameţită de entuziasm şi de mândrie în momentul în care începe să cânte strofa. Prima dată când l-am auzit interpretând cântecul, nu ştiam precis ce ascult, pentru că suna într-un mod unic, dar pe urmă l-am recunoscut şi am rămas complet uluită. Are dreptate afirmând că

aranjamentul e strălucit, fiindcă aşa şi este, fără discuţie.

Mult prea repede, îmi vine rândul.

— Sunteţi minunaţi. Şi celelalte chestii ale lui Hugo sunt destul de criminale, dar asta e piesa mea preferată din repertoriul lui. Şi, oricum, în continuare o să aibă Nell o piesă solo pentru voi.

El a insistat să-mi prezint singura piesa, aşa că-mi potrivesc microfonul mai aproape şi-mi fac încălzirea zdrăngănind acordurile de deschidere.

— Salutare. N-am mai cântat solo până acum în faţa unui asemenea public, aşa că să fiţi drăguţi, bine? O să vă cânt *It's time*, din repertoriul Imagine Dragons.

Întorc capul spre Colton.

— Piesa asta o să ţi-o dedic, pentru că îmi aminteşte foarte mult de tine.

În timp ce făceam jogging şi-mi ascultam playlistul, încercând să-mi dau seama ce cântec aş vrea să aleg pentru momentul solistic de astă-seară, am dat peste piesa asta. E un cântec minunat, care mie mi se pare inspirat din muzica pop a anilor optzeci, şi mi-am dat seama că i-aş putea face o versiune indie-folk interesantă. Însă versurile au fost cele care m-au izbit, accentul pus pe ideea de a nu te schimba niciodată, de a fi ceea ce ești. Colton trecuse prin atâtea şi rămăsese fidel firii sale, refuzând să se schimbe sau să cedeze, pur şi simplu doar fiindcă asta aşteptau alţii de la el.

La câteva luni după moartea lui Kyle, mi-am dat seama că am nevoie de un debuşeu. Simţeam nevoia să mă distragă ceva de la vinovăţie şi suferinţă. Chitara a apărut printr-o întâmplare fericită. Am văzut un anunţ lipit pe un stâlp din lemn de înaltă tensiune, în care se făcea reclamă pentru un curs de chitară. Profesorul era un tip mai vârstnic, cărunt şi burduhănos şi jovial. Avea talent ca profesor, era răbdător şi înţelegător. Dar, cel mai important dintre toate, părea să înţeleagă că îmi doream să am vreo două ore pe săptămână în care să fiu departe de tot şi de toate. Nu-mi punea niciodată vreo întrebare, doar mă punea să exersez din greu, mă forţa, mă ţinea ocupată,

nelăsându-mi timp pentru altceva, în afara succesiunii acordurilor. Îmi dădea un program intens de exerciţii şi mă rupea cu repetările dacă nu ţineam pasul cu el.

Cântatul cu vocea părea să fie o extensie firească a cântatului la chitară. Mereu îmi plăcuse mult să cânt, crescusem ascultând-o pe mama cum cânta. Cu toate astea, nu luasem niciodată cântatul în serios. Era doar un lucru de care mă ocupam în maşină şi la dus. Dar apoi am început să iau lecţii de chitară şi muzica a devenit o obsesie, o eliberare, o cale de a simţi şi altceva, în afara suferinţei. Învăţam câte un cântec şi, evident, cântam şi cu vocea. Până la urmă, mi-am dat seama că-mi place cântatul cu vocea mai mult decât cu chitara şi de atunci muzica însăşi a devenit debuşeul căutat. Îmi petreceam ore în şir cântând la chitară şi cu vocea, stând pe terasa din spatele casei, privind cum apune soarele şi răsar stelele, şi cântam, refuzând să mă gândesc la Kyle, refuzând să-i simt lipsa, refuzând să plâng după el. Cântam până când îmi sângerau degetele, cântam până când mă durea gâtul.

Acum, muzica e firul care mă leagă de Colton. Cântecele pe care ni le cântăm unul celuilalt sunt declaraţii. O conversaţie în derulare, pe note muzicale.

Aşadar, cânt şi las totul să iasă. Simt ochii tuturor îndreptaţi spre mine, simt privirea lui Colton devorându-mă. Termin cântecul şi ultima notă vibrează prin aer, mâinile îmi tremură şi inima îmi bubuie în piept. Un moment de tăcere, toţi ochii spre mine, feţele şocate. Sunt pe cale să intru în panică, fiindcă nimeni nu aplaudă, însă deodată publicul explodează, ţipând, fluierând, aplaudând, şi-mi dau seama că fusese o tăcere năucită.

Presupun că e bine.

Când zgomotul se mai domoleşte, Colton îşi coboară microfonul spre buze şi vorbeşte, cu faţa spre mine, dar privind spre public.

— Mama mă-sii, Nell. A fost incredibil. Serios.

Îi simt încordarea în voce, îi văd emoţia în ochi. Le maschează bine, dar eu deja am ajuns să-l cunosc şi le văd radiind din el.

Lăsăm amândoi să treacă un moment într-o tăcere încordată. Ştim amândoi ce cântec urmează, şi amândoi suntem emoţionaţi.

— N-am mai cântat niciodată piesa asta pentru cineva, zice Colton, fixându-şi un capodastru pe corzile chitarei. E… un cântec profund personal, pe care l-am scris acum mult, mult timp. Nell m-a tot bătut la cap – adică, m-a încurajat – de câteva săptămâni încoace să-i cânt în public şi, până la urmă, am cedat. Aşa că… mda. Iată-l. Nu i-am dat niciodată vreun titlu, dar cred că am putea să-i spunem… *Încă o oră*. Sper să vă placă.

Îmi dau seama cât îi e de greu. Linia melodică interpretată pe chitară e lentă şi apăsătoare şi legănată, melancolică. Apoi, începe şi cu vocea cântecul de leagăn şi, Dumnezeule, în tot barul se aşterne o tăcere de ai putea să auzi cum cade un ac între două acorduri şi note vocale. Nimeni nu mişca, nici măcar nu respiră.

Am repetat piesa asta împreună. El n-a vrut s-o cânte decât cu condiţia ca eu să-i ţin armonia pe chitară şi cu vocea, aşa că asta fac. Îl acompaniez vocal şi ţin un ritm simplu pe chitară, dar la volum redus, astfel încât toată atenţia să fie îndreptată asupra lui. Şi este. În totalitate. Văd ochi mişcându-se, gâturi înghiţind în sec. Sunt şi lacrimi. Poţi să-ţi dai seama cât de intens personal e cântecul pentru Colton; se simte clar, după pasiunea din vocea lui. Cântă din nou pentru el. E din nou băiatul pierdut, singur pe străzile din New York. Sufăr pentru el, încă o dată. Aş vrea să-l ţin în braţe, să-l sărut, să-i spun că nu e singur.

Încă o dată, toată lumea din bar rămâne tăcută și absolut nemişcată în timp ce ultima notă vibrează prin aer, după care se dezlănţuie.

Colton m-a mai învăţat câteva cântece îndrăgite, aşa că pe urmă cântăm împreună *Barton hollow*, ultima noastră piesă din program. Sunt în culmea veseliei, tremur de entuziasm. Am trimis cererea de înscriere la colegiul de artă interpretativă dintr-o toană, ca un act de rebeliune, transmiţându-le părinţilor mei că am de gând să fac ce

vreau eu. N-am mai cântat niciodată în public, până acum, propriu-zis.

Dar acum… uite că m-a prins.

Colton ia banii pentru amândoi şi mă zoreşte să plecăm. Nu reuşesc să-i descifrez expresia feţei, dar îi văd tensiunea din limbajul corpului. Şi eu sunt emoţionată, în timp ce stăm, unul lângă celălalt, în metrou, cu chitarele în huse agăţate la spinare şi ţinându-ne cu mâinile de bara de deasupra capetelor noastre. El tace şi nu-mi dau seama precis dacă nu cumva o fi supărat, enervat din cine ştie ce motiv sau e doar încărcătură psihică de pe urma spectacolului. Pur şi simplu, nu pot să-l citesc şi asta îmi provoacă agitaţia.

Îi iau mâna într-a mea, împletindu-mi degetele printre ale lui. Ridică ochii spre mine, apoi spre mâinile noastre împreunate, după care iar spre mine. Trăsăturile i se îndulcesc.

— Scuză-mă, doar că… a fost foarte greu să cânt piesa aia. Sunt cam absent, bănuiesc. Nu sunt o companie prea agreabilă.

Mă strecor mai aproape de el, lipindu-mă de coastele lui.

— Ştiu că a fost, Colton. Sunt mândră de tine. Ai fost formidabil, serios. Lumea plângea.

Îmi dă drumul la mână şi-mi încolăceşte mijlocul cu braţul, trăgându-mă şi mai aproape. Palma i se opreşte pe curbura coapsei mele şi deodată vagonul de metrou dispare, lăsând în loc conştiinţa fulgerătoare a prezenţei lui, a musculaturii lui. Atingerea lui e de foc, pârjolind, strat după strat, veşmintele care ne despart, până când aproape că-i simt pielea pe a mea. Am nevoie de asta. Vreau să simt carne pe carne, fierbinţeală pe fierbinţeală. O tot ocolim de prea mult timp deja şi frugala degustare a lui nu mi-a fost suficientă. Am nevoie de mai mult. Nu ştiu de ce tot păstrează distanţa între noi, dar mi-e de ajuns. Mă cufund în săruturile lui, domolindu-mă când s-a domolit şi el, fără să forţez nota. Săruturile noastre au fost în ultima vreme aproape platonice, atingeri rapide ale

buzelor, doar din când în când mergând ceva mai departe, pe tărâmul fierbinţelii şi al dorinţei.

Acum, când trupul mi-e pârjolit de apropierea lui, iar mintea şi inima îmi zbârnâie de euforia ulterioară concertului, tot ce am în gând, tot ce simt, este el şi dorinţa mea pentru el. Degetele i se înfig adânc în carnea coapsei mele, iar ochii lui mă ard, flăcări de cobalt ţintuindu-mă. Ştiu că şi el simte la fel.

Îmi muşc buza, ştiind ce efect are asupra lui. Pleoapele i se îngreunează şi pieptul i se umflă. Degetele i se strâng pe mine şi mai mult, până când strânsoarea devine aproape dureroasă, înfiorător de dureroasă.

— Vii la mine, îmi zice.

E un ordin, nu o întrebare. Încuviinţez, fără să-mi dezlipesc privirea de a lui.

— Vin la tine, declar categoric.

Mă aplec mai aproape, apăsându-mi buzele pe pavilionul urechii lui.

— Fără reţineri în noaptea asta, îi zic.

Îl aud şuierând, aspirând aerul brusc.

— Eşti sigură?

Vocea îi sună ca un huruit de tunet, pe care-l simt în piept.

— Dumnezeule, da, exclam, simţind nevoia ca el să înţeleagă exact. Te rog.

Râde, dar nu e un râs amuzat. E râsul unui animal prădător, plin de făgăduinţe erotice.

— Nelly, dragă… nu e nevoie să mă rogi.

Ceva asemănător ruşinii mă determină să mă înroşesc.

— Cu toate astea, te rog. M-ai făcut să aştept prea mult timp deja. Şi am nevoie de asta.

Privirea îi e atât de înfocată, atât de sfredelitor albastră, încât îmi taie respiraţia.

— Ţi-am lăsat timp şi spaţiu. Nu mi s-a părut că ai fi pregătită. Nici eu nu eram, nu întru totul.

— Înţeleg şi-ţi sunt recunoscătoare. Dar acum îţi spun… nu-mi mai trebuie spaţiu. Nu-mi mai trebuie timp.

Mâna îi coboară, alunecând foarte puţin în jurul trupului, şi acum aproape că-mi cuprinde fundul, dar nu tocmai.

— Vreau numai ca tu să fii sigură. Fără întrebări, fără ezitări. Vreau să fie aşa cum trebuie.

Îmi las fruntea pe umărul lui, după care ridic faţa ca să-l privesc.

— Sunt pregătită. Cât se poate de pregătită. Speriată, e drept. Dar pregătită.

Râde din nou.

— Îţi închipui că eşti pregătită. Nu eşti.

Vocea i se aspreşte.

— Dar o să fii. Am eu grijă să fii.

Şi, o, Doamne, Dumnezeule, ameninţarea, făgăduinţă din vocea lui, îmi sunt suficiente ca să mă determine să-mi strâng coapsele laolaltă, astfel încât să ţin umezeala înăuntru. Sunt conştientă că am căscat ochii larg şi că respiraţia mi s-a prefăcut într-un şir de gâfâieli profunde.

— Termină cu muşcatul buzei ăleia afurisite, până nu-mi pierd dracului cumpătul chiar aici, în metrou, mârâie el, iar eu îmi scot cu încetineală buza dintre dinţi, tachinându-l cu supunerea mea. De ce naiba e atât de cald aici? mai zice, părând sincer nedumerit de propria-i reacţie.

Îmi arcuiesc spinarea şi inspir adânc, strivindu-mi sânii de el. Suntem într-un vagon de metrou, înconjuraţi de oameni, dar ei nu ne acordă atenţie, iar mie, pur şi simplu, nu-mi pasă. Sunt captiva propriei mele nevoi, arzând în flăcările dorinţei. Raţiunea mi-a dispărut, reţinerile mi-au fost mistuite.

— Termină odată, Nell, exclamă Colton, smucindu-mă spre el, şi acum suntem strâns lipiţi, faţă în faţă: îi simt dorinţa împungându-mi pântecul, tare şi enormă. Nu-ţi mai face de cap cu mine. Eşti sexy şi te vreau. Ţi-am înţeles mesajul.

Îi adresez o privire nevinovată.

— Nu vreau să transmit niciun mesaj, Colton, îi răspund, după care mă aplec mai aproape şi-i şoptesc la ureche, ca o răsuflare uşoară: Sunt în călduri.

Mă simt răsuflată şi caraghioasă că-i spun asta, dar aşa a ieşit şi e purul adevăr.

Colton nu râde, aşa cum crezusem.

— Fir-ar să fie, Nell, îmi pui la grea încercare stăpânirea. Mai am puţin şi-ţi îndes limba până în fundul gâtului chiar aici, în metrou.

Din nou, privirea inocentă, cu ochii mari.

— N-o să mă auzi că mă plâng, îi zic şi-mi muşc buza, doar ca să-l lovesc unde-l doare mai rău.

Fălcile i se încleştează şi amândouă mâinile îi coboară sub mijloc, ca să mă strângă de fese. O, Doamne, ce-mi mai place. Îmi place să-i simt mâinile pe fundul meu. Fusta mea neagră, mulată, lungă până la glezne, e din bumbac subţire, aşa că-i simt bătăturile aspre din palme zgâriind materialul. Îi simt puterea primară a strânsorii când mă apucă, lipindu-mă de trupul lui oţelit.

Gura îi coboară spre a mea, îndârjită şi aspră, şi dinţii îmi apucă buza de jos, muşcând-o, flămânzi, devoratori. Limba i se strecoară printre dinţii mei, buzele i se mişcă pe ale mele. Scâncesc încet şi dintr-odată sunt aprinsă de poftă. Îl sărut şi eu, numai că *sărut* nu e chiar termenul potrivit. Sărutul înseamnă atingerea buzelor, jocul limbilor. Pe când ăsta…

Ăsta e sex, doar că numai cu gurile. E ceva primitiv, crud, flămând.

— Luaţi-vă o cameră, ce naiba, exclamă o voce feminină din spatele nostru şi e o veritabilă atestare a erotismului acestui moment, faptul că o new-yorkeză e dispusă să spună ceva în semn de protest. Nu sunt prea multe lucruri capabile să-i scoată pe new-yorkezi din ale lor, din câte am descoperit.

Metroul se opreşte şi mâna lui Colton îmi aterizează pe centrul taliei, propulsându-mă înainte. Urcăm scara până la nivelul străzii, iar acolo braţul lui mă încolăceşte strâns, lipindu-mă de el. Mă zoreşte de-a lungul străzii, apoi înăuntru, în atelierul întunecat. În drumul prin garaj, mă asaltează pentru scurt timp mirosul de ulei de motor, de ţigări, de transpiraţie şi de tot ce înseamnă Colton. E un

miros minunat care, într-un fel, pentru mine începe să însemne acasă. Gândul e înspăimântător, dar şi entuziasmant în acelaşi timp.

Când urcăm pe scara strâmtă, îşi ţine mâna pe terenul neutru al curburii şoldului meu, nu pe fund, nici pe talie. Îi simt fierbinţeala intensă foarte aproape de mine şi pulsul îmi bubuie asurzitor în timpane. Scara pare interminabilă. Sunt la o fracţiune de secundă de momentul în care m-aş răsuci pe loc şi l-aş pune jos chiar aici, pe trepte.

Pofta e copleşitoare.

E o foame crâncenă, o necesitate care-mi pulsează cu violenţă prin toţi porii fiinţei. Am nevoie de trupul lui, de mâinile lui, de gura lui, de buzele lui. Am nevoie să-mi simt degetele în părul lui, să-i traseze contururile trupului uriaş, solid, abundând în contraste care se compensează între ele: musculatură ca piatra, piele ca mătasea; bătături aspre, păr nespus de moale; buze umede şi bărbăţie proeminentă şi mâini rătăcitoare.

Am nevoie de el tot şi am nevoie acum.

Sunt udă şi tremurătoare între coapse, dureros, zvâcnitor.

Slavă Domnului, în sfârşit intrăm pe uşă şi zăvorul se închide cu un zvâc categoric, iar eu sunt prinsă în braţele lui, răsucită, lipită cu spatele de uşă, strivită între lemnul aspru şi dur al uşii şi muşchii şi mai duri ai lui Colton.

Exact unde vreau să fiu.

Îmi încolăcesc picioarele de mijlocul lui, îi prind faţa aspră de ţepi între palme şi-mi cunun gura cu a lui, plonjez într-un sărut febril.

Simt încă fantoma lui Kyle izbindu-mi sufletul, nălucă a vinovăţiei şi a suferinţei mele. N-o iau în seamă, o las să mă bântuie. O las să se dezlănţuie furioasă.

Mâinile lui Colton îmi coboară lin pe spate, până sub fese, apoi mi se împletesc în păr, iar fantoma e redusă la tăcere. Colton se trage înapoi şi-mi cercetează ochii cu ochii lui scânteietori ca safirele şi-i văd propriile fantome cum încearcă să răzbată la suprafaţă.

Suntem amândoi bântuiţi de spectrele trecutului nostru, dar tot trebuie să mergem mai departe la un moment dat şi să silim la tăcere vocile remuşcărilor.

Și acum e momentul.

CAPITOLUL 11
Mă pierd în tine…

Colton mă lasă jos încet şi-i simt erecţia când partea din faţă a corpului îmi alunecă peste a lui. Ne întoarcem iar şi merg cu spatele spre camera lui, răsuflarea ieșindu-mi în gâfâieli superficiale. Mâna i se încolăceşte pe talia mea, dar mă retrag, nelăsându-l să mă atingă. Fruntea i se încreţeşte de nedumerire, dar se netezeşte la loc după ce fac repede câţiva paşi înapoi şi-mi prind cu degetele tivul tricoului. Îl scot degrabă şi-l las să cadă pe podea între noi. Colton se apleacă şi-l culege de pe jos fără să se întrerupă din mers şi din contactul vizual, îl ridică şi-l adulmecă.

Râd, apoi îmi duc mâna la spate şi trag în jos fermoarul fustei, oprindu-mă în pragul camerei lui. El se opreşte pe hol, la numai o lungime de braţ, ţinând cu o mână tricoul meu făcut ghem şi cu palma celeilalte proptita de perete. Pieptul lui lat şi şoldurile zvelte i se conturează în licărul delicat şi alb al neonului din bucătărie şi simt cum mi se usucă gura la vederea lui, colţuros şi masculin şi delicios.

Zvâcnesc din şolduri, muşcându-mi buza, şi las fusta să-mi cadă grămadă la picioare, rămânând acum numai în sutien şi chiloţi. Observ că blugii i se umflă vizibil în dreptul fermoarului, tensionaţi de erecţia lui.

Ochii îi sunt înceţoşaţi, întredeschişi, primitivi, înfometaţi.

Îmi deschei sutienul, copcă după copcă, apoi fac să lunece câte o bretea în jos, lăsându-l la final să-mi atârne într-un deget în faţa mea. Colton mormăie din adâncul pieptului, un sunet de pură aprobare.

Pielea mi se strânge, sfârcurile mi se întăresc sub privirea lui cuprinzătoare. Îmi îndrept spinarea şi-l las să

privească. Face un pas înainte şi eu vreau să păşesc înapoi spre pat, să mă întind pentru el, să bat în retragere din faţa ardorii pure din ochii lui, dar n-o fac. Rămân pe loc şi ridic capul ca să-i întâlnesc privirea, până când ajunge în dreptul meu. Buzele noastre sunt la o distanţă de câţiva centimetri, dar nu ne sărutăm. Îi simt dogoarea răsuflării pe buzele mele şi vreau să le simt pe ale lui atingându-mă, însă nu mă mişc. Aştept.

Dar deodată nu mai pot să rezist. Îi scot tricoul de pe el, imitându-i gestul de adineauri, cu adulmecatul, şi, Doamne, Dumnezeule, miroase formidabil, a ei, familiar şi reconfortant şi exotic. Apoi îmi târăsc degetele în jos pe pieptul lui, oprindu-mă la dâra de păr negru de pe pântec, pierdută sub blugi. Îi desfac nasturele, cobor fermoarul şi-mi las degetele să-i mângâie erecţia prin bumbacul chiloţilor. Acum privesc în jos şi pântecul mi se cutremură la vederea boxerilor din bumbac gri, întinşi de măciuca lui, şi a petei umede întinzându-se în locul în care vârful împunge textila.

Îşi aruncă blugii de pe el şi acum suntem amândoi numai în chiloţi. Aproape gata, aproape dezgoliţi unul pentru celălalt.

Îmi strecor degetele pe sub elasticul chiloţilor mei tanga roz aprins, coborându-l un pic.

— Stai. Lasă-i, mă opreşte vocea joasă, mârâită, a lui Colton.

Mă supun instantaneu, lăsându-mi braţele să-mi cadă pe lângă corp. Nu-mi dau seama precis de ce, dar mi se pare şi mai incitant când se apucă să-mi dea ordine aşa. Simt o furnicătură în pântec, un fior în coapse. Îmi strâng picioarele, încercând să domolesc dorinţa dureroasă dintre ele, dar e inutil. Reduce imediat distanţa dintre noi, astfel încât sânii mei îi ating pieptul, iar erecţia lui îmi apasă pântecul. Îmi ridic mâinile, i le pun pe umeri, îmi las palmele să-i alunece în jos pe spinare, trăgându-l mai aproape. Se apleacă şi mă sărută, delicat la început, tandru. Mă face să mă topesc, să mă înmoi, mă lasă inertă şi gâfâind delicateţea sărutului. Mă văd nevoită să mă ţin

de mijlocul lui, ca să nu mă prăbuşesc.

Mâinile mele îi explorează linia taliei, la graniţa dintre piele şi bumbac. Mă ridic pe vârfurile picioarelor, ca să dau mai multă profunzime sărutului, şi-mi strecor degetele pe sub elastic, apucându-l de fesele tari şi reci, plimbându-mi ambele mâini pe emisferele musculoase. Geme, fără să întrerupă sărutul, cu o mână răsfirată pe spinarea mea, imediat mai sus de şolduri, şi cu cealaltă atingându-mi mijlocul şi pornind încet în sus, tot mai sus, peste coaste… până pe sâni. Palma lui aspră îmi acoperă sfârcul, expediindu-mi prin tot trupul fiori spasmodici. Mă arcuiesc în palma lui, îi apuc fesele cu unghiile, explorându-i gura cu limba.

Mă trezesc dezechilibrată și ameţită și cu răsuflarea tăiată când el se desprinde brusc.

— Ţine-te de tocul uşii, îmi ordonă.

Mă supun şi el îmi zâmbeşte, dezgolindu-şi dantura ca un animal de pradă.

— Acum, desfă-ţi picioarele… la nivel cu umerii… mda, exact aşa. Şi acum, nu te mişca. Şi ţine-te.

Am impresia că ştiu ce pune la cale şi dintr-odată nu mai pot să respir, din cauza inimii care-mi bubuie în gât. Mâinile mele, pe tocul uşii, sunt tot ceea ce mă susţine să nu cad şi mă văd nevoită să mă ţin şi mai strâns când îl văd lăsându-se în genunchi în faţa mea. Palmele lui enorme îmi cuprind partea din spate a coapselor, îmi muşc buza şi-mi cobor privirea spre el, cu răsuflarea tăiată.

Îşi apasă nasul de miezul meu, împungând triunghiul de mătase roz. Nu-mi pot stăpâni un geamăt şi el nici măcar nu mi-a făcut nimic, deocamdată. Urlu din răsputeri când, extrem de brusc, ridică mâinile şi-mi smuceşte chiloţii în jos. Îmi apucă un picior de gleznă şi-l ridică, ordonându-mi pe muteşte să ies din ei. Asta şi fac şi acum sunt complet goală, cu faţa lui Colton între coapsele mele.

Aştept, aştept, nerăbdătoare, însă el doar mă priveşte de jos, devorându-mă din ochi, cu degetele încolăcite din nou pe coapsele mele, imediat sub fese.

O avea de gând să-şi folosească mai întâi limba? Să

mă satisfacă oral? Doamne, ce-aş mai vrea!

Se întâmplă fără veste. Îşi sincronizează atacul cu clipa în care închid ochii de disperare, dorindu-mi ca el să înceapă ceva. Nimic, nimic… după care, dintr-odată, limba lui fierbinte şi umedă mi se strecoară lent în sus prin despicătura dintre labii. Îmi las capul să-mi cadă pe spate şi scâncesc de încântare, de uşurare. Sunt obligată să mă ţin cu toată puterea de tocul uşii, ca să rămân în picioare.

Degetele lui sunt acum pe interiorul coapselor mele, încovrigându-se din spate, ca să mă desfacă, să mă deschidă larg spre gura lui. Încă o plimbare delicată şi uşoară a limbii în sus, apoi o a treia, după care începe să lipăie, să lipăie, iar eu să scâncesc fără întrerupere. Şi apoi apasă cu limba, strivindu-mi protuberanţa hipersensibilă. Mă preling în jos spre faţa lui, fiindcă nu mă mai ţin picioarele.

— Strânge-ţi genunchii, Nelly, iubito.

Fac aşa cum îmi cere şi limba lui ajunge încă o dată înăuntrul meu, descriindu-mi cercuri în jurul clitorisului şi scoţând din mine gâfâieli sonore, gemete uşoare, răsuflări scâncite.

Un infern de presiune învăpăiată se acumulează în mine, prefăcându-mă într-un uriaş balon pe cale să explodeze. Momentul culminant se apropie şi el mă duce într-acolo şi mă trece dincolo, într-un tărâm de poveste al extazului. Vreau să-l ating, să-i ating părul, pielea, dar el mi-a cerut să mă ţin de tocul uşii şi dacă nu mă supun, ar putea să se oprească din ceea ce face şi aşa ar fi cel mai rău, aşa că mă ţin de uşă cum mi s-a spus şi-mi las gemetele să crească în volum după plac. Şi, cu cât gem mai tare, cu atât mai repede şi mai înflăcărat mă linge el.

Dar deodată, imediat înainte de orgasm, încetineşte şi-şi retrage limba, reîncepând să-mi lingă labiile, iar eu scot un sunet pe jumătate de plăcere, pe jumătate de frustrare. Una dintre mâinile lui mi se încolăceşte pe exteriorul coapsei, atingând scobitura interioară a celuilalt genunchi, apoi se ridică uşor spre propria bărbie.

Da, da, atinge-mă acolo. Am nevoie să-ţi simt

degetele înăuntrul meu.

Cu toate astea, n-o face.

— Spune-mi ce vrei să fac. Nu fac nimic până nu-mi spui tu.

Scot un mormăit, apoi îmi aplec capul ca să-l privesc. Buzele îi sclipesc de secreţiile mele, iar ochii albaştri, nespus de albaştri, îi strălucesc de dorinţă.

— Atinge-mă. Bagă-ţi degetele în mine. Continua să mă lingi, îi zic şi nu mă obosesc să-mi înăbuş geamătul când el îşi strecoară două degete în matca mea fierbinte, palpitândă, inundată. Fă-mă să-mi dau drumul.

— Spune-mi pe nume.

Îmi muşc buza, fiindcă nu pot să mă abţin şi fiindcă ştiu că-l înnebuneşte.

— Fă-mă să-mi dau drumul, Colton.

Scoate un mormăit din piept. Plăcut sunet.

— Ştii ceva, îmi zice, oprindu-se cât să-mi mai lingă o dată labiile, după care continuă, tu eşti singura persoană din viaţa mea care-mi spune aşa. Tot restul lumii îmi spune Colţ.

— Vrei să-ţi spun şi eu Colţ? îl întreb.

— Pe naiba, nu. Îmi place cum îmi pronunţi numele.

Pe urmă, nu mai e loc pentru cuvinte, fiindcă degetele i se mişcă într-un fel care-mi stârneşte dorinţa de a ţipa, iar limba îşi regăseşte ţinta pe clitorisul meu şi o mână îmi dezmiardă posteriorul. E cu totul asupra mea, pe mine, în jurul meu. Universul mi s-a restrâns la fiinţa lui, la Colton şi la demenţial de incredibilele lucruri pe care mi le face.

Atât de aproape, atât de aproape. Dar de fiecare dată când ajung pe culme, el pare să-şi dea seama şi încetineşte, schimbă ritmul şi mă trage înapoi. Îşi culege indiciile din vocea mea, bănuiesc.

Aude cum îmi creşte tempoul gemetelor în apropierea orgasmului, iar atunci când gâfâi şi scâncesc de dorinţă, se opreşte, iar eu îmi azvârl capul pe spate de frustrare, dar apoi îl smucesc la loc înainte, ca să-l privesc cum mă linge. O, Doamne, cât e de sexy când face asta!

Părul lui negru scânteiază în lumină, pielea i se vede întunecată, brună, în semiîntuneric, muşchii dezgoliţi îi sclipesc, unduindu-se în mişcare. Are o mână pe fundul meu, ţinându-mă lipită de el, şi deja îmi pierd toată puterea de stăpânire. Mă preling, cu genunchii moi, peste gura şi degetele lui şi-mi încurc degetele prin părul lui, strivindu-l de mine cu o dorinţă depravată şi un total abandon.

— Am nevoie să-mi dau drumul, Colton, şoptesc. Te rog, lasă-mă să-mi dau drumul.

Îmi mângâie fundul cu mişcări circulare, dezmierdându-mi pielea de pe fesa stângă, iar mâna lui dreaptă e înăuntrul meu, frecând într-un loc aflat sus pe pereţii cavităţii, frecând într-un fel care mă face să gâfâi şi să scâncesc, după care-şi trage cele două degete afară, la bagă iar înăuntru, afară şi înăuntru, apoi freacă iar în locul ăla. Limba lui e de neoprit, neobosită, împungându-mi şi încercuindu-mi clitorisul, frecându-l, lingându-l, sugându-l şi trăgând uşor de el cu dinţii.

Mă apropii acum. Sunt foarte aproape.

— Acum vine, mă aud că spun, gâfâind. Nu te opri. Nu te opri.

Nu-mi răspunde, doar îşi reînnoieşte asaltul, şi acum sunt aproape de culme, oscilând, ezitând, pe cale să mă arunc spre vârf. Capul mi-e dat pe spate şi gem din răsputeri, trăgându-i faţa spre matricea mea în ritm cu îndoirea genunchilor mei şi balansul limbii lui.

Îmi trage cu dinţii de clitoris şi-l suge cu putere, frecându-mă energic cu degetele, şi acum îmi dau drumul. Când scot un ţipăt sugrumat, anunţându-mi orgasmul, mă plesneşte peste fund şi-mi dau drumul atât de tare, încât respiraţia mă trădează şi ţipătul mi se întrerupe. Mă plesneşte din nou peste fesa cealaltă, retrăgându-şi degetele și vârându-le înapoi în timp ce mă pocneşte a treia oară.

La fiecare palmă peste fundul meu, îmi împunge clitorisul cu limba şi-mi dau drumul, îmi dau drumul, îmi dau drumul, îndoită de mijloc în faţă şi cu gura căscată,

dar tăcută.

— Urlă pentru mine, Nelly, îmi zice şi-şi însoţeşte comanda cu o ultimă lovitură, cea mai puternică, şi-mi ciupeşte clitorisul cu dinţii, aproape prea tare, dar nu tocmai.

N-am încotro şi mă supun, ţipând din răsputeri şi prăbuşindu-mă în faţă. Colton mă prinde în braţe, în timp ce se ridică. Zvâcnesc odată cu valurile succesive de şoc ulterior orgasmului, dar mă forţez să deschid ochii şi să-l urmăresc cu privirea pe Colton, în timp ce traversează holul, intră în baie, scotoceşte prin dulăpiorul de sub chiuvetă şi scoate de acolo o cutie nedesfăcută de prezervative. Deschide clapa şi extrage un şir de pacheţele, sfâşie ambalajul unuia, azvârlindu-le pe celelalte pe podea, lângă pat.

Privindu-l, mă prind de ceea ce urmează să se întâmple. Să-l las să mă satisfacă oral, să-l ating, să-l sărut, să-l fac să-şi dea drumul stimulându-l cu mâna, toate astea sunt una. Dar sexul adevărat, cu el deasupra mea, pătrunzând în mine… e cu totul altceva.

Îşi dezbracă boxerii şi se întinde pe pat lângă mine, aplecându-se spre mine rezemat într-un cot.

— Te-ai răzgândit? mă întreabă, probabil remarcând expresia de pe faţa mea. Nu te presez. Dacă nu vrei s-o facem, n-o…

— Vreau, îl întrerup, ridicându-mi mâna şi mângâindu-i nodurile şirei spinării, până la fese. Chiar vreau. A trecut atât de mult timp, am emoţii. Dar vreau.

— Şi fantomele?

— Prezente, dar mă străduiesc să trec de ele, îi mărturisesc, urmărindu-i cu degetul partea de sus a corpului, trecând peste coaste, apoi întorcându-mă spre şold. Dar ale tale?

— La fel.

Privirea lui îmi greblează tot corpul, de sus până jos, apoi zvâcneşte înapoi, spre ochii mei.

— Eşti atât de sexy, Nell. Atât de frumoasă. Nici nu pot să suport cât eşti de superbă, fir-ar să fie. Nu merit eu

un îngeraş delicios ca tine.

Şi, uite-aşa, emoţiile sunt înecate de un tsumani de tandreţe şi dorinţă.

— Nu sunt un înger, îi zic, ridicându-mă într-un cot şi trântindu-l pe spate. Şi tu mă meriţi. Meriţi pe cineva mai bun decât…

— Te merit exact pe tine, îmi taie el vorba, punându-mi mâinile pe şolduri, în timp ce eu mă pun în genunchi, călare pe coapsele lui. Numai pe tine. Cu bune şi cu rele. Cu tot ce eşti tu, cu toată frumuseţea ta.

Nu pot decât să-l fixez cu privirea, ca răspuns, clipind mărunt ca să-mi alung emoţiile. Nu lacrimi, nu chiar. Numai… emoţii. Îmi mut privirea spre bustul lui, cu dragonul care scuipă foc. Cu inscripţia, cu imaginile, toate pictate pe superbul lui fizic musculos, îmi plimb palmele peste pieptul lui, trec de stomac şi trasez V-ul cu vârfurile degetelor tremurătoare. Urmăresc liniile V-ului în jos, spre părul pubian tuns foarte scurt şi spre – Dumnezeule, e imens – mădularul lui. Mă ling pe buze, apoi mi le muşc, ezitând. El nu se mişcă, doar mă ţine de şolduri, lejer.

— Atinge-mă, îmi zice. Aici faci orice vrei tu. În ritmul tău.

Cu vârful degetului, la început. Doar cu buricul degetului arătător, mângâindu-i vârful extrem; zvâcneşte la atingerea mea şi stomacul i se contractă uşor, după care se destinde. Buza începe să mă doară de cât de tare o muşc şi degetele lui se strâng pe carnea şoldului meu, într-un exerciţiu de autocontrol. Ştiu că i-am mai făcut asta, însă atunci dormea, nu mă privea. E altceva. Vreau să văd cum îi place, cum vrea, cum simte mai bine. Vreau numai să-l ating, să-l ţin în mână. Vreau să-mi înfăşor buzele pe el şi să-l gust. E un lucru pe care l-am făcut numai o dată sau de două ori, acum mult timp, şi mă pomenesc dorind să-l încerc cu el.

Mă mut mai în spate, pe gambele lui, astfel încât să mă sprijin pe tibii, încălecându-i genunchii. Apoi inspir adânc şi-mi înfăşor degetele pe el. Îl simt gros în palmă, tare ca piatra, cu pielea moale şi dogoritor de fierbinte.

Inima îmi bate ca o tobă sălbatică în gât şi abia mai respir. El stă cu ochii pe mine, cu privirea neabătută şi indescifrabilă. Îmi las mâna să lunece în jos, spre rădăcină, dar e atât de lung, încât pot să-mi pun şi mâna cealaltă deasupra, să i-l adăpostesc în amândoi pumnii. Ridic mâna strânsă pe toată lungimea, apoi o las la loc în jos, după care izbutesc să găsesc un ritm constant.

— Dumnezeule, Nell, ador felul în care mă atingi.

Vocea îi e răguşită, tărăgănată.

Nu-i răspund, cel puţin până când mă aplec peste el, astfel încât carnea lui roz, străbătută de vene, să-mi fie în faţa ochilor.

— Vreau să te gust.

— Fă orice vrei, îmi zice. Dar să ştii că nu-mi dau drumul în gura ta.

— Nu? întreb, şovăind, apoi îi ating capul cu buzele.

— Nţ. Nu de data asta, cel puţin. Vreau să fiu înăuntrul tău atunci când îmi dau drumul. Vreau să privesc în ochii tăi frumoşi în timp ce ne dăm drumul împreună.

Îşi încurcă degetele în părul meu, apoi îşi trânteşte capul pe spate când reuşesc să-mi găsesc curajul şi să-mi strecor mădularul lui între buze. Are gust de piele, de sare şi de încins şi în vârf îi luceşte o picătură umedă, care-mi atinge limba, cu un gust vag de mosc şi de sare. Geme şi i-l cuprind mai adânc, împingându-l centimetru cu centimetru în gură, plimbându-mi limba de-a lungul lui. Încă îl cuprind cu degetele şi mi le fac să alunece în sus şi-n jos, spre rădăcină, şi, până la urmă, ajung cu buzele la pumnul meu, exact atât de departe cât pot să ajung fără să mă înec. Mă trag înapoi, scoţându-l din gură, mişcându-mi doar mâna pe el, după care cobor din nou. Zvâcneşte uşor din şolduri când îmi atinge fundul gâtului.

— Scuză-mă, nu vreau să te fac să verşi.

Îmi iau gura de pe el, dar nu şi mâna, şi-l privesc în ochi.

— Nu-i nimic. Îmi place gustul tău.

Nu-i mai aştept răspunsul, i-l cuprind din nou cu buzele şi-l înghit adânc.

De data asta, mă înec intenţionat cu el, numai din curiozitate, ca să văd cât de departe pot să merg.

— Dumnezeule, Nell, exclamă el, încercând să-şi tragă şoldurile înapoi, numai că n-are unde să se ducă şi iată-l şuierând, încordându-şi degetele în părul meu. Dacă tot e să faci asta, măcar încearcă să-ţi relaxezi gâtul. Nu face nimic din ceea ce nu vrei. Nu face o chestie doar pen ca asta crezi că aştept eu de la tine.

Îmi retrag buzele, apoi le cobor la loc, dar de data asta îmi relaxez muşchii gâtului şi-l cuprind mai adânc. O, Doamne, o, Doamne, Dumnezeule. Atât de adânc. Atât de enorm. Aproape prea mult, dar îmi place. Nu ştiu ce-ar putea să spună asta despre mine şi nu-mi pasă. Lui îi place, îmi dau seama. Se abţine, dar chiar îi place. Îmi stabilesc ritmul, retrăgându-mă până când doar vârful îmi rămâne între buze, după care îl înghit cât pot de adânc, mişcându-mi pumnul în jurul lui în timp ce mă retrag.

— Of, Nell, fir-ar al dracului, e incredibil, exclamă cu respiraţia tăiată, tremurând din cauza sforţărilor de a rămâne nemişcat.

— Poţi să te mişti, îi zic. Nu te abţine.

Geme şi începe să se mişte în ritmul meu. Îmi ridic privirea spre el în clipa în care sunt cu buzele în jurul capului şi-l văd că stă cu ochii în tavan, cu o expresie de extaz dureros pe faţă. Ador să ştiu că-i ofer plăcerea asta. Îşi ţine degetele încleştate în părul meu, strâns, aproape de piele. Mă trage cu blândeţe spre el, încurajându-mă.

Se mişcă, se mişcă, împingându-se în gura mea, îl primesc, îl primesc cu totul. Ştiu, a zis că nu vrea să-şi dea drumul în gura mea, dar mă hotărăsc să-l determin s-o facă. O vreau. Vreau să i-o înghit toată, s-o gust, s-o simt. Să-l simt cum îşi pierde controlul în gura mea.

— Pune-mi mâna pe scrot, îmi zice, scrâşnind cuvintele printre dinţii încleştaţi. Te rog.

Îi cuprind ouăle într-o singură mână şi sunt crispate, umflate. I le masez cu toată tandreţea de care sunt capabilă, mişcându-mi cealaltă mână spre rădăcină, pistonând cu iuţeală, plonjând în el din ce în ce mai

repede. Respiraţia îi e întretăiată, buzele i se mişca în spasme necontrolate. Îl cuprind adânc de fiecare dată şi nu mă înec. Mă mândresc cu asta. Îmi place să-l simt în gât, ştiind că lui! place, îi place la nebunie. Mi-a dăruit atât de multă plăcere făcându-mi ce mi-a făcut, iar acum pot să i-o dăruiesc înapoi.

Încearcă să se retragă.

— Trebuie să… trebuie să mă opresc. Sunt prea aproape, Nell, murmură, trăgându-mă de păr de două ori.

În replică, eu mă mişc şi mai repede, după care îi simt şoldurile cedând şi împingând din nou în mine. Îi simt biluţele încordându-se şi pulsând, după care şoldurile i se crispează, în punctul culminant al unui zvâcnet, în adâncul gâtului meu. Simt un şuvoi fierbinte ţâşnindu-mi în gât. Mă retrag, astfel încât să-i am capul între buze, şi sug cu putere. Geme tare şi şoldurile i se cabrează, apoi un alt jet îmi ţâşneşte în gură. De data asta îi simt gustul, dens şi fierbinte şi sărat pe limbă, alunecându-mi pe gât în timp ce-l înghit. Strâng la rădăcină şi frec, continuând să sug, şi el ejaculează a treia oară, un jet mai uşor şi de un volum mai mic. Când simt că spasmele i se mai domolesc, îl cuprind adânc pentru o ultimă oară, apoi i-l scuip afară şi lunec în sus pe trupul lui până-i ajung cu capul pe piept. Vârful lui, încă tare, îmi împunge labiile şi nu mă pot abţine să mă frec de el, făcându-i loc înăuntru. Vreau să i-l simt în mine.

Colton e încordat şi tremură, frisonând.

— Mama mă-sii, Nell. A fost incredibil.

Chicotesc pe umărul lui.

— Mersi. Nu eram sigură dacă am făcut-o cum trebuia, dar se pare că ţi-a plăcut, aşa că…

Se crispează.

— N-ai mai făcut asta până acum?

Ridic din umeri.

— Am făcut-o, dar… a fost acum mult, mult timp, şi numai de vreo două ori.

Cam aici se opresc amănuntele pe care sunt dispusă să i le dau în momentul ăsta.

Pare să înţeleagă, pentru că doar clatină din cap în semn de încuviinţare.

— M-am prins. Ei bine, pot să-ţi spun că a fost cea mai tare chestie din câte am simţit vreodată.

Mă înfior de mândrie.

— Serios?

Un gând îmi şopteşte, în adâncul minţii, că el probabil are o vastă experienţă pe care se bazează, ipoteză pe care nu-mi doresc s-o examinez prea îndeaproape.

— Fir-ar să fie, absolut.

— Zici şi tu aşa.

Izbucneşte în râs.

— Nu, deloc. Chiar a fost atât de bine.

Se mişcă brusc şi acum sunt întinsă pe spate, iar el e deasupra mea, atingându-mi umărul cu buzele, depunându-mi sărutări delicate pe piele.

— Iar acum, vreau să-ţi sărut fiecare centimetru formidabil de piele.

Şi chiar o face, până la absolut ultimul centimetru. Începe de la umeri, mă sărută încet de-a lungul claviculelor, îngenunchează între genunchii mei, apoi îşi strecoară sărutările printre sâni. Îi vreau gura acolo, numai că el preferă să se joace cu mine, sărutând proeminenţele fiecărui sân, dar fără să ia sfârcurile în gură, aşa cum vreau. Îmi atinge cu buzele stomacul într-o serie de sărutări umede, traversează abdomenul până spre şolduri, apoi coboară pe ambele coapse. Mă aştept să-şi lipească gura de miezul meu, dar n-o face. În schimb, mă sărută primejdios de aproape pe ambele părţi, deasupra interiorului fiecărei coapse, cu şmirghelul aspru al obrajilor lui pe pielea mea sensibilă, dar niciodată nu-şi atinge buzele de labiile mele.

Pe urmă, începe să urce la loc, după ce mi-a sărutat gambele şi pulpele şi labele picioarelor. Ajunge la genunchi, ezită puţin, apoi mă prinde cu mâinile de şolduri şi mă întoarce cu faţa în jos. Îmi cuibăresc capul între braţe şi încerc să nu mă ruşinez când îmi sărută pulpele, partea din spate a coapselor şi apoi, da, fiecare fesă în

parte, plimbându-se pe ambele emisfere, acordându-le o atenţie specială, cuprinzându-le cu palmele în jurul buzelor lui, strângând muşchii, urmărind cu un deget despicătura.

Degetul i se cufundă în despicătură şi, deodată, sărutatul peste tot nu mai e atât de drăguţ, pe cât e de erotic. Buzele i se mişcă în continuare pe fundul meu, însă degetul, el pătrunde printre coapsele mele şi mai departe, în sus, mai adânc.

— Ţi-a plăcut când ţi-am băgat degetul înăuntru atunci, nu-i aşa? mă întreabă pe un ton aspru şi poruncitor.

Nu pot să-i răspund decât printr-un scâncet. Într-adevăr, mi-a plăcut. Cu toate astea, doar n-o să-i spun aşa ceva.

— Răspunde-mi, iubito, insistă el, împungându-mi coapsele cu genunchii şi forţându-le să se depărteze. Ţi-a plăcut?

Continuă să-mi împingă genunchii până când mi-i îndoaie cât se poate de mult şi acum sunt complet desfăcută pentru el. Palma lui îmi descrie cercuri pe posterior şi-l simt că-mi aşteaptă răspunsul. Dar nu i-l dau. Vreau să-l stârnesc, să-l văd ce-o să facă.

Mă pocneşte din nou, o palmă uşoară, dar usturătoare. Imediat, vulva mi se strânge şi sunt udă, mustesc. Gem cu faţa în pernă.

— Da, Colton. Mi-a plăcut.

— Mai vrei o dată?

— Mm-hm, răspund, fiindcă nu pot articula cuvinte.

Arătătorul lui gros mi se târăşte în jos prin despicătură şi tatonează intrarea, făcându-mi respiraţia să se oprească şi trupul să-mi tremure.

Cealaltă mână i se strecoară sub mine, iar degetele se îndoaie în sus, începând să-mi maseze clitorisul. Mă străbat fulgere şi mă zvârcolesc sub atingerile lui. Degetul i se mişca în continuare în sus şi-n jos, apropiindu-se, dar fără să împingă sau să apese. Atingerea clitorisului e uşoară şi delicată şi lentă, descriind cercuri ca să mă pregătească. O, dar sunt pregătită. Cum nu se poate mai pregătită. Îmi întind picioarele ca să mă desfac mai mult şi

deodată degetul lui dispare pentru o clipă, după care se întoarce. Simt ceva ud şi cald acolo, în spate, şi apoi o apăsare.

— Îmi spui dacă e prea mult.

Se împinge înăuntru, o, cu câtă delicateţe. O, Doamne, Doamne, Dumnezeule, Acum, cercurile trasate de degetele lui sunt iuţi şi precise, răspândind fierbinţeală prin mine. Mă mişc şi mă arcuiesc, îmi curbez spinarea şi-mi ondulez şoldurile. Cât e de bine! Cât e de bine! Mă ridic în genunchi şi împing înapoi, savurându-i întregimea degetului înăuntrul meu. Of, Doamne.

— Colton… nu te opri.

— Nici nu mă gândesc, ce naiba.

Îşi strecoară degetul şi mai adânc, iar eu sunt aproape dezmembrată.

E ceva atât de intens, de arzător, forţat şi puţintel dureros, însă durerea e familiară şi bine-venită şi senzuală. Perfectă. Dar un Îmi dau seama, chiar în timp ce gândesc asta, că nu e perfectă. El înăuntrul meu, asta ar fi ceva perfect. Exact aşa, doar că mădularul lui să fie în locul degetului.

— Te vreau înăuntrul meu, îi zic, întorcând capul ca să-mi şoptesc cuvintele peste umăr. Chiar acum.

— Aşa?

— Dumnezeule, da. Aşa, răspund într-o şoaptă înflăcărată.

Aud zgomotul de ambalaj sfâşiat, îi simt degetele retrăgându-se din miezul meu şi întorc capul, urmărindu-l cum îşi pune prezervativul cu o singură mână. Îmi sprijin greutatea pe coate, privindu-l cum îşi ia mădularul în mână şi-l călăuzeşte spre intrarea în mine. O uşoară împunsătură, apoi privirea i se ridică spre ochii mei, şovăind.

— Nell, eu…

E atât de autoritar uneori, dându-mi ordine pe care mă pomenesc dorindu-mi să le execut, purtându-mă spre înălţimi delirante ale extazului. Dar apoi, în alte situaţii, e ezitant şi nesigur, dar asta numai când e vorba despre

mine, vrând să se asigure că sunt din acelaşi film cu el, să se asigure că vreau să se întâmple ceea ce are să urmeze.

Nu pot să alcătuiesc cuvinte ca să-i răspund, aşa că mă împing în el şi-l simt alunecând în mine, umplându-mă.

Of… Doamne… Dumnezeule. Îmi las capul să-mi atârne printre braţe şi-mi încordez umerii, smucindu-mă înapoi ca să-l primesc adânc.

— Nell, la dracu'. Tare strâmtă mai eşti, fir-ar.

Vocea îi e încordată, îngroşată. Mâinile lui mă prind de şolduri, exact acolo unde sunt îndoite, şi mă trag spre el.

Iar acum e cu totul în mine, cu şoldurile lipite de fesele mele, cu degetul încă înăuntru.

— Eşti foarte mare, Colton… îi zic, după care sunt nevoită să-mi înăbuş chicotitul, când îmi dau seama cum a ieşit.

Am spus-o pe nerăsuflate şi a sunat ca o replică dintr-un film porno. Dar e adevărul. E enorm, mă dilată.

— E bine? Nu te doare?

Scutur din cap.

— E perfect.

Simt cum se acumulează presiunea, o dogoare vulcanică înăuntrul meu. El tot lunecă, înăuntru şi afară, şi deodată îşi propteşte vârful în interiorul meu şi, după o clipă de ezitare, îl afundă lent, iar eu urlu, un ţipăt fără suflu. Încă o alunecare lentă afară, apoi iar înăuntru, degetul pulsându-i în mine, mişcându-se uşor înăuntru şi afară, împingând presiunea până la capăt, făcând ca fulgerele să se acumuleze şi să-mi trosnească în sânge, în muşchi. Ezită din nou la intrarea în mine, poposind cu vârful între labii, iar de data asta, când se împinge înăuntru, o face mai repede, aproape brutal.

— Da, Doamne, da, Colton. Aşa.

Se retrage şi împunge adânc, cu putere.

— Aşa?

— Da… icnesc eu.

Încă o dată, tare, adânc, foarte adânc.

— Îţi place brutal?

Acum ritmul e aspru, adânc şi iute.

— Da, Colton… îmi place brutal.

— Of, mama mă-sii, Nell, exclamă, aplecându-se peste mine, adânc îngropat, lăsându-şi capul pe spinarea mea. Cum se face că eşti atât de formidabilă?

N-am cum să-i răspund la asta şi oricum nu mai am ocazia, pentru că se izbeşte din nou în mine. Scâncesc la fiecare zvâcnet, mă împing în el când se cufundă adânc. Nu mai există alte gânduri, ci doar momentul, nu mai sunt amintiri, în afara zvâcnetului de dinainte, nimeni pe lume, cu excepţia lui Colton. Presiunea iminentului orgasm e o realitate copleşitoare înăuntrul meu şi ştiu că, atunci când o să vină, o să fie un potop uriaş năvălind prin mine.

Deodată, încetineşte şi zvâcnetele îi devin superficiale, intrând doar pe jumătate, mişcându-se într-un ritm sinuos. Of, fir-ar să fie, cât e de intens! Chiar mai intens decât când era brutal, într-un fel. Loveşte în mine aşa cum ar bate un acord la chitară, făcându-mă să zbârnâi. Culmea e aproape, orgasmul plutind prin preajmă. Îşi vâră degetul puţin mai adânc, îl zvârcoleşte înăuntru şi afară, după care, brusc, pătrunde adânc, cu putere, şi eu mă destram. Urlu, îmi împing fundul spre zvâcnetele lui, dându-mi drumul, iar şi iar şi iar.

Apoi, când mă mişc, îmi dau seama că îmi lipseşte prezenţa lui în interiorul meu. Mă întorc pe spate şi sunt gata să-l implor să fie iar înăuntru, dar iată-l că e, strecurându-se cu blândeţe, şi oftez de uşurare pentru că-l am înapoi unde-i e locul.

— Nell, uită-te la mine.

Vocea lui mă face să deschid ochii brusc şi privirea lui e înflăcărată, de un albastru însufleţit, extatică prin felul în care mă soarbe cu o adoraţie atât de fățișă.

— Bună, îi zic.

— Bună, îmi răspunde.

Mâinile lui mă apucă de umeri şi mă ridică în capul oaselor, pe genunchii lui, într-o poziţie oarecum incomodă.

— Încolăceşte-ţi picioarele pe după mijlocul meu.

El stă turceşte, cu spatele drept, susţinându-mă, şi eu

îmi încolăcesc călcâiele după şoldurile lui. Schimbarea poziţiei evidenţiază o imediată diferenţă. El e… adânc. Pătruns atât de departe în interiorul meu, încât pare ireal. Icnesc, dar pe urma nici măcar asta nu pot s-o mai fac, rămânând cu gura înţepenită, căscată într-un urlet mut, în timp ce mă preling peste el.

— O, Doamne, o, fir-ar exclamă el. Eşti atât de strâmtă. Ţi-am mai zis asta?

— Poate… că da, gâfâi eu. Mă bucur că sunt strâmtă pentru tine.

— Mişcă-te pentru mine. În sus şi-n jos. Fă să-ţi vină.

Vocea lui mă dezmiardă; privirea lui mă înlănţuie.

Mă supun, evident. Mă împing în jos cu călcâiele, mă ridic cu coapsele, mă apuc cu mâinile de umerii lui şi mă ridic. Rămân suspendată, doar cu vârful lui în mine, după care, cu ochii mari şi gura căscată, mă las în jos cât pot de lent. Mă ridic iar şi mâinile lui mi se strecoară sub fund, ridicându-mă, coborându-mă. Îmi sporesc ritmul, până când devine frenetic, extazul îndreptându-se spre culme.

El îl simte, vede.

— Dă-ţi drumul pentru mine.

O, şi chiar îmi dau. Din greu.

El se abţine, am impresia.

— E rândul tău, îi zic. Acum vreau să-ţi dai tu drumul.

Mormăie, se răstoarnă astfel încât eu să fiu cu faţa în sus şi el deasupra mea, şi acum, acum e perfect. E paradisul perfect, o fericire cum n-am mai cunoscut vreodată și nu mai simt nici vinovăţie, nici durere, nici ruşine, nici nimic, numai trupul lui Colton apăsându-l pe-al meu, gura lui înşirându-mi sărutări aprinse pe sâni, luând câte un sfârc în gură, în timp ce organul lui forează adânc.

Îmi înlănţui picioarele de mijlocul lui şi mâinile de ceafă, trăgându-l peste pieptul meu. Se lasă peste mine, lent la început, aproape alene. Buzele i se mută de la un sân la celălalt şi palmele îi stau proptite de pat, lângă capul meu. Întorc faţa într-o parte şi-i sărut antebraţul de fier, apoi casc larg gura într-un uşor icnet când el îşi înteţeşte ritmul, muşcându-mi sfârcul îndeajuns de tare cât

să-mi zvâcnească.

Nu credeam că ar fi posibil, dar mă apropii din nou de orgasm şi nu cred că aş mai putea suporta încă unul, mai ales că devin din ce în ce mai intense. Dac-o să continue aşa, cel care urmează o să mă rupă în două şi, da, vine acum, e atât de aproape. El se încordează serios acum, înfigându-se ca nebunul, greutatea lui mă apasă împovărător, pieptul îi alunecă pe al meu şi buzele îmi ating urechea.

Îmi şopteşte numele iar şi iar, cântându-l în timp ce se înfige în mine. O mână de-a mea îi stă încâlcită în părul de la ceafă, iar cealaltă îl mângâie pe spate, apucându-l de fesele încordate, trăgându-l spre mine.

Vocea lui îmi gâfâie în ureche, într-o şoaptă icnită.

— O, Doamne. Îmi vine acum, Nell. Dă-ţi drumul odată cu mine. Dă-ţi drumul odată cu mine, iubito.

Îşi ridică fruntea şi privirile ni se întâlnesc.

— Da… da… acum, îi răspund. Dă-mi totul acum.

Asta îl înnebuneşte şi se prăvăleşte în mine, brutal şi dur şi nestăpânit. E cea mai incredibilă senzaţie din câte-am cunoscut vreodată, forţa asta primitivă a unui bărbat pierdut în convulsiile extazului, prăvălindu-se în mine. Se repede cu furie, afundându-se adânc, iar eu îmi înfig degetele în carnea lui şi în părul lui, îl smucesc şi mai abitir cu picioarele, simţind cum se revarsă orgasmul prin mine.

Ritmul începe să-i scadă, să şovăie, şi deodată îl simt că se crispează, cu toţi muşchii încordaţi precum coarda unui arc, înfigându-se adânc. Se retrage lent, ieşind aproape de tot, apoi se prăvăleşte adânc, a doua oară, a treia oară, după care rămâne inert deasupra mea, enorma lui greutate strivindu-mă în chip miraculos.

Îl mângâi pe spate, descriind cu mâna cercuri lente, îi sărut umărul, pavilionul urechii, tâmpla. Îmi plimb mâinile pe spinarea lui, îi mângâi fesele, apoi urc cu degetele de-o parte şi de cealaltă a corpului, memorând senzaţiile date de muşchii lui, felul în care-i simt trupul peste al meu.

Încearcă să se ridice.

— Cred că te-am strivit, îmi zice, dar eu îl ţin pe loc.

— Nu, nu te mişca. Îmi place. E perfect. Ador să te simt aşa.

Îşi cuibăreşte faţa în adâncitura dintre gâtul şi bărbia mea, respirând lent, regulat. Niciodată, absolut niciodată n-am simţit o satisfacţie atât de deplină ca în momentul ăsta. Sunt saturată, sunt fericită. Sunt plină de palpitaţii şi de furnicături în tot corpul, încinsă de extaz, copleşită şi împlinită în inimă, în minte, în trup şi-n suflet.

Şi deodată îmi vine gândul. Amândoi am folosit expresii de genul *ador asta* sau *ador când tu*... cuvinte acceptabile din punct de vedere social, pentru ceva care-ţi place cu adevărat. Însă... adevărul e că, din câte gândesc eu, amândoi le înţelegem în sensul mai profund. Cel puţin, ştiu că aşa e în cazul meu.

N-aş da un astfel de moment pentru nimic în lume. Şi în mod sigur n-aş renunţa niciodată la ceea ce am acum cu Colton. Vreau să cunosc senzaţiile astea de cât mai multe ori posibil. Mă simt acum mai apropiată de Colton decât am fost vreodată de oricine altcineva. Gând care îmi aduce odată cu el un val de remuşcări, alungate însă imediat.

— La ce te gândeşti, Nelly? se interesează Colton, rostogolindu-se cu tot cu mine şi acum sunt aproape întinsă peste el.

Îmi arunc coapsa peste gamba lui şi încep să-i cutreier bustul cu o mână, iar părul mi se revarsă sub mine, pe pieptul lui.

— Mă gândesc că e cel mai grozav moment din viaţa mea. Sincer. Mă simt mai apropiată de tine acum decât de oricine... vreodată. Mă gândesc... că aş vrea să trăiesc astfel de momente cu tine totdeauna.

Inspir adânc, scurt, scot aerul afară, după care îmi iau avânt.

— Mă lupt cu sentimentul de vinovăţie legat de asta, din cauza a tot ce am discutat apropo de fratele tău, dar... e purul adevăr. Sunt mai apropiată de tine acum, decât am fost vreodată de el. Nu ştiu de ce e aşa. Mă doare... e

tulburător. Ştiu că l-am iubit. Chiar l-am iubit. Dar… cumva simt că… între mine şi tine e… ceva mai mult. Nu ştiu.

Mă mângâie pe păr, mi-l netezeşte pe spate.

— Înţeleg. Şi eu simt la fel. Ştiu că am iubit-o pe India. Însă ceea ce e acum cu tine… Cum să zic… e cu mult mai mult. Într-atât, încât parcă ar fi cu totul şi cu totul altceva.

Îmi schimb poziţia şi ridic capul, ca să-l privesc în ochi.

— Simt că mă îndrăgostesc de tine, Colton. Nu ştiu dacă n-o fi prea devreme să ţi-o spun, dar… e adevărat. Şi e înfricoşător, pentru că nu ştiu dacă restul lumii o să înţeleagă, dar în clipa asta nu mă interesează. Pur şi simplu, simt nevoia să ţi-o spun, pentru că… pur şi simplu, de-aia.

Mă trage spre el şi mi sărută, ţinându-mă cu palma lui enormă de obraz. Mă simt atât de mică pe lângă el, încât am impresia că aş putea să mă fac ghem la pieptul lui şi să dispar de tot.

— Nu e prea devreme. Şi eu aveam de gând să-ţi spun acelaşi lucru, dar mi-ai luat-o înainte.

Zâmbesc.

— Poţi s-o spui oricum. O spui, te rog?

Trage aer adânc în piept şi-l dă afară, examinându-mi faţa cu o privire aproape apatică, evident formulându-şi în minte ideile.

— Nu doar că mă îndrăgostesc de tine, Nell. Mă pierd în tine. Tu eşti un ocean şi eu mă pierd în tine, înecându-mă în adâncul fiinţei tale. Aşa cum ai spus, e înfricoşător într-un fel, dar în acelaşi timp e şi cel mai uluitor lucru din câte mi s-au întâmplat vreodată. Tu eşti cea mai uluitoare fiinţă din câte-am cunoscut vreodată.

Pentru prima dată de când a murit Kyle, mă trezesc că plâng, cu lacrimi de fericire. Uitasem ce înseamnă asta.

CAPITOLUL 12
Senzaţii nude

Mă trezesc în sunetele chitarei şi ale vocii lui Colton. Se aud slab, strecurându-se spre mine din depărtare. E pe acoperiş. Îmi şterg de pe faţă somnul şi buclele încurcate şi-mi arunc picioarele jos din patul lui – al nostru? – după care-mi trag pe mine un tricou curat din coşul cu rufe aşezat pe podea. Afară e întuneric încă, dar când urc treptele şubrede care duc spre acoperiş, văd fâşii cenuşii la orizont, printre zgârie-nori şi clădirile cu apartamente, înseamnă că ar mai fi o oră, cel mult două, până în zori.

Colton e pe fotoliul lui, într-o pereche de pantaloni largi de trening şi o bluză Champion gri, zdrenţuită şi ruptă, cu gluga trasă până peste sprâncene şi o învălmăşeală de păr negru revărsată peste faţă. Stă cu picioarele ridicate, proptindu-şi călcâiele goale pe marginea acoperişului. Ţine ochii închişi şi chitara pe burtă, degetele lui ciupind corzile într-o melodie lentă, armonioasă, care-mi aminteşte de un cântec din repertoriul City and Colour, dar nu e aşa ceva. Cântă încetişor, schimonosindu-şi faţa şi împreunându-şi sprâncenele când atinge notele înalte, înfăţişarea lui transmiţându-mi intensitatea sentimentelor din cântec. O cană cu cafea îi stă la îndemână, pe jos, aburind, şi un termos uriaş e de asemenea aproape, ca să şi-o poată umple când trebuie. Mă aşez în capul scării, cu picioarele pe trepte, privind, ascultând. Nu prea reuşesc să urmăresc cuvintele cântecului, fiindcă le cam mormăie şi cântă încet. Din când în când, se opreşte, se întoarce cu câteva măsuri în urmă și reface linia melodică sau frazarea.

Compune un cântec, abia acum îmi dau seama.

Ajunge la final şi întinde mâna după cana cu cafea, ocazie cu care mă observă.

— A, bună. Sper că nu te-am trezit.

Ridic din umeri şi traversez terasa acoperişului ca să mă aşez pe fotoliul dublu.

— Ba da, dar e foarte bine. Îmi place să mă trezesc auzindu-ţi vocea.

Doamne, cât de siropos sună, dar nu-mi pasă, cu atât mai mult când văd cum i se luminează ochii lui Colton.

— De ce te-ai trezit atât de devreme? îl întreb.

Îmi întinde cana cu cafea şi sorb o înghiţitură în timp ce-i aştept răspunsul.

— M-am trezit cu cântecul ăsta în cap. Trebuia să-l fac, să-l aranjez, înţelegi?

— E frumos din ce am auzit, îl asigur cu toată sinceritatea.

— Încă nu e gata, dar mersi.

— Despre ce e?

Îşi plimbă degetul mare peste corzi.

— Despre tine. Despre noi. Mi-a venit ideea dintr-un lucru pe care ţi l-am spus azi-noapte.

— Mi-l cânţi?

Zâmbeşte şi scutură din cap.

— Nu-nu-nu. Nu-l cânt până nu e gata. Avem concert joi. O să ţi-l cânt atunci.

Mă prefac că mă bosumflu, dar Colton râde. Împărţim cafeaua şi privim cum răsare soarele printre clădiri, repetând piesele pe care urmează să le cântăm.

Sunt fericită şi refuz să permit ca orice altceva să-mi strice starea asta, inclusiv chiar omniprezentul sentiment de vinovăţie şi faptul că-i simt încă lipsa lui Kyle.

Îmi dau seama c-o să-i simt mereu lipsa lui Kyle şi o parte din minte o să se considere totdeauna vinovată pentru că eu trăiesc, şi el nu, şi că e un lucru cu care va trebui doar să mă împac.

* * *

E joi şi emoţiile mele sunt la cea mai înaltă cotă înregistrată vreodată. Săptămâna asta am trei piese de cântat singură şi, în plus, Colton o să-şi interpreteze noua compoziţie. Trecem prin necesarele duete după Mumford & Sons, The Civil Wars, Roşi Golan şi aşa mai departe. Îmi derulez numerele solo, *Let it be me*, al lui Ray LaMontagne, şi versiunile mele ale cântecelor făcute celebre de Ella şi Billie, care au devenit oarecum preferatele publicului în săptămânile de când cânt cu Colton.

Şi apoi, imediat după pauză, Colton îşi drege glasul la

microfon şi ciupeşte corzile, refăcând acordajul. E modalitatea lui de a atrage atenţia spectatorilor.

— Bun, acum am un cântec nou, le zice. E un Colţ original. Vrea cineva să-l audă?

Urlu *da!* în microfon, apoi mă retrag în spate şi aplaud împreună cu toţi ceilalţi. El îmi zâmbeşte, fiindcă ştie că abia aştept să-l aud. Doar l-am cicălit în absolut fiecare zi, de când cu jam session-ul din zori de pe acoperiş, să-mi dezvăluie măcar câte o frântură în avanpremieră.

— Atunci, cred c-o să-l cânt, anunţă el, trăgând aer în piept şi lăsându-l să iasă. Deci, da. Se numeşte *Mă pierd în tine* şi e despre Nell, cea pe care o vedeţi aici. E, oarecum, un cântec de dragoste, dar să nu mai spuneţi nimănui. Am o reputaţie de tip dur de apărat, în definitiv.

Publicul râde şi aclamă, încurajându-l.

Începe cu partitura de chitară, un aranjament complicat îmbinând ciupitura cu bătaia. Melodia e acum mai complexă, dar tot recunosc tema principală din ceea ce auzisem pe acoperiş. Apoi, intră cu vocea, căutându-mi privirea, şi-mi dau seama că mi-l cântă mie, numai mie. Chiar dacă ne aflăm în faţa a vreo sută de oameni, tot complet singuri suntem.

Toată viaţa mi s-a părut
Că mă prăbuşesc.
Că eşuez.
Mă zbat în gol.
De-abia scoţând capul deasupra apei.
După care, într-o zi.
Te-am văzut pe tine.
Stând sub un copac stufos.
Refuzând să plângi.
Dar chiar şi-atunci ţi-am zărit
Povara suferinţei ascunsă în ochi.
Şi atunci mi-am dorit.
Acolo, sub acel copac.
Să ţi-o pot înlătura.
Dar n-aveam cuvinte de leac pentru tine.

Cum n-aveam cuvinte de leac nici pentru mine.
Iar acum, când soarta s-a amestecat.
Conspirând să ne aducă împreună.
Cu toţi anii trecuţi peste noi.
Cu toată povara suferinţei ascunsă în ochii noştri.
Cu toate fantomele plutindu-ne în jur
Ca o pâclă de suflete chinuite.
Eu tot încerc să găsesc vorbe de leac pentru tine.
Să-ţi iau suferinţa asupra mea
Ca ochii tăi frumoşi să poată zâmbi.
Ca să-ţi poţi găsi pacea.
Iar acum, când soarta s-a amestecat.
Conspirând să ne aducă împreună.
Nu pot rezista ademenirii ochilor tăi.
Ispitei frumuseţii tale.
Cântecului de sirena al glasului tău
Şoptindu-mi numele
În întunericul comod al aşternuturilor.
Nu-i pot rezista, iubito.
Fiindcă mă pierd necontenit.
Mă pierd în tine.

Până să-şi termine el cântecul, sunt deja scăldată în lacrimi. Lacrimi bune, din nou. Din cele fericite, nătânge. Am uitat complet că suntem pe scenă. Sar de pe scăunelul meu şi mă reped între picioarele lui, simţind tăria chitarei între noi, şi-l sărut apăsat. El îşi petrece degetele prin părul meu de la ceafă, răspunzându-mi la sărut, până când lumea începe să fluiere şi să ovaţioneze, readucându-ne în prezent.

— Să înţeleg că ţi-a plăcut? mă întreabă Colton, şoptindu-mi la ureche.

Nu pot decât să încuviinţez din cap, încercând să-mi recapăt controlul, ca să putem cânta următoarea piesă împreună fără să ne pierdem de tot.

* * *

Suntem la intrarea blocului meu. Eu stau pe treapta a doua, cu braţele după gâtul lui, iar el e la picioarele scării, astfel încât să fim ochi în ochi. Îi ciugulesc cu dinţii lobul

urechii, în timp ce el se străduieşte să mă convingă că ar fi mai bine să merg acasă la el, în loc să stau aici.

— Colton… aici e apartamentul meu, casa mea. Plătesc chirie, o mulţime de bani, aşa că trebuie să trag ceva foloase din asta. Dar poţi să urci cu mine, dacă vrei.

— Am de lucru mâine-dimineaţă. Vin băieţii la şapte ca să terminăm de restaurat motorul Hemi la care muncim.

— Iar eu am cursuri de la opt. Trebuie doar să ne trezim devreme.

Îmi încreţesc fruntea, dându-mi seama că el se comportă aşa când încearcă să evite ceva care-l incomodează, dar nu vrea să spună ce anume.

— Care-i adevărata problemă aici, Colton? De ce nu vrei să rămâi la mine?

Ridică din umeri, dar apoi îmi caută privirea.

— E doar o chestie de-a mea. După ce-am trăit pe străzi atât de mult timp, îmi vine greu să dorm altundeva, decât la mine acasă. Nu ştiu cum aş putea să-ţi explic. Pur şi simplu… îmi place să fiu acasă. Nu că nu m-ar plăcea la tine, sau altceva, doar prefer să fiu la mine.

— N-ai putea să încerci? Pentru mine? Te vreau în patul meu.

Până acum, nu mă gândisem niciodată cu adevărat la asta, dar aproape tot timpul pe care l-am petrecut împreună am fost acasă la el sau în oraş.

— Mă vrei în patul tău, hm? întreabă, zâmbindu-mi lasciv.

— Da, îi răspund, trăgându-l spre mine. Şi înţeleg asta în toate sensurile posibile.

— În cazul ăsta, poate c-o să încerc. Pentru tine.

Îşi lasă palmele să-mi lunece în jos pe spate, strivindu-mi trupul de al lui, apucându-mă de fese şi ridicându-mă.

Îl muşc de gât şi apoi îi şoptesc la ureche:

— O să merite efortul, îţi garantez.

— Ştiu c-o să merite. Orice clipă petrecută cu tine, oriunde, merită orice. Chiar dacă nu facem altceva decât

să dormim, tot merită.

Descui uşa şi-l conduc pe scară, mergând de-andărătul.

— O să facem mult mai multe, nu doar să dormim.

— A, da? Cam ce? se interesează el şi vocea îi e profundă şi misterioasă şi plină de făgăduinţe.

— Ar putea să fie ceva legat de gura mea şi de anumite părţi ale anatomiei tale.

— M-aş putea băga în aşa ceva.

— Te-ai putea băga în mine.

Buzele nu-i zâmbesc, dar ochii le compensează.

— A, chiar asta o să fac. Cred c-o să te pun să stai aplecată, cu mâinile pe canapea. Şi să te iau pe la spate.

— Chiar aşa? îl întreb.

— Chiar aşa.

Ajungem la uşa mea. Răsucesc cheia în încuietoare şi-l trag după mine în apartamentul întunecos. Nu mai am timp să mă ocup de lumină. El încuie după noi şi imediat îmi trage tricoul peste cap, îmi dă jos blugii şi chiloţii, după care, dintr-odată, văd că şi el e gol, cum să zic, instantaneu şi buzele lui îmi apasă gura, superbe şi delicate şi poruncitoare.

Mâinile îi umblă peste tot, pe sânii mei, prin păr, mângâindu-mi labiile, dezmierdându-mi fesele, traversându-mi obrazul cu degetul mare şi înlăturându-mi părul care-mi intrase în gură. Icnesc când degetele lui îmi împung miezul şi-mi dau roată clitorisului, observându-l ca prin ceaţă că sfâşie cu dinţii ambalajul unui prezervativ, pe care şi-l pune cu o singură mână, scuipând rămăşiţele pachetului pe podea.

— Gata? mă întreabă cu o voce aspră şi poruncitoare.

— Ia-mă, îi şoptesc. Oricum vrei tu.

Mă răsuceşte pe loc, tăindu-mi respiraţia, şi inima îmi bate cu putere. O… fir-ar. N-a glumit. A făcut astfel încât să ajung cu faţa spre braţul canapelei, dintr-o latură, şi acum mă împinge uşor înainte. Îşi lasă mâinile să-mi lunece de pe umeri, împletindu-şi degetele cu ale mele, arătându-mi cum să-mi susţin greutatea pe tapiţerie. Îmi

desface picioarele cu talpa şi mă las în voia lui, ajungând cu gambele larg desfăcute, îndoită de mijloc, cu fundul în sus.

— O, Dumnezeule… scâncesc eu.

— Încă nu ţi-am făcut nimic, mormăie Colton.

— Ştiu, îi răspund, gâfâind. Doar îţi pronunţam numele.

Râde, ca un huruit gros din piept, apoi îşi coboară mâna pe spinarea mea, ocolind coastele şi cuprinzând cu palma lui enormă un sân care atârna în voie. Mă ciupeşte de sfârc, mi-l mângâie cu degetul mare, îl pişcă, îl răsuceşte şi deja rămân fără suflu. Pe urmă, îşi strecoară cealaltă mână printre coapsele mele şi-mi dezmiardă labiile, iar eu mă pierd toată. Îmi arcuiesc spatele şi-mi ridic bazinul, ca să-i ofer un acces mai facil, lăsându-mi capul să atârne în timp ce el mă împinge şi mă freacă, purtându-mă spre punctul culminant.

Când îmi dau drumul, străbătută de fiorii incipienţi ai extazului, îl simt tatonându-mi intrarea cu capul mădularului. Îmi opresc respiraţia, îmi muşc buza, după care un al doilea val se revarsă exuberant peste mine, dar el îl simte, afundându-se tocmai când valul se ridică la înălţimea maximă. Urlu cât mă ţin plămânii în timp ce pătrunde, împingându-se până la rădăcină, cu un mormăit uşor, satisfăcut.

— Dumnezeule, Nell. Eşti incredibilă, fir-ar să fie. Atât de frumoasă! Ador felul în care-ţi ridici şoldurile pentru mine. Ador sunetele pe care le scoţi când îţi dai drumul pentru mine. Îţi ador pielea palidă şi buclele blond-căpşunii.

Se mişcă încet în mine, înfigându-se adânc ori de câte ori pronunţă cuvântul *ador*.

Mă împing înapoi în ritm cu zvâcnetele lui, ţipând uşor la fiecare împunsătură, scâncind când se retrage. Continuă tot aşa, lent şi delicat şi ritmic.

Aşa nu e cum vreau eu şi el ştie. Aşteaptă să-l implor. O să-i intru în joc. Întorc capul şi-l privesc peste umăr, cu părul ca o draperie pe o parte.

— Mai tare, Colton.

Îşi îngustează privirea şi ridică uşor bărbia, arcuindu-şi buzele într-un zâmbet şăgalnic.

— Vrei mai tare?

— Da, dragule, vreau.

— Cât de tare?

— Cât mai tare.

— Roagă-mă să ţi-o trag mai tare, Nelly, iubito.

Nu mă recunosc pe mine însămi când sunt aşa, pierdută în vâlvătăile momentului. Totuşi, îmi place femeia asta, neruşinata asta de Nell, care-şi roagă bărbatul să i-o tragă. E mare distanţă faţă de inocenta fată de şaisprezece ani, care tremura toată într-o cameră a hanului Red Roof, atunci când primul ei iubit o atingea ezitant.

Îmi muşc buza, numai ca să-l înnebunesc, mă împing înainte când el se trage înapoi, după care îmi reped pelvisul în el, făcându-l să pătrundă adânc, tare.

— Trage-mi-o, Colton. Trage-mi-o tare. Trage-mi-o adânc. Plesneşte-mă în timp ce mi-o tragi.

Dumnezeule, cât a fost de incitant! Aproape că nici nu puteam să pronunţ cuvintele. Dar asta e ceea ce vreau, ce mai încoace şi-ncolo. Pe el, cu totul. Pe Colton, aşa cum e. Grosolan şi brutal şi primitiv, blând şi iubitor şi grijuliu. Ador ce-mi face el, felul în care mă scoate din minţi, determinându-mă să-mi doresc lucruri pe care n-aş fi crezut că mi le-aş putea dori vreodată.

Colton nu mai rezistă. Mă apucă de şolduri cu amândouă mâinile, îşi depărtează picioarele şi se retrage până când aproape că iese din mine. Sorb repede aer până în adâncul plămânilor, anticipându-i cutremurătoarea repezite a bazinului.

În loc de asta, se cufundă cât poate de lent, mai delicat decât aş fi crezut că e posibil, ca o mângâiere a interiorului meu cu erecţia lui. O joacă. Şi apoi, tocmai pentru că nu sunt pregătită, se izbeşte în mine. Urlu din răsputeri, schimonosită la faţă de plăcere. Se retrage lent, reintră la fel de lent, de alte două, trei ori, uşor ca o şoaptă.

Şi deodată, când deschid gura să-i spun ceva, se repede cu putere, cu toată puterea, iar cuvintele mele, dimpreună cu aerul, mă părăsesc în mare grabă. Nici nu mai pot să-mi recapăt suflul, fiindcă el a terminat cu joaca. Se împinge în mine, spintecându-mă cu o energie sălbatică. Tot corpul îmi e aruncat în faţă la fiecare zvâcnet şi scâncete întretăiate îmi ies din gât la fiecare. Scâncetele se prefac apoi în *da*-uri, care lasă locul numelui lui, psalmodiat în ritmul brutal al mişcărilor lui de bazin. Mă smuceşte spre el, mă împinge în faţă şi abia dacă mai conştientizez primul orgasm, atât de pierdută sunt în plăcerea durerii, în delicioasele izbituri ale trupului său într-al meu, în felul în care mă umple la fiecare zvâcnet, la cum pare să mă dilate.

Şi, în cele din urmă, ejaculează, mormăind şi urlând, trântindu-se în mine, cufundându-se adânc în cea mai tare împunsătură de până acum, aproape prea tare, dar nu tocmai. Niciodată n-ar putea să fie prea tare. Iar apoi… o, Doamne, o, ce naiba, Dumnezeule mare, se întoarce la alunecarea tandră, aplecat peste mine, sărutându-mi spinarea, strângându-mi fesele cu palma, pătrunzând în mine cu zvâcnete superficiale care mă nimeresc exact unde trebuie ca să mă dezmembreze complet.

Îmi îngrop faţa în fibrele aspre ale canapelei şi urlu, în timp ce mă prefac în fărâme, un milion de fulgere zigzagate explodându-mi în fiecare celulă a trupului. Mă plesneşte peste fesa stângă când urlu şi orgasmul se scindează spre o culme şi mai înaltă şi mă expediază înainte cu un zvâcnet lent, dar energic, tocmai în punctul acela desăvârşit, sincronizându-se cu pocnetul palmei. Se dă puţin înapoi şi mă plesneşte peste fesa dreaptă, exact în acelaşi timp cu un nou val înspumat şi cu un nou zvâcnet superficial, iar eu hohotesc de intensitatea orgasmului, împingându-mă înapoi în el, prăbuşindu-mă în faţă şi legănându-mă în spate în spasme necontrolate. Dogoarea vulcanică şi electricitatea îmi sfâşie trupul, cutremurele mă zgâlţâie, toate având epicentrul în miezul meu, jos, în pântec, adânc în mine.

Continuă mai lent, storcându-mi orgasmul până la ultima picătură şi până rămâne moale în mine, care nu mai sunt decât o cârpă inertă de femeie satisfăcută. Iese din mine, mă ridică în braţele lui puternice şi mă poartă până pe pat. Dispare pentru scurt timp, iar când se întoarce, mă cuibăreşte la pieptul lui.

— Nu-mi vine să cred că-ţi place atât de brutal, îmi mărturiseşte.

— De ce? îl întreb, desenându-i cu vârful degetului pe piele şi rătăcind în jos până când ajung să-l cuprind în palmă, ca să-l mângâi.

— Pur şi simplu, păreai atât de nevinovată şi delicată.

— Ştii bine că nu sunt niciuna, nici alta, Colton.

— Mda, ştiu asta, dar aşa dai impresia, îmi zice, jucându-se cu sfârcul meu, trasând cercuri în jurul lui cu buricul degetului arătător. Acum te văd cât se poate de stilată şi oarecum distantă şi frumoasă şi aşa mai departe şi în clipa următoare parca… laşi totul deoparte şi ceva sălbatic iese la suprafaţă din tine. Te transformi într-o…

— Bestie desfrânată şi neruşinată? completez eu.

Pufneşte, dar îmi ridică bărbia cu un deget, ca să-l privesc în ochi.

— Nostim, dar nu e aşa. Eşti oricum, numai aşa nu, Nell. Să nu mai gândeşti niciodată aşa despre tine.

— Dar nu… glumeam doar, mă apăr.

Glumeam oarecum, dar n-o să recunosc faţă de el adevărul din profunzime.

Şi totuşi, el îl vede, fir-ar să fie.

— Nell, îmi zice, sfredelindu-mă cu ochii lui albaştri şi determinându-mă să-mi abat privirea în altă parte.

— E doar… e aceeaşi veche poveste, Colton. O parte din mine nu poate să treacă peste ideea că e greşit ceea ce fac. Tu eşti fratele lui mai mare. Ştiu, ştiu. El nu mai e, iar eu trebuie să trec peste asta. Noi… ceea ce se întâmplă, între tine şi mine… nu e greşit. Nu e. Şi totuşi, sentimentul ăsta prostesc de vinovăţie e mereu prezent.

Nu-mi răspunde imediat.

— Înţeleg, Nell. Chiar înţeleg. Numai că… vorbeşte

cu mine despre chestiile astea, bine? Nu le închide în tine, nici nu le împinge în adânc. Eu o să înţeleg.

Încuviinţez, cu capul pe pieptul lui, apoi zâmbesc când îl simt că începe să mi se întărească în mână. Îmi las degetele să lunece pe el, până când începe să-i tremure bazinul la atingerea mea, după care mă sui călare pe el. Acum e înăuntrul meu, lunecând uşor, perfect. Stau la nouăzeci de grade peste el, ridicându-mă din coapse şi lăsându-mă apoi în jos. L-am luat prin surprindere şi asta îmi dă o stare de euforie. Rămâne încremenit timp de câteva mişcări, după care mă apucă de mijloc şi intră în ritmul meu.

Deodată, încremeneşte din nou.

— Trebuie să… e cazul să-mi pun un clin ăla, iubito, îmi zice cu o privire ciudat de pătrunzătoare. *Ultimul lucru de care-am mai avea nevoie acum ar fi o sarcină.*

Eu nu-mi încetinesc ridicările şi coborârile.

— Nu-s probleme, dragule. Iau anticoncepţionale.

— De când?

Mă încrunt.

— De când… dintotdeauna. N-am încetat să le iau după… ceea ce s-a întâmplat.

E un moment stânjenitor. Mă aplec spre el şi-l sărut.

— Ideea e că n-avem probleme. Şi vreau aşa, să nu fie nimic între noi.

Îmi cuprinde faţa în palme şi-mi devorează buzele.

— Slavă Domnului. Tare mult voiam să simt plăcerea asta nudă.

— Şi eu.

După care nu mai rămâne loc pentru cuvinte, de atâtea gâfâieli şi săruturi şi gemete. Ne mişcăm împreună interminabil, într-o perfectă sincronizare, fiecare mişcare, fiecare răsuflare împerecheată cu a celuilalt, dezmembrându-ne împreună.

Mai târziu, în timp ce stăm încâlciţi între noi, fără suflare, scăldându-ne în extazul ulterior, îmi lipesc buzele de urechea lui.

— Te iubesc, Colton.

— Să nu uiţi asta, iubito.
Pufnesc, privindu-l chiorâş. El mă sărută uşor.
— Glumesc, Nell. Te iubesc. Mult de tot.

CAPITOLUL 13
O cruce albastră
După opt săptămâni

Nu.
Nu se poate.
Ce naiba, nu. Aşa ceva nu e posibil. Nu e. Nu poate să fie. Nu acum.
Palma mea dreaptă îmi acoperă gura şi numai ea e cea care-mi mai reţine panica. Stau pe marginea căzii, în baia din apartamentul meu, aproape goală, cu excepţia unui tricou scurt. Cu genunchii strânşi, bâţâind din picioare. Capul clătinându-se dintr-o parte în cealaltă, ochii mari şi înceţoşaţi usturându-mă.
Îmi cobor privirea spre mâna stângă. În ea ţin un beţişor alb din plastic, între degetul mare şi arătător. Într-o minusculă fereastră a plasticului se văd două linii albastre, în cruce.
Nici nu mă mai sinchisesc să-mi fac bagajul. Îmi rezerv un bilet la primul zbor spre Detroit, cu plecarea peste trei ore. Nu e timp suficient, dar trebuie să fie.
Când ies, lipesc pe uşă unica mea explicaţie pentru Colţ: un bilet cuprinzând patru cuvinte şi testul.
Pe tot drumul cu taxiul spre aeroport, cuvintele lui îmi răsună în minte, iar şi iar: *Ultimul lucru de care aş avea nevoie acum ar fi o sarcină.*
M-am întors de unde am plecat, din punct de vedere emoţional: închisă ermetic, refuzând să plâng. Dorindu-mi să găsesc o cale de a-mi provoca durerea, ca să nu mai fiu nevoită să simt frica şi panica şi gândul că ăsta e ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit.
Până să ajung la DTW, buza mi-e deja umflată de cât de tare am muşcat-o.
Aproape că izbucnesc în hohote când îmi amintesc

cât îl înnebuneam când îmi muşcam buza.

PARTEA A TREIA

Colton

CAPITOLUL 14

Cântecul nenăscut

După două zile

Sunt aproape turbat de grijă când reuşesc să plec din atelier şi să prind un taxi care să mă ducă spre apartamentul din TriBeCa al lui Nelly. Au trecut două zile şi n-am primit nici cea mai mică veste de la ea. Nici nu m-a sunat, nici nu mi-a trimis vreun mesaj. Fusese vorba să vină la mine acasă după cursul ei de Teorie, dar n-a mai apărut. Când o sun, îmi intră direct mesageria vocală. Mesajele text nu se transmit. Şeful ei de la bomba de băruleţ în care lucrează două seri pe săptămână susţine că n-a mai venit când era programată în tură. Am căutat-o pe Facebook Messenger, dar n-am primit răspuns. Până la urmă, l-am lăsat pe Hector să încuie atelierul, fiindcă pur şi simplu nu mai rezist.

Arunc o bancnotă pe deasupra scaunului din taxi şi nu mai aştept restul. Sunt nevoit să respir adânc de câteva ori, ca să mă calmez îndeajuns, înainte să descui uşa cu cheia pe care mi-a dat-o ea.

Abia am făcut schimb de chei săptămâna trecută; credeam că treburile merg grozav.

Urc treptele câte trei, cât pe ce să dărâm în drum o bătrânică. Văd o foaie de hârtie împăturită în două şi lipită cu bandă adezivă de uşă. Pe naiba, nu. Nu, fir-ar. Ce-o fi asta?

Smulg biletul de pe uşă şi constat că e neobişnuit de greu pentru o bucată de hârtie. Mai e şi o punguţă din plastic învelită în hârtie, iar în punguţa e un test pentru sarcină. O, drace, nu.

O, drace, da.

Pozitiv.

Şi Nell nicăieri. Îi cercetez minusculul apartament nu o dată, de parcă ar fi posibil să i se dezvăluie ascunzătoarea dintr-un dulap sau mai ştiu eu unde.

Numai testul din punguţa aia tâmpită şi patru cuvinte mâzgălite: *Îmi pare foarte rău.*

A fugit, fir-ar să fie. Sunt furios. Sunt panicat. Sunt în atât de multe feluri, încât totul mi se învălmăşeşte în minte şi în inimă şi nu pot să gândesc normal. Dintr-odată, mă trezesc în avion, fără să-mi amintesc câtuşi de puţin de plecarea spre aeroport sau de cumpărarea unui bilet sau de orice altceva. Sunt într-o situaţie rea, foarte rea.

Amintiri încep să iasă la suprafaţă, lucruri pe care nu le-am spus niciodată nimănui, absolut niciodată, nici măcar lui Nell şi lui Nell i-am spus cam toate amănuntele sordide ale vieţii mele prăpădite… cu excepţia asta.

După alte două ore lungi, încărcate de meditaţie, avionul aterizează şi eu sunt într-o maşina închiriată – nici măcar nu ştiu ce marcă e – şi zbor cu o viteză prea mare spre nord, pe 1 – 75. M-am blocat complet. Sunt pustiu, golit. Fără gânduri. Gândurile sunt periculoase. Nu pot să simt. Tot ce pot să fac e să acţionez, să mă mişc, să exist.

Trebuie s-o găsesc.

Trebuie.

Milele trec ca fulgerul, luminile semafoarelor se schimbă prea repede şi-mi încetinesc înaintarea. Trec ca glonţul, nu o dată, pe roşu, acumulând urlete de claxoane şi degete mijlocii ridicate. Pe urmă, mă apropii de casa părinţilor mei şi s-a înserat, dar ştiu că ea nu e acolo, de ce-ar fi? Frânez brusc pe mijlocul drumului în faţa casei părinţilor lui Nell. Las portiera deschisă, las motorul pornit. O panică iraţională mă mână, o panică atât de profundă, încât n-o înţeleg, dar nu mi-o pot stăpâni. Nu pot decât să-mi continui mişcarea cu ea cu tot, s-o las să domnească asupra mea.

Dau buzna pe uşa din faţă a casei Hawthorne, trântind-o violent de perete. Aud un pahar spărgându-se şi o femeie ţipând.

— Colţ… Ce naiba… ce cauţi aici?

Rachel Hawthorne e lipită cu spatele de chiuvetă şi-şi ţine o mână apăsată pe piept, cu ochii plini de tulburare şi de frică.

— Unde e?

— Cine? Ce… ce cauţi aici?

— Unde… e… Nell? o întreb cu o voce joasă şi înverşunată.

Intuieşte ameninţarea din vocea mea şi se albeşte la faţă, începând să tremure şi să bată în retragere.

— Colţ… nu ştiu ce… a ieşit să alerge. S-a dus să alerge.

— Unde se duce când aleargă? întreb imperativ.

— De ce vrei să ştii? Voi doi sunteţi…

— Unde se duce, Rachel?

Sunt la câţiva centimetri de ea, planând ameninţător deasupra ei, privind-o furios. Ar trebui să dau înapoi, dar n-o fac.

Rachel tremură, albă la faţă ca o coală de hârtie.

— Ea… pe vechiul drum de la graniţa districtului. Spre nord. Merge într-un arc larg şi… şi scurtează pe câmpul lui Farrell când se întoarce încoace.

Sunt deja afară pe uşă şi alerg, sprintând de-a binelea. Teroarea îşi înfige ghearele în haine şi nu pot s-o înţeleg, dar nici să scap de ea. Mă hăituieşte, mă împinge. Ea e însărcinată şi a preferat să fugă de mine, decât să vorbească despre asta, dar nu e un motiv suficient pentru genul de reacţie care mă tot mână încă de azi-dimineaţă. Vine dintr-un loc foarte adânc din mine, un fel de premoniţie, informându-mă că e ceva groaznic, groaznic de in neregulă. Şi eu trebuie s-o găsesc.

Tălpile îmi tropăie prin ţărână, lăsând în urmă milă după milă. Acum s-a întunecat. Stelele sunt pe cer, luna e destul de jos. Sângele îmi e în flăcări; inima îmi bubuie, tâmplele îmi zvâcnesc şi mâinile îmi sunt strânse în pumni.

Tremur. Am alergat fără să mă menajez cel puţin două mile şi nu sunt nicidecum într-o formă potrivită pentru asta, dar nu pot să mă opresc. Nu pot.

Nu că nu vreau…

Nu pot.

Încă o milă şi-mi dau seama că am încetinit, dar mă împing mai departe, pentru că trebuie s-o găsesc.

Proprietatea lui Farrell, o vastă întindere de ierburi înalte şi vechi câmpuri rămase pârloagă şi mai multe şiruri de copaci care delimitează parcelele proprietăţii. Dac-o fi căzut în iarbă pe-acolo, pot să trec exact pe lângă ea, fără să ştiu.

Dar iat-o. Mulţumesc, Doamne.

Stă jos, încovoiată, cu faţa între palme. Plânge în hohote. Până şi când mi-a spus totul şi s-a eliberat de atâţia ani de jale înmagazinată, n-a plâns în halul ăsta. E… Dumnezeule, e sunetul cel mai îngrozitor din câte am auzit în viaţa mea.

Mai rău până şi decât acel buf umed al glonţului în craniul Indiei.

Nell e total zdrobită şi nu ştiu de ce anume.

Mă las pe vine lângă ea, îi pun mâna pe umăr. Nici măcar nu reacţionează, nu mă priveşte. O ridic în braţe şi ceva fierbinte şi umed îmi mânjeşte braţele.

Pământul pe care stătea e ud, negru în lumina slabă. Un imens petic de pământ e înnegrit de lichidul întunecat.

Sânge.

Fir-ar.

— Nell? Iubito?

— Nu-mi mai zice aşa!

Un ţipăt brusc, plin de răutate. Se smulge din mâna mea, cade pe iarbă, se târăşte mai departe, forţându-se atât de mult, încât e cât pe ce să vomite.

— S-a dus… s-a dus, a murit…

Şi acum ştiu ce s-a întâmplat, dar nici măcar nu pot să gândesc cuvântul.

O ridic din nou, simţind umezeala fierbinte şi lipicioasă scurgându-se din ea. Sângerează încă.

— Nell, iubito, sunt aici.

— Nu, nu… tu nu înţelegi. Tu nu… ştii ce zic. L-am pierdut. Copilul… Am pierdut copilul.

— Ştiu, dragostea mea. Ştiu. Te-am găsit… sunt aici.

Nu-mi pot împiedica vocea să se frângă. Sunt la fel de zdrobit ca ea, dar nu pot s-o las să vadă.

În orice caz, aude. În sfârşit, pare să-şi dea seama că sunt eu. Cum stă aşa, moale, în braţele mele, întoarce capul să mă privească. Faţa îi e brăzdată de roşu şi de transpiraţie, părul încâlcit şi lipit de frunte.

— Colton? O, Doamne… Doamne. Tu n-ar fi trebuit să mă urmăreşti.

Furia erupe din mine.

— Cum adică, Nell? De ce-ai fugit? Te iubesc. Crezi că n-aş fi… n-aş fi… fir-ar… ce-ai crezut că aş spune?

— E vorba despre ce-ai spus. Un copil era ultimul lucru pe care l-ai fi vrut. Şi aşa ceva urmam să am eu. Un copil. La naiba, un copil.

— Nu, Nell. Nu. Nu asta am spus. Am spus că o sarcină e ultimul lucru de care am avea nevoie. Nu am zis că un copil ar fi ultimul lucru pe care l-aş vrea. Şi, lăsând asta deoparte, să fugi a fost… o mare greşeală. Tu eşti a mea. Copilul ar fi… ar fi fost al meu. Aş fi avut grijă de tine. Totdeauna o să am grijă de tine.

Plâng. Ca o fată, plâng, pur şi simplu, de-a binelea, în timp ce-o duc în braţe pe Nell peste câmp, împiedicându-mă în rădăcini şi-n crengi şi-n dâmburi.

— Sunt aici… sunt aici…

Ea e tăcută. Prea tăcută. Privind în sus spre mine, cu ochii întredeschişi, vlăguiţi. Neatenţi. Licărind de umezeală în lumina lunii. Sângerând pe mine.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. Eram, pur şi simplu, foarte speriată. Sunt speriată, Colţ.

E prima oară de când o ştiu că îmi spune Colţ.

— Ştiu, Nelly, iubito. Eşti cu mine. O să fii bine.

— Nu… nu. Nu e bine. Mi-am pierdut copilul, Colton.

Vocea i se întretaie, se frânge.

— Ştiu…

Ca şi pe al meu.

— Ştiu, îi zic încă o dată.

— Nu mi-am dorit un copil. Nu mi-am dorit să fiu mamă. Sunt prea tânără. Era prea devreme. Pe tot drumul

încoace m-am rugat să nu fiu cu adevărat gravidă. Dar… dar n-am vrut să iasă aşa. Jur. N-am vrut, îmi pare rău. Nu aşa.

Vocea de-abia i se aude, incoerentă.

A pierdut foarte mult sânge. Sunt plin peste tot, de la piept în jos. Braţele îmi tremură, picioarele îmi sunt ca gelatina. Am alergat prea departe, prea repede, şi în clipa asta mai sunt alimentat numai de adrenalină şi de pură hotărâre. Aproape că alerg cu ea în braţe, împleticindu-mă prin întuneric.

Deodată, îmi apare în faţa ochilor lumina gălbuie a curţii din spatele casei Hawthorne şi ajung să bâjbâi cu degete însângerate la uşa glisantă. Rachel Hawthorne e disperată, implorându-mă, cerându-mi să-i spun ce s-a întâmplat. Jim Hawthorne vorbeşte la telefon.

— Colţ, ce s-a întâmplat? aud vocea lui Rachel ca de la o mare depărtare.

N-o să-i dau drumul, nu pot. E inconştientă. Sângerând în continuare pe mine.

O mână îmi zgâlţâie umărul, readucându-mă la realitate.

— Colton, ce s-a întâmplat? De ce sângerează?

E Jim, aspru, poruncitor şi furios.

— Avort… e tot ce pot să-i spun.

— Avo… era însărcinată? Cu copilul tău? mă întreabă, acum chiar mai furios decât înainte.

— Eu n-am… n-am ştiut. Ea nu mi-a spus. A fugit. A venit încoace…

Privesc în jos, spre faţa ei adorabilă, vlăguită.

— Te rog, Nell. Trezeşte-te. Trezeşte-te.

Ea nu se trezeşte. Capul îi cade într-o parte, mâna i se prelinge în jos, bălăbănindu-se. Abia mai respiră… dacă mai respiră cumva.

Două mâini în mănuşi albastre o iau din ale mele, cu blândeţe, dar cu fermitate. Încerc să mă împotrivesc, dar alte mâini mă trag deoparte. Mâini mai aspre, mai puternice, prea multe mâini despărţindu-mă de ea. Mă întorc. Tata, Jim, mama, Rachel. Toţi, trăgându-mă

deoparte. Urlând la mine, dar nu aud niciun sunet. Doar un vuiet asurzitor în urechi. Un trup înveşmântat în uniformă îmi apare în câmpul vizual, un medic de pe ambulanţă.

Are ochii căprui şi duri, dar compătimitori. Sunetul revine.

— O să fie bine, Colton. A pierdut foarte mult sânge, dar ai reuşit s-o ajuţi la timp. Am nevoie ca tu să te calmezi, fiindcă altfel voi fi nevoit să-ţi cer arestarea şi nu-i faci deloc bine lui Nell cu asta.

Gâfâi. Îi întâlnesc privirea. Speranţa îmi umflă pieptul.

— Nu e moartă? O să fie bine?

— E în viaţă, da. Inconştientă, dar trăieşte.

— Atât de mult sânge…

Fac câţiva paşi împleticiţi înapoi, cad în fund pe o canapea, dar nimeresc pe margine şi mă rostogolesc pe podea, de parcă aş fi beat.

— Hemoragia e destul de gravă, dar doctorii vor putea s-o oprească, sunt convins.

Nu mai aud nimic altceva. Mă duc înapoi în timp, înapoi, într-un spital din Harlem, şi un medic încearcă să-mi explice ceva, dar nu-l aud nici pe el, fiindcă mi-am blocat auzul în urma cuvintelor *pierdut copilul*. Sunt iar pe gresia rece a sălii de aşteptare din spital, hohotind. India… moartă. Nu-mi spusese nimic. Sau poate nici nu ştiuse că era însărcinată. Indiferent de asta, ea se dusese şi la fel şi copilul despre care nici măcar nu ştiusem.

Mâinile mă pun în mişcare, mă împing, mă trag. Îmi scot de pe mine tricoul îmbibat, îmi şterg bustul cu un prosop fierbinte, umed. Le las. Sunt în prea multe locuri. Sfâşiat, malaxat, tocat, zdrobit.

Încă un copil, pe care n-am mai ajuns să-l cunosc sau să-l ţin în braţe, s-a dus. Ar fi trebuit să fac ceva. Dar n-am avut nici cea mai mică şansă. Nimeni nu mă întreabă ce vreau eu. Doar presupune că, fiind un bătăuş care nu ştie să citească, înseamnă că n-aş putea să-mi doresc un copil.

Nu e corect, totuşi. Nici India n-a avut vreo şansă. Poate că ea mi-ar fi spus. M-ar fi lăsat să fiu tată. Am şi

discutat despre copii, eu cu India. Ea şi-i dorea. Eu am tăcut şi am lăsat-o să vorbească. Nu i-am spus ce gândeam. Nu i-am spus că l-aş iubi pe copilul ăla şi i-aş lăsa să se facă orice vrea, chiar şi dacă nu poate să citească. E tot ce mi-am dorit, toată viaţa, şi n-am avut niciodată.

Iar acum şansa asta îmi e răpită din nou.

O furie subită mă arde prin tot corpul, o furie incandescentă, explozivă şi nespus de puternică.

Nu e corect, fir-ar să fie.

Dintr-odată, nu mai sunt eu. Sunt un observator, privind cum cineva care seamănă cu mine se saltă în picioare, ridică obiectul cel mai apropiat – un fotoliu greu din piele, gros căptuşit – şi-l azvârle prin uşa glisantă. Sticla se sparge, se împrăştie, tocul se crapă.

Mâini familiare, şi totuşi străine, îmi ating umărul.

— O să fie bine, Colton. Calmează-te.

E vocea tatii, murmurându-mi încet la ureche.

Numai că el nu ştie. El nu mă cunoaşte. Nu ştie nici măcar un rahat despre viaţa mea şi despre toate cele prin care am trecut. Îl îmbrâncesc deoparte şi mă îndrept cu paşi apăsaţi spre uşa din faţă. Maşina mea închiriată a fost mutată şi mă sui la volan. Jim Hawthorne se strecoară lângă mine.

— Eşti sigur că e bine să conduci, fiule? mă întreabă pe un ton de o prudentă neutralitate.

— N-am nimic. Și nu sunt fiul dumitale, ce naiba!

Nu mă simt bine, dar nu contează. Mă forţez să conduc măcar pe jumătate normal până la spital. Totuşi, înainte să cobor din maşină, Jim mă prinde cu o mână de antebraţ.

— Stai o clipă, Colţ.

Îmi dau seama despre ce e vorba.

— Nu e momentul, Jim.

— Ba e momentul.

Degetele i se strâng pe braţul meu şi sunt foarte aproape de a-i rupe mâna, dar n-o fac. El nu se teme de mine, deşi ar trebui.

— E fata mea. Singurul meu copil.

Îmi las capul în jos, extrăgându-mi din adâncuri rezervele bine stăvilite de calm.

— O iubesc, Jim. Ţi-o jur pe sufletul meu, naibii, că n-am ştiut. N-aş fi lăsat-o să plece nicăieri singură dac-aş fi ştiut. Ea… a fugit. Era speriată.

— Cum ai putut s-o pui într-o astfel de poziţie, după toate prin câte a trecut?

Şi el suferă şi el e speriat şi furios.

Îl înţeleg.

— Tocmai treceam de astea. Împreună. Între noi, lucrurile s-au întâmplat, pur şi simplu, şi n-o să stau acum să-ţi explic toate chestiile şi nici altă dată. Ea e adultă, a ales singură. Suntem potriviţi unul pentru celălalt.

Mă forţez să-mi ridic privirea spre el şi naiba să mă ia dacă ochii lui nu seamănă cu ai ei atât de mult, încât mă dor.

— O să am grijă de ea. Acum şi totdeauna.

Nu răspunde, doar stă şi mă fixează cu privirea, sfredelindu-mă din ochi. Văd în el tatăl, dar îl văd în acelaşi timp şi pe afaceristul versat, ochii pătrunzători, cercetători ai unui om obişnuit să evalueze caracterul repede şi cu acurateţe.

— O fi ea adultă, dar tot copilul meu rămâne. Fetiţa mea.

Vocea îi devine gravă, scăzută şi ameninţătoare.

— Ai face bine să ai grijă de ea. A trecut prin destule. Şi acum asta? Ai face bine, naibii, să ai grijă de ea. Altfel, jur pe Dumnezeu că te omor.

E o ameninţare de care nu are nevoie, dar îl înţeleg. Îi întâlnesc privirea, i-o susţin, îl las să vadă un pic din latura mea întunecată. Mardeiaşul care a învăţat de timpuriu să nu dea niciodată înapoi, absolut niciodată, din faţa nimănui. După o tăcere prelungită, clatină din cap în semn de încuviinţare. Cobor din maşină şi intru în spital, unde mă opresc la asistenta de la informaţii şi o întreb ce număr are salonul ei.

O sută patruzeci şi unu. La terapie intensivă.

Ghetele mele scârţâie pe gresie. Mirosul înţepător de antiseptic îmi ustură nările. O voce care sună vag feminin piţigăie ceva nedesluşit în difuzoare. O bruneţica tânără, în salopetă maro, trece grăbită pe lângă mine, cu o tabletă-computer în mâini.

Pe urmă, număr saloanele. O sută treizeci şi şapte, o sută treizeci şi nouă… o sută patruzeci şi unu. Draperia e trasă. Un aparat de monitorizare piuie constant. Mă opresc în dreptul crăpăturii draperiei, cu mâna pe materialul ei, tremurând.

O femeie mai în vârstă, slabă-băţ, cu părul blond-pal prins în creştet într-un coc sever, îşi face apariţia lângă mine.

— Acum doarme. I-au făcut câteva teste şi-i vor mai face şi altele mai târziu.

— Mai sângerează?

— Hemoragia a încetat, însă, da, mai sângerează.

Îşi ridică privirea spre mine, ciocănindu-și palma cu foaia de observaţie.

— Sunteţi tatăl?

Gata să mă înec auzind cuvântul.

— Da, sunt iubitul ei, îi răspund cu voce scăzută, aproape ca o şoaptă.

Îşi dă seama de gafă.

— Am… mă scuzaţi. A fost o scăpare lipsită de delicateţe. Puteţi intra la ea, adaugă, făcându-şi loc pe lângă mine, dar lăsaţi-o să doarmă.

Dumnezeule, e albă ca zăpada. Arată atât de fragilă aşa. Cu tuburi în nări şi ace la încheietură.

Mă aşez. Şi stau. Şi stau. Nu vorbesc cu ea, din cauză că nu ştiu ce să spun.

Ei vin şi-o iau cu tot cu patul pe roţi, cât timp e încă adormită. Inconştientă, nu adormită. N-am nevoie de eufemisme. O să se mai trezească? Nu vor să-mi spună, ceea ce-mi dă de înţeles că poate nu.

Până la urmă, ajung în capela spitalului, nu ca să mă rog, ci ca să simt tăcerea, să fiu departe de mirosul de spital, de duhoarea bolii şi a morţii, de zgomotele tenişilor

pe gresie şi de ecourile vocilor şi de piuitul monitoarelor. Departe de chipuri ca al meu, grave, triste, preocupate, temătoare.

Vitraliile sclipesc, purpuriu, şi roşu, şi albastru, şi galben, înfăţişând ceva despre care nu mă interesează să ştiu ce e. Crucea e imensă şi goală şi din lemn maroniu ca noroiul, lucrată la maşină.

Tata mă găseşte în capelă şi are în mână prima mea chitară. Cutia e lovită, zgâriată, chitara nu e de marcă, lemn de culoarea bronzului şi corzi din oţel, cea pe care am lăsat-o acasă, împreună cu toate celelalte rahaturi ale mele. Nu ştiu de ce mi-a adus-o, dar îi sunt recunoscător.

Suntem singuri în capelă. Nu mă priveşte când începe să vorbească.

— Îţi datorez scuze cât pentru o viaţă întreagă, Colţ. Eşti un om de treabă.

— Tu nu mă cunoşti, tată. Niciodată nu m-ai cunoscut. Nu ştii ce porcării am făcut.

— Îmi dau seama. Dar eşti aici şi e clar că o iubeşti. Ai reuşit prin forţe proprii, fără ajutor din partea vreunuia dintre noi. Noi ar fi trebuit să-ţi fim alături, dar nu ţi-am fost. Aşa că… îţi cer iertare.

Ştiu de cât efort a avut nevoie ca să spună asta, dar nu e nici pe departe suficient. E un început, totuşi.

— Mersi, tată. Mi-aş fi dorit să-mi fi spus asta demult, dar mersi.

— Ştiu că nu compensează modul în care te-am tratat în copilărie şi faptul că te-am lăsat să pleci de unul singur, aşa cum ai plecat. Erai prea tânăr, însă eu doar… eram…

— Concentrat asupra propriei cariere şi a băiatului tău de aur, îl completez, frecându-mi părul cu palma. Am înţeles. Nu vreau să mai vorbim despre porcăria asta. S-a terminat, s-a dus, s-a consumat. Eu sunt aici pentru Nell, nu ca să repar garduri rupte cu decenii în urmă.

Deschid cutia şi scot chitara din ea. E oribil de dezacordată. Desfac buzunăraşul din interiorul cutiei, dinspre gât, extrag din el un set de corzi. Îmi fac de lucru punând corzile, acordându-le. Tata stă şi mă priveşte,

pierdut în gânduri, sau în amintiri, sau în regrete.

Sincer să fiu, nici în cot nu mă doare să ştiu care dintre ele.

Până la urmă, pleacă fără un cuvânt.

Atunci, încep să cânt. Muzica vine, pur şi simplu, fără să se lase rugată, ca un râu. Stau încovoiat peste chitara mea, aşezat pe lemnul tare al unei strane din mijlocul capelei, privindu-mi ghetele Timberland, scâlciate şi pătate de ulei de motor. Cânt în şoaptă şi mă pierd în ceaţa compunerii, muzica punând stăpânire pe mine ca un torent, întipărindu-mi în minte cuvintele şi melodia.

— Domnule Calloway? aud o voce feminină timidă dinspre uşa capelei.

Întorc uşor capul, ca să-i arăt că sunt conştient de prezenţa ei.

— Domnişoara Hawthorne s-a trezit, mă anunţă ea. A întrebat de dumneavoastră.

Încuviinţez, îmi vâr chitara în toc şi-o iau cu mine, întorcându-mă în salon, în urma asistentei.

Când intru, ea tocmai îşi muşcă buza, scărpinându-şi cu degetul arătător cicatricele de pe urma tăieturilor. Îmi trag scaunul din plastic pentru vizitatori lângă pat şi-i cuprind degetele în lăboaia mea enormă. Îi sărut palma, apoi fiecare articulaţie în parte. Străduindu-mă să nu plâng iar ca o fată.

Ea mă priveşte şi ochii îi sunt înroşiţi, gri-verzui, atât de frumoşi şi atât de zdrobiţi.

— Colţ… Colton… eu…

Îi pun un deget pe buze.

— Sst. Te iubesc și te voi iubi întotdeauna.

Ea vede totuşi prin mine.

— Nici tu nu eşti bine, aşa e?

Clatin din cap.

— Nu, nu tocmai.

Îi citesc întrebarea în ochi, aşa că oftez şi încep să-i spun povestea.

— Ţi-am spus despre India, despre cum a murit.

— Da? rosteşte ezitantă, de parcă ar ghici unde o să

ajung.

— Eram la spital, pentru că unii dintre băieţii mei fuseseră răniţi în învălmăşeala aia şi trebuia să mă ocup de ei. Să mă asigur că toţi sunt bine. Nu ştiu cum, dar una dintre infirmiere mă cunoştea, ştia că eram cu India. Cred că locuia în aceeaşi clădire cu India sau cam aşa ceva.

Sunt nevoit să respir adânc ca să-mi menţin vocea neabătută, chiar şi după atâţia ani.

— Ea mi-a spus… Dumnezeule… fir-ar. Ea… ea mi-a spus că India era însărcinată când a murit. Eu nici nu ştiam. Nu ştiam nici dacă India o fi ştiut. Nu era avansată, doar vreo şase săptămâni, cam pe-acolo. Dar… mda. Însărcinată. N-am ajuns nici măcar să… ea n-a mai avut ocazia să-mi spună.

— O, Doamne, Colton… îmi pare foarte rău. Îmi… of, Doamne, Colton…

— Mda.

Nu pot s-o privesc, nu pot decât să-mi examinez, concentrat, unghiile murdare.

— Înţeleg de ce ai fugit, Nell. Chiar înţeleg. Numai că… vreau doar să-mi promiţi că n-o să mai fugi niciodată de mine. Trebuie să-mi promiţi. Mai ales din cauza unor porcării ca asta. Ştiu că sunt… ştiu că nu sunt decât un mecanic analfabet, dar sunt capabil să am grijă de tine. Sunt capabil să te iubesc şi dacă tu… dacă noi… dacă… O să am grijă de tine, orice-ar fi.

Izbucneşte în plâns.

— Of, Doamne, Colton… Nu de asta am fugit. Tu eşti cu mult mai mult decât un mecanic analfabet, Colton. Tu nu eşti un bătăuş. Nu eşti nimic din tot ce crezi tu despre tine. Eşti cu foarte mult mai mult. Eram înfricoşată. Intrasem în panică, îmi explică, străduindu-se să respire printre lacrimi. Nu trebuia să fug. Îmi pare foarte rău. E vina mea, Colton. Nu trebuia să fi plecat. Nu trebuia să fi fugit. Trebuia să…

O strâng cu putere de mână.

— Nu, Nell. Nu. Să nu îndrăzneşti, fir-ar să fie. Nu eşti tu de vină.

Un medic intră tocmai atunci.

— Am auzit fără să vreau, zice.

E indian, de vârstă mijlocie, emanând compasiune exersată şi competenţă.

— Nu eşti de vină în absolut nicio privinţă, Nell, continuă el. Astfel de lucruri se mai întâmplă uneori şi nu avem de unde să cunoaştem cauzele, nu avem cum să le prevenim.

Privirea şi vocea îi devin extrem de sobre.

— Nu trebuie să cazi victimă tentaţiei de a te învinui singură. Faptul ca alergai la momentul producerii avortului nu a fost şi cauza care l-a provocat. Nimic din ce-ai făcut şi din ce n-ai făcut nu l-a provocat. Pur şi simplu, s-a întâmplat şi nu e vina nimănui.

Ea clatină din cap spre el, încuviinţându-i spusele, dar pot foarte bine să-mi dau seama că ea oricum o să se învinuiască. Doctorul o sfătuieşte să se odihnească şi o anunţă că o mai ţin peste noapte sub observaţie. După ce pleacă, mă ridic, mă aplec peste ea şi o sărut cu toată blândeţea de care sunt capabil.

— Te rog, nu lua vina asta asupra ta, Nelly, iubito. Ai auzit ce-a spus doctorul. S-a întâmplat, pur şi simplu.

— Ştiu. Ştiu. Încerc, îmi răspunde, aruncând o privire spre tocul meu pentru chitară. Cântă-mi ceva, te rog.

— Ce vrei să auzi? Ceva vesel?

Scot chitara şi mi-o aşez pe genunchi.

Ea scutură din cap.

— Nu, doar… ceva. Orice vrei. Cântă un cântec care înseamnă ceva pentru tine.

Încep cu *Rocketshipt* al formaţiei Guşter, pentru că piesa asta îmi atinge o coardă sensibilă. O ascult mereu, pe Repeat. Aş cânta-o încă o dată, și încă o dată, aproape la fel de mult ca şi cântecul de leagăn pentru mine. Ideea unei rachete care m-ar duce departe, către ceva nou… mda. Cu aşa ceva aş putea să mă identific.

Simt că sunt oameni în spatele nostru, dar nu-mi pasă. N-au decât să asculte.

— Mai cântă ceva, îmi cere Nell. Orice.

Oftez.

— Am compus un cântec în timp ce dormeai. E… de adio, cred că s-ar putea spune.

— Cântă-l, te rog.

— O să plângem amândoi ca doi ţânci, îi atrag atenţia.

— Mda, ştiu. Dar cântă-l oricum.

Încuviinţez şi încep să cânt acordurile introducerii. E o melodie simplă, aproape ca un cântec de leagăn. Oftez, închid ochii şi las totul să iasă din mine.

N-ai avut niciodată un nume.
N-ai avut niciodată un chip.
O mie de suflări pe care nu le vei avea
Prin minte îmi răsună.
Copil al meu, copile.
Întrebările clipesc ca stelele.
Nenumărate pe al nopţii cer.
Tu ai visat?
Tu ai avut un suflet?
Cine-ai fi putut să fii?
N-ai cunoscut vreodată braţele mele.
N-ai cunoscut vreodată braţele mamei tale.
Copil al meu, copile.
O să visez eu în locul tău.
O să respir eu în locul tău.
O să-i pun întrebări lui Dumnezeu în locul tău.
O să-mi agit pumnii şi-o să ţip şi-o să plâng în locul tău.
Cântecul ăsta e pentru tine.
E tot ce am.
El nu-ţi dă un nume.
El nu-ţi dă un chip.
Dar e tot ce am eu de dat.
Toată dragostea îmi e în vorbele pe care le cânt.
În toate notele chinuite ale chitarei mele.
Copil al meu, copile.
Tu nu te-ai dus.
Fiindcă nici n-ai fost vreodată.

Dar asta nu înseamnă
Că ai plecat neiubit.
Nu înseamnă că ai fost uitat.
Tu nenăscut copil al meu, copile.
Cu cântecul ăsta
Te îngrop.
Cu cântecul ăsta
Te jelesc.

Ultima notă rămâne, plutind, prin aer. Nell hohoteşte, cu faţa în palme. Aud o tuse înăbuşită din spate, mă întorc şi văd o mulţime adunată în jurul uşii: asistente, medici, infirmieri, pacienţi şi vizitatori, cu toţii vizibil afectaţi. Obrajii îmi sunt umezi şi ochii mă ustură. O dată în viaţă, las totul să iasă, îmi permit să fiu slab.

Nell se repede să coboare din pat, împiedicându-se în fire şi tuburi, şi mi se caţără pe genunchi. O cuibăresc lângă mine, o ţin lipită de mine şi plângem împreună. O liniştesc în singurul mod pe care-l ştiu: cu tăcerea mea, cu braţele, cu buzele mele pe pielea ei. Nu există cuvinte pentru aşa ceva, iar pe cele pe care chiar le-am avut, le-am cântat.

CAPITOLUL 15
Un cântec al respiraţiilor solitare
După două săptămâni şi jumătate

Apa clipoceşte şi lipăie peste stâlpii docului. Luna are o felie lipsă dintr-o parte şi străluceşte argintie peste unduirile negre ale lacului. Suntem din nou acolo de unde am început, pe doc, cu o sticlă de Jameson şi cu chitara mea.

Ea stă pe margine, cu pantalonii suflecaţi până la genunchi, jucându-se cu picioarele prin apa caldă ca sângele. Eu cânt *Don’t drink the water*, din repertoriul Dave Matthews Band, iar ea doar stă şi ascultă. Eu mă sprijin de stâlpul din colţ, cu un picior în apă, şi celălalt peste coapsele ei. Ea îmi mângâie pulpa cu degetele, privind fix în apă. Nu ne-am spus prea multe de când am

coborât aici, la miezul nopţii, acum două ore. Amândoi suntem cam vraişte şi amorţeala lejeră e bine-venită.

Am făcut o grămadă de drumuri la spital ca să ne asigurăm că ea e bine, pe termen lung, din punct de vedere fizic, plus o grămadă mult mai mare de programări la psihoterapie şi consiliere post-traumatică şi tot felul de alte porcării care fuseseră amânate de prea multă vreme. Eu am stat la ai mei, am tot discutat cu tata. Nu i-am spus prea multe, dar suficient cât să înţeleagă un pic din toate cele prin care am trecut. Nu şi-a cerut scuze încă o dată, ceea ce probabil că e bine, din moment ce scuzele nu valorează nici cât un rahat, dar pot să-mi dau seama că se străduieşte cu mine. Cum o fi. Fiecare zi cu rostul ei şi să nu ţinem ranchiuna. Ultima parte e mai grea.

Nell e… nu bine, dar face progrese. Nici eu nu sunt bine, dar fac şi eu progrese.

Iar acum suntem beţi şi singuri pe doc.

De la *Don't drink the water* trec la *Blackbird* şi nu-mi dau seama precis dacă interpretez varianta realizată de Sarah McLachlan sau originalul lui Paul McCartney, dar asta nu mai contează. Cânt, iar cuvintele n-au însemnat niciodată prea mult. Nu e tocmai o revelaţie. Ci doar conştiinţa faptului că vom fi bine cumva, cândva.

Ea aude şi ceea ce spun dincolo de cântec. Întoarce capul şi mă priveşte şi ochii îi strălucesc prin întunericul lunii argintii.

— *Nu aşteptai decât să se ivească momentul*… cântă ea ultimul vers, împreună cu mine. Dumnezeule, ador cântecul ăsta. De unde ai ştiut?

Ridic din umeri şi las chitara deoparte.

— N-am ştiut, de fapt. O ştiu doar pentru că totdeauna a însemnat foarte mult pentru mine, iar acum mai mult ca oricând.

— Şi asta facem?

— Ce să facem?

Se strecoară spre mine până când ajunge să-şi rezeme spatele de pieptul meu.

— Aşteptăm momentul ăsta?

Îi răspund cu un fel de râs.

— Nu-mi dau seama precis ce mă întrebi, dar o să merg pe varianta *da*. Au fost o grămadă de rahaturi împovărătoare în vieţile noastre. Şi asta… ultima poveste a fost un infern.

Încă nu pot să exprim prin cuvinte ce s-a întâmplat; îmi e prea greu.

— Dar trebuie să învăţăm să fim liberi. Trebuie, Nell. Nu înseamnă să fim fericiţi tot timpul sau să fim bine tot timpul. Nu e rău să nu-ţi fie bine. Ţi-am spus asta ţie, dar o învăţ şi eu încă o dată. Dar să nu-ţi fie bine nu înseamnă să-ţi sfârşeşti viaţa.

Se lasă pe spate şi-şi înclină capul ca să-şi poată lipi buzele de ale mele. Are gust de Jameson, plus cel înţepător, de lămâi verzi, de la Sprite-ul cu care-l stinge. Whisky cu Sprite? Ptiu. Dar ei îi place, aşa că fie. Are gust de Nell şi asta-i tot ceea ce contează.

Limba ei îmi săgetează prin gură şi îmi dau seama unde vrea să ajungă ea cu asta. Îşi ridică mâna şi-mi mângâie părul de la spate, apoi mă prinde de ceafă şi mă trage spre ea. Îmi târăsc degetele pe burta ei, găsesc fâşia dintre tricou şi pantaloni, îi ating căldura mătăsoasă a pielii. Ridic tricoul şi ea se desprinde de mine, ca să i-l pot scoate peste cap. Am venit aici, pe doc, noaptea târziu, după ce ea a făcut un duş, aşa că nu poartă sutien. Ceea ce-mi place. Pot să-mi întind palmele pe pântecul ei, să le înalţ peste coaste, să-mi strecor degetele în jurul sfârcului ei încordat şi să prind în palmă greutatea sânului. Geme, cu buzele lipite de ale mele, şi-mi dau seama că are nevoie de asta.

Şi eu am.

O sărut, îi explorez gura, îi învăţ din nou curbura şoldurilor şi proeminenţa sânilor şi buclele umede de la duş ale părului. Ea mă sărută, mă lasă s-o ating. Fiecare mângâiere îi aduce vindecarea, îmi închipui. Îi demonstrează că e ceva mai mult decât suma tuturor suferinţelor ei.

Acelaşi efect îl are şi pentru mine.

În cele din urmă, ea se răsuceşte pe loc şi ne prelingem până când ajung cu spinarea pe scândurile docului, cu ea îngrămădită deasupra mea, trup strâns lipit de trup, moliciune contopindu-se cu tărie. Se lasă cu toată greutatea pe mine, îmi cuprinde faţa între palme şi mă sărută, aducându-mi uitarea, şi, Dumnezeule mare, gura ei îmi e paradisul.

Nell

Nu mi-am dat seama cât de mult tânjeam după asta, până când mâinile lui nu mi-au urcat pe coapse, poposind ca să-mi frământe muşchii feselor. Până în momentul ăla, sărutatul cu el era doar… plăcut şi perfect şi în toate felurile pe care aveam nevoie să le uit. Dar atunci, ceva din felul hămesit în care i s-au înfipt degetele în posteriorul meu a dezlănţuit nevoia din mine.

Am nevoie de el. Adică, mda, emoţional, mental, am nevoie de el şi în privinţele astea. El e stânca mea. E prezent, doar… mereu prezent, exact cum am nevoie să fie. Liniştitor, reconfortant, protector şi capabil să mă distragă. Acum, însă… trebuie să-i am braţele în jurul meu, mâinile pe mine, degetele care-mi înşiră dâre de fierbinţeală pe piele şi gura care-mi provoacă un minunat dezastru pe tărâmul simţurilor. Sunt absolut convinsă că n-aş mai putea trăi fără el nici măcar un minut. E o nebunie în mine.

Cred că o şi simte, după felul în care îl atac brusc. Până acum, doar ne sărutam, ne mângâiam, ne atingeam un pic şi dintr-odată eu mă las pe spate şi-i văd vibranţii ochi de safir scânteind în lumina stelelor şi a razelor de lună, iar ochii lui mă sorb de parcă aş fi cea mai frumoasă imagine din câte a văzut în viaţa lui, aşa că, pur şi simplu… mă pierd.

Mă reped la blugii lui, bâjbâind frenetică după nasture şi după elasticul boxerilor şi după tivul tricoului. Gâfâi de dorinţă, înnebunită.

Îmi imobilizează ambele mâini cu doar una de-a lui, ţinându-le de încheietură, iar cu cealaltă îmi ridică bărbia.

— Uşor, Nell. Ia-o mai încet.

— Nu pot, nu pot.

Nici vocea nu e a mea; sună aproape ca un chiţăit, iar eu nu chiţăi.

— Am nevoie de tine. Chiar acum.

Privirea lui e liniştită, dar tot flămândă.

— Şi eu am nevoie de tine. Dar ia-o mai încet. Sunt aici. Sunt aici.

Mă trage în jos, peste el, ca să-i pot simţi fierbinţeala cărnii şi duritatea muşchilor şi erecţia pe coapsa mea.

— Nu e suficient. Am nevoie de tine înăuntrul meu, Colton. Te rog.

Îmi înlătură cu degetul mare o şuviţă rebelă.

— Ştiu, iubito. Dar respiră, de dragul meu, bine? Totul e în regulă.

Îmi dau seama că respiraţia mea accelerează şi mă ameţeşte. Nu mi-e bine. Dar Colton mă face să-mi fie bine, nu pentru că m-ar repara, ci doar pentru că e el. E neschimbat. E brutal şi aspru şi blând şi inteligent şi aproape analfabet, dar atât de strălucit şi atât de talentat şi atât de incitant, fir-ar să fie, încât e absurd şi e al meu. Şi toate astea mă fac să-mi fie bine, pentru că el mă iubeşte, chiar şi când fug de el şi chiar şi când respiraţiile mele o iau razna.

Trag aer în piept. Îmi încetinesc ritmul, respiraţie după respiraţie, aşa cum am învăţat la terapie şi, încetul cu încetul, încep să ajung la o aparenţă de sănătate mintală.

Dar deodată Colton se ridică în picioare cu uşurinţă, cu mine în braţe, şi mă duce în camera pentru oaspeţi din casa părinţilor lui, acolo unde doarme el. Casa e goală, tăcută în acel fel în care pot să fie numai casele pustii. Mama şi tatăl lui sunt plecaţi, luându-şi în sfârşit un mult-necesar weekend împreună.

Colton mă lasă jos pe pat şi simt miros de colonie de-a lui, şi de şampon, şi de whisky. Îl privesc, mă holbez la el, sorbindu-i frumuseţea colţuroasă, masculină. Îşi dezbracă tricoul, cu gestul ăla al tipilor sexy, când şi-l scot direct

peste cap, întinzându-şi lespezile muşchilor de pe stomac şi de pe piept. Pe urmă, îşi descheie dintr-un bobârnac nasturele blugilor şi mă prefac într-un morman tremurător în timp ce-l privesc trăgându-şi fermoarul cu o chinuitoare încetineală, jucându-se cu mine. Blugii îi alunecă spre podea, iar boxerii îi stau ca un cort în faţă. Nu se ruşinează absolut deloc. Îşi strecoară degetele mari pe sub banda elastică gri şi trage bumbacul negru mai jos de cap, dezgolindu-se în faţa mea.

Doamne, mulţumesc.

Nu mă pot abţine să-mi muşc buza şi să zâmbesc când i-l văd stând drept în sus, cu vârful sclipindu-i. Stă în picioare, gol, deasupra mea. Mă întind şi-l apuc, îl trag spre mine. Se urcă pe pat şi îngenunchează peste mine.

— Ai prea multe pe tine, murmură.

— Ar fi cazul să te ocupi de asta, îi zic.

Zâmbeşte şi-mi trage în jos pantalonii mulaţi, apoi şi chiloţii. Gura îi coboară spre a mea şi sărutul ăsta nu e nici delicat, nici blând: e dornic. Poruncitor. Îl mângâi, îl dezmierd, îmi plimb degetul mare peste umezeala vârfului lui, îi explorez nervurile şi ridicăturile şi contrastul mătase-pe-oţel.

Mă tot aştept să pătrundă în mine, dar el n-o face.

— Medicul ţi-a dat liber pentru asta, da? şopteşte cu blândeţe.

Eu doar încuviinţez şi mai încerc o dată să-l trag în jos, peste mine. El rezistă, totuşi, fixându-mă cu o privire impenetrabilă. Nu ştiu ce-o însemna ezitarea lui… eu cred că mi-am exprimat cât se poate de clar nevoia.

Deodată, se rostogoleşte pe spate şi mă trage peste el, numai că mă ridică astfel încât să mă întindă cu spatele spre el. Se foieşte în sus, aranjează pernele, ca să stăm într-o parte, şi, Dumnezeule, e al naibii de incredibil de confortabil şi de sexy în acelaşi timp. Sunt întinsă peste el, iar el tocmai îmi împunge intrarea. Mă aplec pe spate ca să-l sărut apăsat pe maxilar şi mă las pierdută în gustul pielii lui când se întinde să caute ceva prin sertar. Aud zgomot de ambalaj sfâşiat, apoi cum şi-l pune dintr-o

mişcare lină. Abia dac-o înregistrez, preocupată să-i gust sarea de pe gât, dar apoi mâinile îi poposesc pe mine, arcuindu-se peste coaste şi ciupindu-mă de sfârcuri, făcându-mă să gâfâi şi să gem şi să întind mâna printre picioarele mele după el, călăuzindu-l spre unde trebuie să fie, apăsându-l de mine. O… o, Doamne…

Îmi ţin degetele în locul unde carnea i se uneşte cu a mea, în timp ce el se strecoară înăuntru, iar senzaţia dată de carnea lui îmbrăcată în latex mişcându-se printre labiile mele umede de dorinţă e îmbătătoare, mai sexy decât orice am simţit vreodată. Simt cum ne mişcăm, îmi simt petalele întinzându-se de grosimea lui, simt umezeala ungându-ne pe amândoi, după care degetele mele le întâlnesc pe ale lui în dreptul clitorisului şi continuăm amândoi stimularea mea. Cu cealaltă mână îl ţin de falcă şi el îşi întoarce faţa în palma mea ca să mi-o sărute. Îmi frământă şi-mi mângâie sânii, în timp ce-mi dezmiardă protuberanţa umflată şi coapsele i se încordează, prefăcându-se în piatră, iar picioarele mele sunt de-o parte şi de cealaltă a lui, ridicându-mă şi cufundându-mă. Reuşesc la limită să-i ajung la testicule, aşa că-l mângâi acolo, i le cuprind în palmă, apoi mă întind un pic mai departe, ca să-mi frec degetul de felia micuţă de muşchi aflată imediat în spate.

Îi simt răsuflarea fierbinte pe gât şi vocea lui îmi murmură numele, îşi cântă dragostea pentru mine, îmi repetă cât sunt de frumoasă, cât de perfectă, cât de uluitoare. Fiecare cuvânt ieşit de pe buzele lui e o poezie, un cântec ritmat de măcinarea sinusoidală a trupurilor noastre.

Nu există început, nici sfârşit, nici eu, nici el; existăm doar noi, numai perfecţiune, numai suflete îngemănate şi trupuri unite şi plăceri ameţitoare.

La un moment dat, îmi dau drumul şi eliberarea e nesfârşită, val după val de presiune delicioasă şi dogoare plutitoare şi extaz furtunos şi un torent de iubire atât de puternic, încât nu pot să respir pe lângă el, nu pot decât să-mi las capul pe umărul lui şi să-mi dau drumul în continuare şi să-i şoptesc numele, ca pe o rugăciune

închinată iubirii noastre.

Nu e nicio tămăduire magică în asta. N-o să mă trezesc mâine-dimineaţă sănătoasă şi voioasă. Încă sunt marcată de suferinţă şi de jale.

Numai că, momentele ca astea, cu Colton… Ele fac ca totul să fie suportabil. El nu mă repară, nu mă vindecă. El doar îmi face viaţa să merite trăită. Mă ajută să-mi amintesc că trebuie să respir, îmi arată cum să zâmbesc din nou. Mă sărută şi eu pot să uit de suferinţă, să uit de imboldurile pe care încă le am, de a mă tăia, provocându-mi durerea care şterge sentimentele.

Îşi strecoară trupul în al meu şi pot să gem odată cu el, să respir odată cu el, să gem, fiecare răsuflare în parte fiind un cântec, iar pentru minutele şi orele petrecute devorându-i iubirea pentru mine, iubirea lui înăuntrul meu, nu pot să fiu decât Nell a lui, cea fără cicatrice şi fantome.

Când ejaculează, îmi dau drumul şi eu încă o dată şi şoptesc cuvintele care aproape c-au ajuns să înlocuiască, între noi, clasicul *te iubesc*. *Mă pierd în tine*.

Nimic mai adevărat. Când avem orgasm împreună, când ne sărutăm, când aţipim unul lângă celălalt, ne pierdem unul în celălalt şi ăsta e momentul în care mi-e bine. Când mă pierd în el.